S U P R A N A T U R A L :

Viaţa lui William Branham

Cartea a treia:

Tânărul şi lucrarea (1946-1950)

---

de Owen Jorgensen

Aceasta este cea mai nemaipomenită poveste adevărată pe care o veţi citi vreodată! Ea ar putea să vă schimbe total părerea pe care o aveţi despre lumea în care trăiţi, precum şi despre lumea de dincolo...

Această biografie este diferită de orice altă carte pe care ai citit-o vreodată. Desigur, este o dramă care s-a petrecut cu adevărat...

„Frate Moore, frate Lindsay, vă amintiţi de vedenia pe care v-am spus-o în America cu privire la băieţelul care a fost înviat din morţi? Deschideţi-vă Bibliile şi citiţi-mi ce aţi scris pe pagina goală din spate."

Jack Moore şi-a deschis Biblia şi a citit repede ce scrisese cu doi ani în urmă, apoi a spus:

„Frate Branham, sunt sigur că totul se potriveşte descrierii."

„Aceasta este!" a aprobat Bill, apoi a continuat: „Aşa vorbeşte Domnul: băiatul acesta va reveni la viaţă."

Atunci Gordon Lindsay a spus neîncrezător: „Vrei să spui că acest copil atât de deformat în urma accidentului, va respira din nou? Cum, căci este mort deja de o jumătate de oră?"

„Dacă băiatul acesta nu revine la viaţă în câteva minute, puteţi să-mi agăţaţi pe spate o pancartă pe care să scrie că sunt un proroc mincinos", a replicat Bill.

Sunteţi gata să pătrundeţi pe tărâmul supranaturalului...

Dedicaţie:

Undeva în lume, un tânăr adolescent sincer, caută răspunsul la întrebări ca acestea:

Oare Dumnezeu există cu adevărat? Dacă există, cine este El? Şi unde este El? Acest Dumnezeu este interesat de viaţa mea?

Această carte îţi este dedicată ţie, tinere căutător.

Pentru că şi eu am fost cândva ca tine.

Cuprins:

Cartea a treia:

Tânărul şi lucrarea

Capitolul 31: **Visul ciudat al unui orb** 4

Capitolul 32: **Provocând nebunia – 1946** 11

Capitolul 33: **Un rând de rugăciune de opt zile** 20

Capitolul 34: **Şocul întoarcerii acasă** 34

Capitolul 35: **Refuzând un CEC de un milion de dolari**.....41

Capitolul 36: **Credinţa apaşă** 50

Capitolul 37: **Mustrarea Îngerului – 1947** 57

Capitolul 38: **Rândul cu minuni** 62

Capitolul 39: **Munţii Colorado** 69

Capitolul 40: **Marele test – 1947** 75

Capitolul 41: **Legătura cu Bosworth - 1948**.....85

Capitolul 42: **Rupt şi refăcut** 97

Capitolul 43: **Apare al doilea semn**.....106

Capitolul 44: **Înţelegând slujba** 114

Capitolul 45: **Fenomenele din Fort Wayne** 127

Capitolul 46: **Îngerul fotografiat în Houston** 142

Capitolul 47: **Zborul disperat al unei privighetori** 155

Capitolul 48: **Învierea băiatului mort văzut în vedenie**.....162

Capitolul 49: **Prieteni şi duşmani** 176

Capitolul 50: **O spălătoreasă îi întârzie zborul**.....186

Capitolul 51: **Vedenii explicate**.....190

Capitolul 52: **Un vultur in urma Râului Învolburat**.....197

Explicaţiile autorului.....206

Capitolul 31

Visul ciudat al unui orb

După uimitoarele vindecări din St. Louis, veştile s-au răspândit prin statele din sud şi din est, aşa cum se întinde viţa de vie, purtând povestea cum că unui predicator neînsemnat, pe nume William Branham, i s-ar fi arătat un înger care l-a însărcinat cu un dar de vindecare divină pentru sufletele umane.

La puţin timp după ce Bill s-a întors din St. Louis, a primit o telegramă de la un predicator pe care nu-l cunoştea – reverendul Adams din Camden, Arkansas, care dorea să-i sponsorizeze o campanie de vindecare, de o săptămână, în oraşul său. Bill a fost de acord şi aranjamentele au fost făcute pentru prima parte a lunii august 1946.

Deoarece nu avea nici un costum, Bill a primit unul de „mâna a doua" de la un frate. Acel costum fusese purtat de cineva care avusese un accident de maşină, aşa că era rupt în mai multe locuri. Meda a reparat pantalonii cu ajutorul unor petice care se calcă pe dos, în timp ce Bill a cusut un petic pe o ruptură mare de pe buzunarul din faţă al sacoului. Apoi Meda a luat cele două cămăşi albe ale lui, a descusut cu grijă gulerele uzate şi le-a întors pe partea cealaltă. Când totul a fost gata, Bill şi-a luat o valijoară mică, a aruncat-o în Fordul lui vechi şi a pornit spre sud.

Când a ajuns la Camden, Bill l-a salutat pe reverendul Adams cu o strângere de mână demodată şi i-a zis:

„Scuză-mi mâna stângă, dar aceasta e mai aproape de inimă." Adevărul era că se simţea jenat din pricina cusăturii pe care o avea pe buzunarul hainei şi voia s-o ţină ascunsă cu mâna dreaptă, aceasta urmând să fie procedura pentru toate lunile următoare.

Camden se afla la graniţa de sud a statului Arkansas şi avea o populaţie modestă de numai 15.000 de oameni. Dar când au început adunările, au venit oameni din tot sudul.

Pastorul Adams închiriase o şcoală mare, iar în prima seară a fost plină. Bill încerca să-i facă pe oameni să creadă în Dumnezeu, amintindu-le că toate lucrurile sunt posibile, dar cu toate acestea, starea mulţimii rămânea de neclintit – rece şi ţeapănă. Se părea că veniseră numai din curiozitate, iar acum aveau o atitudine care voia să spună: „Dovedeşte-o!" Bill stăruia de ei să-şi deschidă inimile şi mintea, zicând: „Prieteni, eu sunt doar un om, dar încerc să vă explic că Dumnezeu a trimis Îngerul Său la mine."

Dintr-o dată Bill a simţit că atmosfera din sală se schimbă. Putea simţi Prezenţa pe care o simţise în peştera lui de lângă Tunnel Mill. Desigur, prezenţa Lui a fost simţită şi de audienţă, deoarece oamenii priveau în jur întrebători. Atunci Bill a văzut acel cerc de foc care se învârtea venind prin uşile din spatele sălii, aşa că a spus:

„Nu va mai fi nevoie să vă vorbesc despre El căci, iată-L, vine acum!"

Şi într-adevăr, focul supranatural venea pe intervalul dintre scaune, chiar pe deasupra capetelor oamenilor. Un murmur se împrăştia prin mulţime: femeile şi copiii leşinau, ţipau sau intrau în stare de şoc. Pe unul din intervalele din faţă era şi un predicator baptist care şedea într-un scaun cu rotile. Când Stâlpul de Foc a trecut peste el, omul a sărit din închisoarea lui cu roţi şi a început să împingă scaunul cu rotile pe interval, lăudându-L pe Dumnezeu cât putea de tare. Acest lucru a risipit tot scepticismul mulţimii.

Între timp, Lumina chilimbarie a continuat să înainteze până a ajuns în faţă, unde s-a oprit rotindu-se deasupra capului lui Bill. Reverendul Adams stătea de partea cealaltă a amvonului când un fotograf de la un ziar a făcut o fotografie care a captat Lumina supranaturală pe film.

În clipa următoare, reverendul Adams s-a apropiat de acea Lumină ca şi cum ar fi vrut s-o atingă şi a strigat: „Îl văd! Atunci Lumina a izbucnit parcă în flăcări, iar pastorul Adams s-a dat înapoi fiind orbit pentru un timp de strălucirea ei. Apoi Steaua a dispărut.

Începând din clipa aceea scepticismul mulţimii s-a risipit, iar pentru restul serii credinţa oamenilor a crescut asemenea valului mareei. Bill a cerut ca toţi cei care doreau rugăciune să se alinieze într-o parte a sălii. Imediat s-au ridicat câteva sute de oameni care s-au înghesuit într-un fel de rând, iar el le-a cerut să vină în partea lui dreaptă, deoarece putea simţi presiunea prezenţei Îngerului Domnului care stătea acolo.

Când oamenii veneau în faţa lui, Bill le lua mâna dreaptă în mâna lui stângă, iar cei care aveau boli cauzate de anumiţi germeni făceau ca mâna lui să se umfle şi să se înroşească. După rugăciune, Bill ştia dacă oamenii sunt vindecaţi în clipa când mâna lui revenea la normal. Credinţa pulsa cu atâta putere în inimile celor ce aveau asemenea boli, încât de multe ori era suficientă o simplă rugăciune în Numele lui Isus, ceea ce cu puţin înainte de apariţia Luminii supranaturale păruse imposibil de atins.

În seara aceea au avut loc sute de miracole, iar Bill s-a rugat pentru bolnavi, unul după altul, până după miezul nopţii. Atunci când s-a oprit în sfârşit, mâna stângă îi era atât de amorţită încât atunci când a ajuns la hotel a trebuit s-o ţină sub un jet de apă timp de o jumătate de oră, până şi-a simţit muşchii din nou.

În ziua următoare, după micul dejun, în timp ce Bill se ruga în camera lui de hotel, a auzit o conversaţie care avea loc pe hol, chiar în faţa uşii lui.

Un bărbat spunea: „Aş vrea să-i spun ceva fratelui Branham. Sunt reporter şi doresc să-i arăt ceva.” Dar angajatul hotelului care fusese pus să păzească uşa lui Bill, i-a răspuns:

„Nu mă interesează cine sunteţi. Am primit ordin să nu las pe nimeni înăuntru cât timp se roagă.”

Mergând la uşă, Bill a deschis-o şi l-a poftit pe reporter înăuntru. Reporterul a intrat nerăbdător, căci adusese o fotografie pe care o ţinea sus:

„Priveşte aici, frate Branham!”

Luând fotografia, Bill a început s-o studieze atent. Era o poză alb-negru de la adunarea din seara trecută. S-a

văzut stând la amvon. Deasupra pulsa acea Lumină supranaturală, iar la stânga lui stătea reverendul Adams.

„Frate Branham", a continuat reporterul, „recunosc că aseară am venit cam sceptic, deoarece mă gândeam că toată povestea cu Îngerul şi cu vindecarea divină este doar psihologie, dar iată că El este în această fotografie. Priveşte cele patru lumini de sub balcon. Acelea erau singurele lumini din spatele tău, ceea ce înseamnă că Lumina aceasta care se vede deasupra capului tău trebuie să fie supranaturală.."

Privind-o, Bill a adăugat: „Cu siguranţă arată ca Lumina pe care am văzut-o eu."

Reporterul a spus: „Eu aparţin Bisericii Baptiste, dar aş vrea Duhul Sfânt în felul în care Îl ai tu."

Înainte ca să poată răspunde ceva, s-a auzit un ciocănit la uşă şi pentru că aştepta camerista, Bill s-a dus să deschidă, dar a fost surprins s-o vadă la uşă pe managera hotelului. Femeia a păşit în cameră scuturând agitată nişte chei, iar când Bill i-a arătat poza cu Îngerul Domnului, a replicat:

„Acesta este motivul pentru care am venit la tine. Frate Branham, am fost acolo şi am văzut şi eu Lumina aceea şi… şi…." Se părea că nu găseşte cuvintele potrivite, dar până la urmă a reuşit să spună:

„Frate Branham, aş vrea să fiu născută din nou…"

Drept răspuns, Bill a ridicat jaluzelele de la fereastră, i-a arătat un deal din afara oraşului şi i-a spus:

„Vezi drumul acela alb care coboară printre pini? Cu câteva zile în urmă am stat acolo cam patru ore şi m-am rugat fierbinte ca Dumnezeu să-I îngăduie Îngerului Său să viziteze acest oraş şi să mişte inimile oamenilor cum n-a mai făcut-o niciodată. Iată că lucrul acesta s-a întâmplat acum. Nu este greu să fii născut din nou, dar există o problemă: trebuie să-ţi predai viaţa complet lui Isus Hristos."

Acestea fiind spuse, cei trei au îngenuncheat pe podeaua hotelului şi amândoi – managera şi reporterul -, au fost născuţi din nou în marea Familie a lui Dumnezeu.

O oră mai târziu, a venit un băiat care aducea o telegramă de la un alt predicator, reverendul G. Brown, care îl ruga pe Bill să meargă să ţină nişte adunări în Little Rock,

Arkansas. După ce i-a dat telegrama, băiatul a rămas la uşă ca şi cum ar mai fi vrut ceva, aşa că Bill l-a întrebat dacă mai este vreo problemă. Atunci băiatul i-a spus:

„Tăticul meu are de mai mulţi ani o boală la spate, dar aseară a fost vindecat iar astăzi este total schimbat. E ca şi cum aş avea un alt tată, de aceea aş vrea să-L cunosc şi eu pe Isus."

„Binecuvântată să-ţi fie inima, băiete! Intră şi închide uşa, căci poţi să-L afli pe Isus chiar aici. Lucrul acesta nu este greu deloc."

Băiatul a îngenuncheat, şi-a pus boneta jos şi şi-a predat inima lui Hristos.

Pe parcursul acelei săptămâni, tot mai mulţi oameni au venit şi au mărturisit despre vindecarea lor la prieteni şi vecini, îndemnându-i să vină şi să vadă ei înşişi cum cercetează Dumnezeu oraşul lor printr-un înger.

Seară de seară, Bill s-a rugat până după miezul nopţii pentru rândurile nesfârşite de oameni, aşa încât atunci când a ţinut serviciul de încheiere era extenuat.

Apoi, reverendul Adams l-a îndemnat să predice într-o biserică locală. Fiind vorba doar de predicare şi nu de rugăciune pentru bolnavi, Bill a acceptat, gândindu-se că are suficientă putere s-o facă. Desigur, la adunare au venit mai mulţi oameni decât putea cuprinde biserica, iar după încheierea serviciului, patru poliţişti voinici l-au ajutat pe Bill şi pe reverendul Adams să treacă prin mulţime şi să ajungă la maşina roşie a pastorului. Oamenii se împingeau spre Bill, unii dintre ei încercând să-l atingă, dar poliţiştii îi ţineau departe de el.

Inima lui Bill se frângea când vedea atâţia ologi şi mame cu copii bolnavi în braţe stând în ploaia măruntă şi rece, tânjind după vindecare. Ar fi vrut să-şi pună mâinile peste fiecare şi să se roage pentru ei până când trupul îi va rămâne fără suflare, dar ştia că nu poate face aceasta, deoarece după câteva ore de odihnă îl aşteptau alte obligaţii în Little Rock.

Deodată, peste freamătul acelei mulţimi, Bill a auzit pe cineva care striga: „Ai milă! Ai milă!" A privit în jur şi a văzut un bărbat şi o femeie de culoare stând pe un deal mic

din spatele bisericii, la o depărtare considerabilă de mulţimea de oameni albi. (În timpul acela în Sud erau încă valabile legile lui Jim Crow, care le interziceau negrilor să se amestece cu albii în locurile publice).

Acest negru bătrân îşi ţinea pălăria în mână, aşa că picăturile de ploaie îi udau părul rar şi cărunt, în timp ce continua să se tânguie: „Ai milă! Ai milă! Ai milă!”

„Bietul om!” s-a gândit Bill, apoi s-a oprit brusc şi a privit înapoi spre bătrân, deoarece se întâmpla ceva neobişnuit. Putea simţi ceva ca o presiune care-i trezea simţurile. Era un simţământ plăcut, nu rău, iar Bill şi-a dat seama că era în legătură cu bătrânul de culoare care striga din vârful acelui deal, aşa că a pornit spre el.

Unul dintre poliţiştii care-l escortau, l-a întrebat:

„Unde mergi, reverend?”

„Duhul Sfânt vrea să mă duc la bărbatul de culoare de pe dealul acela”, a răspuns Bill.

„Nu face aceasta, băiete”, l-a avertizat poliţistul, „pentru că vei provoca o revoltă rasială, deoarece aici eşti în Sud.”

Bill a alungat gândul pericolului, zicând:

„Nu pot ţine cont de legile voastre, deoarece Duhul Sfânt vrea să merg la omul acela.”

Cei patru poliţişti l-au însoţit până pe deal, unde erau bărbatul de culoare şi soţia lui. În timp ce se apropiau, ei au auzit-o pe femeie zicând:

„Scumpule, uite că vine predicatorul.”

Bill a ajuns foarte aproape de ei, în timp ce poliţiştii formau în jurul lui un cerc pentru a-l proteja de mulţime.

„Pot să te ajut cu ceva, uncheşule?” l-a întrebat el.

Omul şi-a întors capul într-un unghi greşit ca şi cum ar fi vrut să se uite la el, aşa că Bill şi-a dat seama că este orb, şi a bâlbâit:

„Tu… tu este parson Branham?”

„Da, uncheşule.”

Bătrânul şi-a ridicat mâinile încet şi uşor a atins faţa lui Bill, apoi a şoptit:

„O, dar eşti tânăr!”

„Păi, nu sunt chiar atât de tânăr, căci am 37 de ani”.

Parson Branham, poţi să mă asculţi puţin şi pe mine?”

„Desigur, uncheşule, spune!”

„Eu sunt orb de zece ani, locuiesc la 200 de mile de aici şi până în dimineaţa aceasta n-am auzit niciodată de tine. Cam pe la ora 3.00 dimineaţa m-am trezit şi deşi nu văd deloc, am văzut-o în cameră pe bătrâna mea mamă. Ea este moartă de mulţi ani, dar cât timp a trăit a avut o religie ca a ta. Mama nu a spus nici o minciună în toată viaţa ei, iar în dimineaţa aceasta a venit în cameră şi mi-a zis: „Scumpul meu copil, ridică-te, îmbracă-te şi du-te la Camden, Arkansas. Acolo să întrebi de cineva cu numele de parson Branham şi vei primi vederea.” Aşa se face că sunt aici, parson, şi vreau să ştiu dacă poţi să mă ajuţi.”

Simţindu-şi inima plină de iubire pentru acel om, Bill şi-a pus o mână peste ochii lui şi s-a rugat zicând: „Tată ceresc, eu nu am înţeles venirea mamei lui, la el în vis, dar te rog în Numele lui Isus să-i dai vederea înapoi.”

Mulţimea se împingea să ajungă la el; poliţiştii se luptau din răsputeri s-o ţină departe, iar Bill era conştient că trebuie să ajungă la maşină cât se poate de repede, aşa că s-a întors să plece.

Bătrânul a zâmbit şi a început să dea din cap zicând plin de satisfacţie: „Îţi mulţumesc, Doamne! Îţi mulţumesc.”

Soţia lui îl privea cu ochii măriţi de uimire şi l-a întrebat:

„Dragule, poţi vedea?”

„Sigur că văd”, i-a răspuns el. „Nu ţi-am spus că dacă vom veni aici, voi vedea? Priveşte!” şi a arătat cu degetul maşina spre care se îndrepta Bill: „Vezi maşina aceea? Este roşie.”

Soţia lui a strigat: „O, Isuse!” apoi s-au îmbrăţişat fericiţi şi au început să strige de bucurie, în timp ce cei patru poliţiştii au micşorat cercul lor de protecţie şi se grăbeau să-l escorteze pe Bill, prin mulţimea agitată, pentru a ajunge în siguranţă la limuzina roşie.

Capitolul 32

Provocând nebunia - 1946

După Camden, Bill a ţinut timp de o săptămână o campanie de vindecare la Pine Bluff, Arkansas, după care a plecat la Little Rock, capitala statului, unde reverendul Brown închiriase o sală mare nu departe de centru. Numele lui Bill era deja cunoscut, aşa că mulţimea adunată la Little Rock era mult mai mare decât cea de la Camden. Astfel, sala închiriată s-a umplut în foarte scurt timp, mulţi oameni fiind nevoiţi să rămână afară.

În prima seară, Bill a vorbit despre însărcinarea primită de la înger şi a povestit mărturii din Camden şi Pine Bluff, după care i-a rugat pe cei ce doreau rugăciune să se alinieze în dreapta lui. S-au ridicat câteva sute de oameni, şi într-un mare haos au format un rând, în timp ce pianistul cânta întruna fondul muzical al cântării „Crede numai".

Când o persoană ajungea în faţa lui Bill, acesta lua mâna dreaptă a pacientului în mâna sa stângă. Dacă omul respectiv avea vreo boală, Bill simţea instantaneu vibraţiile care pulsau prin braţul său, asemenea unui curent slab. Apoi mâna sa stângă se umfla şi apăreau tot felul de băşici sau pete, astfel încât putea spune ce boală avea acea persoană. El spunea toate acele lucruri la microfon, pentru ca audienţa să poată auzi cum identifica problemele: ulcer, TBC, cancer, etc., diagnosticul dat fiind întotdeauna corect. Urma rugăciunea în care mustra demonii în Numele lui Isus Hristos. Imediat ce pacientul era părăsit de duhurile rele, mâna lui Bill revenea la normal, aşa că după ce pronunţa vindecarea, chema următoarea persoană din rând. Aceasta făcea ca aproape întotdeauna să se audă un murmur de uimire din gura celor ce priveau, deoarece nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Ceea ce se petrecea sub privirile lor era dovada vizibilă a prezenţei lui Dumnezeu în mijlocul lor, iar aceasta a făcut ca mulţi să verse lacrimi de pocăinţă.

Bill era tot atât de uimit de darul acesta, ca oricare alt om, deoarece înainte de însărcinarea primită nu ştiuse că acei germeni de boală pulsau de viaţă, iar acum nu numai că le simţea vibraţiile, dar vedea şi reacţiile cauzate de prezenţa lor: mâna sa stângă se umfla şi se umplea de diferite băşici care constituiau modul prin care putea recunoaşte fiecare boală în parte.

Cu cât folosea darul mai mult, cu atât învăţa mai multe lucruri despre felurile demonilor. De exemplu, el ştia motivul pentru care apăreau umflăturile pe dosul mâinii sale stângi: viaţa din demonul acelei boli era tulburată de prezenţa Îngerului. Mai mult, i-a devenit tot mai clară şi semnificaţia spirituală a acestor germeni sau viruşi care produceau vibraţiile. În timpul dintre servicii, Bill citea şi recitea Noul Testament, încercând să înţeleagă slujba de vindecare a lui Isus Hristos, Petru şi Pavel, pentru ca astfel s-o poată înţelege şi pe a lui.

Adunând împreună textele şi cunoştinţele pe care le avea despre medicină, el a ajuns la concluzia că toate bolile au două părţi: una fizică şi una spirituală. Partea fizică este constituită din germenul sau virusul propriu-zis ce poate fi detectat de cercetător cu ajutorul microscopului, dar întrebarea care se ridica este: de unde vin acei germeni sau viruşi? Cu siguranţă, nu de la Dumnezeu, deoarece ei îşi trag viaţa din viaţa pe care Dumnezeu a dat-o persoanei pe care au invadat-o. Citind relatările biblice referitoare la slujba de vindecare a lui Isus, Bill a înţeles că germenii sau viruşii reprezintă de fapt partea fizică a puterilor demonice. Astfel, aşa cum orice făptură vie are o parte fizică şi una spirituală, la fel este şi cu orice boală.

Medicii sunt preocupaţi de patologia bolii, în timp ce Bill avea de-a face cu demonologia ei, deoarece semnul de pe mâna lui prelua vibraţiile acelei boli demonice care era ataşată de viaţa dată de Dumnezeu acelei fiinţe umane.

Bill ştia că umflarea mâinii lui nu putea vindeca pe nimeni, dar putea aduce credinţă. Văzând o boală descoperită în mod supranatural, credinţa acelei persoane putea creşte până în punctul în care credea în Dumnezeu pentru vindecare, deoarece Isus, adică Cel ce făcea

vindecarea şi atunci şi acum, a spus că *„Toate lucrurile sunt cu putinţă celor ce cred.”* (Marcu 9.23; Matei 19.26; Marcu 10.27).

Desigur, nu orice problemă sau boală avea nevoie de supranatural pentru a fi descrisă, deoarece unele se puteau vedea cu ochiul liber, pentru că erau evidente.

Astfel, odată a venit la rugăciune un bărbat care avea o guşă mare şi roşie, fiind vizibilă pentru oricine. De îndată ce Bill a cerut vindecarea lui, guşa s-a făcut albă, a căzut jos şi s-a rostogolit printre picioarele lui. Un reporter aflat în sală a fotografiat scena respectivă, iar a doua zi fotografia acestui miracol a apărut pe prima pagină a publicaţiei la care lucra.

Altă dată, un bărbat olog care umbla de ani de zile în cârje, a fost vindecat înaintea tuturor şi a plecat de pe platformă pe deplin sănătos, ducându-şi cârjele deasupra capului şi lăudându-L pe Isus Hristos. La începerea serviciului din dimineaţa următoare, bărbatul acela stătea chiar în faţă, purtând pe cârje o inscripţie care spunea: „Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci”, iar când Bill a dat să urce pe platformă, i-a strigat:

„Predicatorule, aş vrea să te întreb ceva.”

Bill l-a recunoscut şi l-a întrebat:

„Ce doreşti?”

„Eu sunt nazarinean, iar când te-am auzit vorbind pentru prima dată, am crezut că şi tu eşti nazarinean. Apoi am văzut că la adunările tale participă foarte mulţi penticostali, aşa că m-am gândit că trebuie să fii penticostal. Dar mai târziu ai spus că eşti baptist, aşa că nu mai înţeleg ce anume eşti.”

„Păi e foarte simplu”, a replicat Bill. „Sunt penticostal, nazarinean şi baptist.”

După ce mulţimea a încetat să mai râdă în urma glumei lui Bill, el a spus: „Vorbind serios, prin harul lui Dumnezeu eu Îl reprezint doar pe Isus Hristos. Scriptura spune că printr-un singur Duh, noi toţi suntem botezaţi într-un singur trup şi devenim una. Mai mult, în ziua judecăţii El nu ne va întreba dacă suntem metodişti sau baptişti, ci ne va judeca după ceea ce este în inimile noastre.”

Seară de seară, sute de oameni bolnavi şi suferinzi se înghesuiau la rugăciune, iar Bill se ruga pentru ei în continuu, până pe la ora 1.00-2.00 noaptea, ca şi cum ar fi fost vorba de trupul lui însuşi. Apoi reverendul Brown îl ducea în camera lui de hotel, unde fiind complet epuizat prindea 5-6 ore bune de somn.

Într-o dimineaţă, reverendul Brown l-a trezit pentru o urgenţă, spunând:

„Aici la parter este un domn Kinney din Memphis, Tennessee. Se pare că este prieten cu domnul D., care este şeful poştei din Memphis şi este pe moarte din cauza unei pneumonii astmatice. Domnul Kinney a zburat până aici ca să te roage să vii să te rogi pentru domnul D. Ţi-a rezervat şi un bilet de avion pentru cursa spre Memphis din dimineaţa aceasta, dar va trebui să te întorci la timp pentru adunarea din seara aceasta. Mă duc să-l aduc sus."

Bill s-a îmbrăcat şi şi-a luat chiar şi paltonul când a auzit un zgomot ca acela produs de un vânt puternic. Gândindu-se că zgomotul vine de afară, şi-a zis: „Ce vânt tare suflă astăzi!" dar imediat după aceea a văzut în cameră Lumina supranaturală rotindu-se şi pulsând cu putere în aer. A îngenuncheat imediat lângă pat, iar Îngerul Domnului i-a zis: „Nu te duce nicăieri, pentru că a sosit timpul să plece!" după care Lumina s-a făcut nevăzută. Bill şi-a dat jos paltonul şi a aşteptat sosirea celor doi bărbaţi.

Câteva minute mai târziu, reverendul Brown s-a întors însoţit de un bărbat care părea stresat şi speriat. El a spus:

„Frate Branham, numele meu este Kinney. Prietenul meu, domnul D. Este acum inconştient, dar eu cred că Dumnezeu poate să…"

Bill l-a întrerupt însă, zicând:

„Domnule, Duhul Sfânt tocmai mi-a vorbit cu câteva minute în urmă şi m-a avertizat să nu merg cu tine, căci „Aşa vorbeşte Domnul: „Bărbatul va muri!"

„Vrei să spui că nu mai este nici o şansă?"

Probabil va fi mort pe când vei ajunge tu acasă. Totuşi, mă voi ruga pentru cauza aceasta. Sună-mă mâine dimineaţă să-mi spui ce face. Să nu mă suni în seara

aceasta, deoarece sunt în slujbă până la ora 2.00-3.00 dimineaţa."

În seara aceea, după mai multe ore de rugăciune continuă pentru bolnavi, reverendul Brown a spus:

„Frate Branham, să-mi spui când doreşti să mergem până la subsol ca să-ţi arăt ceva… Este vorba de un caz cum n-ai mai văzut până acum."

Sleit de puteri, Bill a invocat o scuză pentru a-şi odihni puţin mintea, aşa că a spus: „Sunt gata chiar acum să iau o pauză!" Apoi, în timp ce oamenii din rândul de rugăciune şi-au păstrat locurile aşteptând, reverendul Brown l-a condus pe Bill la subsol, unde a întâlnit un bărbat tânăr care stătea şi aştepta la capătul scărilor. Bărbatul arăta ca un fermier tipic din Arkansas, fiind îmbrăcat cu o cămaşă albastră decolorată şi salopetă. Stătea acolo trist şi privea cu ochii reci şi măriţi de spaimă. Bill a privit şi el spre ceea ce era acolo şi a rămas şocat de ceea ce vedea. De când era nu mai văzuse ceva asemănător. În mijlocul camerei de la subsol, pe podeaua goală zăcea întinsă o femeie corpolentă, musculoasă chiar, îmbrăcată într-un tricou alb şi cu o pereche de pantaloni scurţi negri. Privind-o, Bill se gândea că trebuie să aibă în jur de 30-35 de ani. Femeia stătea pe spate, cu braţele şi picioarele înţepenite drept în sus. Picioarele-i erau pline de sânge, probabil din pricina numeroaselor tăieturi. Privind înapoi, spre bărbatul din capătul scărilor, Bill l-a întrebat sceptic:

„Frate, este cumva soţia ta?"

„Da, frate Branham."

„Vai, dar ce este cu ea?"

„După naşterea ultimului copil, medicii au crezut că aceasta i-a adus menopauza prematură şi i-au dat nişte injecţii care n-au făcut decât să-i agraveze şi mai mult starea, devenind şi mai sălbatică. A fost la spitalul de boli mintale timp de doi ani. Mi-am vândut ferma ca să am destui bani s-o ajut, dar totul a fost zadarnic, deoarece medicii n-au putut face nimic pentru ea. Frate Branham, am patru copii acasă. Când am auzit de femeia nebună din Mississippi, care a fost vindecată la una din adunările tale, mi-am vândut calul

ca să am bani să o pot aduce pe soţia mea aici cu o ambulanţă."

„Dar de ce are sânge pe picioare?"

„Cei de la spital au spus că putem s-o luăm, dar numai pentru o noapte, iar când am încercat s-o urc în ambulanţă nu am reuşit singur, aşa că am chemat încă patru bărbaţi din biserica mea şi cumva am reuşit s-o aducem până aici. Dar în drum spre locul acesta, ea a apucat tot felul de sticle din jurul ei, iar când am ajuns şi am băgat-o în clădire, ne-a aruncat pe toţi patru cât colo. În cele din urmă am reuşit s-o prindem, am adus-o aici la subsol şi am pus-o pe spate. De atunci stă aşa cu mâinile şi picioarele în aer."

Bill a privit cu milă spre femeia nebună, care zăcea pe podea, apoi i-a spus soţului ei:

„Am să merg lângă ea şi am s-o prind de mână ca să văd dacă simt ceva vibraţii."

Cu privirea plină de groază, soţul ei a spus:

„Frate, nu te apropia de ea, căci te va ucide!"

Ignorând avertismentul, Bill s-a apropiat încet de femeia care privea apropierea lui cu ochi reci şi ficşi.

„Bună seara", i-a spus Bill întinzându-se spre mâna ei dreaptă. Când era pe punctul să-i atingă încheietura, femeia s-a întors brusc spre el şi l-a apucat ea de încheietura mâinii, smucindu-l atât de tare încât era cât pe ce să-l arunce la podea.

Femeia nu cântărea mai mult de 170 de livre, dar avea o putere de patru ori mai mare decât are o femeie obişnuită. În timp ce-l trăgea în jos spre ea, Bill se temea că-i va rupe oasele mâinii, aşa că a sărit brusc într-un picior, a prins-o peste piept şi a lovit-o tare. Surprinsă de lovitura lui, femeia i-a eliberat încheietura mâinii, iar Bill a reuşit să fugă înapoi spre scările care duceau de la subsol la etaj.

Nebuna venea după el, târându-se şi rostogolindu-se pe podeaua de beton asemenea unui şarpe ucigaş, în timp ce scotea nişte sunete inumane, dar pe la jumătatea drumului şi-a schimbat direcţia îndreptându-se către o bancă de lemn care era rezemată de perete. Când a ajuns lângă bancă, s-a izbit atât de violent cu capul de ea încât au sărit aşchii. Sângele a început să curgă năclăindu-i părul, dar fără să ia

lucrul acesta în seamă, femeia a luat o bucată de lemn de jos şi a aruncat-o spre soţul ei; aceasta a trecut doar la câţiva centimetri de el, lovind tencuiala peretelui care s-a desprins şi a căzut jos.

„Frate Branham", a şoptit soţul ei, „mai este vreo şansă pentru ea?"

„Uite ce e, frate", a spus Bill punându-şi mâna pe umărul lui, „tot ce pot să-ţi spun este că atunci când a venit acel înger la mine, mi-a spus că dacă voi fi sincer şi îi voi face pe oameni să creadă, El îi va vindeca pe cei bolnavi orice ar avea. Ai tu această credinţă simplă să crezi că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, scoate dracii afară?"

Adunându-şi curajul, omul a răspuns:

„Da, cred!"

Când a auzit aceste cuvinte, femeia posedată de diavolul a strigat:

„William Branham, ce am a face cu tine? Eu am adus-o în starea aceasta!" după care a început să se târască pe spate spre Bill.

„Ce înseamnă aceasta?" a întrebând surprins soţul ei, „Nu ştie nici măcar cum o cheamă pe ea şi n-a scos nici un cuvânt de doi ani încoace."

„Nu ea a vorbit", a răspuns Bill, „ci diavolul care o posedă. El ştie că trebuie s-o părăsească dacă crezi că Domnul Isus Hristos este chiar acum aici. Haide să ne unim în rugăciune."

Femeia a ţipat din nou: „Să n-ai nimic cu mine!" dar Bill şi-a plecat capul şi s-a rugat: „Tată ceresc, în Numele Fiului Tău Isus Hristos, fă ca acel demon s-o părăsească!"

Femeia a tăcut, iar în momentul următor a căzut latră jos, ca şi cum ar fi fost fără viaţă.

Soţul a întrebat: „Acum ce trebuie să fac?"

„Imediat ce se încheie serviciul, du-o înapoi la spital, căci dacă vei crede, trebuie să se facă bine. Să mă anunţi cum au decurs lucrurile în continuare."

În dimineaţa următoare razele soarelui au căzut pe pleoapele lui Bill silindu-l să deschidă ochii. Şi-a întors privirile spre fereastră şi în clipa aceea a văzut o femeie care stătea în apropierea patului său. Părul ei cărunt era strâns

bine la spate într-un coc şi purta un costum maro deschis şi o vestă albă. Femeia părea tristă şi nu se uita la el ci privea într-o parte, spre perete, aşa încât a putut s-o vadă doar din profil.

Tulburat, Bill s-a gândit: „Oare cum a intrat femeia aceasta în cameră, doar uşa este închisă şi cheia este pe noptieră?" apoi ridicându-se pe coate, a şoptit:

„Doamnă?" În clipa aceea a văzut că în spatele femeii, chiar lângă perete, stătea un bărbat. Era înalt, cu părul cărunt şi purta un costum maro cu cravată roşie. Şi el părea trist. Apoi, femeia şi-a întors capul spre el şi au zâmbit amândoi.

„Oare ce-i asta?" s-a gândit Bill. S-a ridicat din pat, dar în momentul acela nu mai era în hotel, ci undeva pe o platformă într-o biserică necunoscută. Văzând aceasta, s-a lovit la un deget ca să vadă dacă nu cumva visează, dar durerea l-a asigurat că era cât se poate de treaz şi a înţeles că era o vedenie.

Curând biserica a dispărut şi Bill era din nou în pat. A privit din nou spre perechea căruntă, iar ei au dat din cap bucuroşi, ca şi cum ar fi fost fericiţi, după care s-au făcut nevăzuţi.

Închizând ochii, Bill a şoptit: „Dumnezeule, nu înţeleg… Te rog ajută-mă să înţeleg ce înseamnă toate acestea." Se gândea că cei doi vor apărea în rândul de rugăciune din seara aceea, deoarece se mai întâmplase să vadă venind chiar înainte de serviciu câte o persoană pe care apoi o recunoştea în rândul de rugăciune şi ştia că Dumnezeu urma să facă ceva deosebit în viaţa ei. Pe de altă parte, vedenia aceasta se terminase ca un mister.

Luând Biblia de pe noptieră, Bill s-a rugat: „Doamne, de unde să citesc Cuvântul Tău în dimineaţa aceasta?" apoi a deschis-o la întâmplare. Paginile s-au despărţit la 2 Împăraţi capitolul 20, iar Bill a citit acolo unde Domnul l-a trimis pe profetul Isaia la împăratul Ezechia să-i spună că i-a sosit ceasul, căci boala urma să-i curme firul vieţii. Împăratul s-a întors însă cu faţa la perete şi s-a rugat fierbinte să mai primească un timp, iar Domnul i-a ascultat rugăciunea şi i-a

zis lui Isaia: „Du-te şi spune-i slujitorului Meu Ezechia că îi voi da încă 15 ani!”

În timpul acela a sunat telefonul. Bill l-a ridicat gândindu-se că trebuie să fie pastorul Brown, dar s-a dovedit a fi domnul Kinney din Memphis. Cazul acesta îi ieşise complet din minte, dar acum îşi amintea din nou de el.

„Ei bine, frate Kinney, ce veşti ai pentru mine?”

Glasul domnului Kinney era aproape stins: „Frate Branham, am stat toată noaptea lângă el, iar acum este pe cale să ne părăsească în orice clipă.”

„Spune-mi frate Kinney, domnul D. a avut vreodată un costum maro şi o cravată roşie?”

„Păi sigur, aşa umbla îmbrăcat tot timpul. Dar de ce mă întrebi?”

„Dar doamna D. a avut vreodată un costum maro deschis şi o vestă albă?”

„Chiar acum este îmbrăcată aşa. Dar de unde ştii, frate Branham, îi cunoşti?”

„Da. Spune-i să vină la telefon.”

Domnul Kinney a spus: „Bine, dar eu i-am spus deja ce ai zis tu.”

„Vreau să vorbesc cu ea”, a insistat Bill. Curând s-a auzit la telefon vocea tremurătoare şi scăzută a unei femei, iar Bill i-a spus:

„Soţul tău va trăi, crezi aceasta?”

Doamna D. nu a răspuns, dar Bill a putut auzi un zgomot şi apoi un fel de agitaţie. Atunci domnul Kinney a revenit la telefon, iar după câteva momente l-a întrebat pe Bill:

„Ce i-ai spus, frate Branham, căci femeia a leşinat.”

„I-am spus că soţul ei va trăi şi l-am descris pentru că l-am văzut în vedenie cu câteva minute înainte de venirea ta, apoi am adăugat: „Voi veni la Memphis cu primul avion. Aşteaptă-mă la aeroport.”

Când Bill a ajuns la spitalul din Memphis, sora domnului D. îl aştepta în hol. Era îmbufnată şi comenta nemulţumită: „Ce idee! Să vină un holly roller să se roage pentru fratele meu muribund. Asta este o ruşine!”

Bill a urmat-o, gândindu-se: „Satana nu poate trimite destui demoni din iad ca să oprească lucrul acesta acum. Totul este rezolvat, pentru că aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!”

Când a ajuns la uşa salonului tocmai ieşea o asistentă, iar Bill a întrebat-o:

„Sunt cumva medici înăuntru?”

„Da”, a răspuns ea, „sunt doi.”

„Te rog să le spui să iasă.”

Doctorii au plecat, aruncându-i lui Bill o privire acră. În clipa în care a păşit înăuntru, Bill l-a recunoscut pe bărbatul de sub cortul de oxigen ca fiind cel pe care-l văzuse în vedenia din dimineaţa aceea. Domnul D. stătea pe spate cu ochii deschişi şi ceţoşi. Bill şi-a băgat mâna sub cortul de oxigen şi l-a apucat de mână. Imediat a observat cum mâna i se umflă din cauza vibraţiilor pneumoniei.

„Frate D., mă poţi auzi?”

Doamna D. i-a spus: „Soţul meu este inconştient de două zile, frate Branham.”

Bill a privit spre femeia în vârstă şi a văzut că şi ea arăta exact cum o văzuse în vedenie, apoi a întrebat-o:

„Nu te îndoieşti de nimic din ce ţi-am spus, nu-i aşa?”

„Sigur că nu.”

Îndreptându-şi din nou atenţia spre bărbatul muribund, Bill s-a rugat: „Dumnezeule scump, eu ştiu că aceştia sunt oamenii pe care i-am văzut în vedenie, de aceea Te rog să-l vindeci pe bărbatul acesta în Numele lui Isus Hristos.”

Deşi stătea cu ochii închişi, ştia că umflăturile de pe mâna lui se retrag, deoarece pulsaţiile s-au oprit. Apoi a simţit că bărbatul îl strânge de mână. Când şi-a deschis ochii, Bill l-a văzut pe domnul D. umezindu-şi buzele cu limba. Doamna D. stătea la capătul patului cu ochii închişi şi se ruga.

Bill l-a întrebat încet: „Mă cunoşti, domnule D.?”

Bărbatul şi-a mişcat capul încet şi a spus: „Da, eşti fratele Branham.”

Soţia lui a deschis ochii şi a dat din cap uluită, după care trezindu-se brusc la realitate s-a repezit în cortul de

oxigen strigând: „Tati! Tati!” în timp ce-l îmbrăţişa şi-l acoperea cu sărutări.

Fără alte cuvinte, Bill s-a strecurat afară din salon şi a luat următorul avion spre Little Rock.

Două zile mai târziu, domnul D. mânca şuncă şi ouă la micul dejun şi a fost externat, iar în ziua următoare s-a prezentat la serviciu.

Capitolul 33

Un rând de rugăciune de opt zile 1946

Tot restul verii şi la începutul toamnei lui 1946, William Branham a predicat fără nici o pauză în Arkansas. Deoarece fiecare adunare era o provocare pentru următoarea, numărul maselor de oameni creştea tot mai mult şi la fel rândul de rugăciune.

Bill se ruga în fiecare seară pentru rândul de rugăciunea, până la ora unu, două şi adesea chiar trei dimineaţa. Făcea aceasta deoarece simţea că astfel compensa într-un fel greşeala pe care o făcuse cu zece ani în urmă când Dumnezeu îl chemase să păşească pe câmpul Evangheliei iar el refuzase.

Chiar dacă se afla într-o formă fizică foarte bună, datorită faptului că lucrase mulţi ani în pădure verificând liniile electrice, totuşi efortul constant şi lipsa somnului îşi spuneau cuvântul asupra trupului său. Era pur şi simplu epuizat.

Ar fi fost altfel dacă ar fi putut dormi în timpul zilei ca să-şi recapete energia, însă acest lucru se întâmpla foarte rar, deoarece întotdeauna se ivea câte o problemă deosebită pe care se pare că nu o putea refuza, aşa cum s-a întâmplat şi atunci când predica pentru pastorul Johnson la Corming, Arkansas.

După încheierea serviciului, la ora trei dimineaţa, Bill a căzut în pat complet extenuat. Câteva ore mai târziu a sunat telefonul şi a auzit-o pe doamna Johnson zicând:

„Domnule, dar nu-l putem trezi, pentru că abia s-a pus în pat."

Era evident că omul de la celălalt capăt al firului era foarte insistent, aşa că la un moment dat Bill s-a dat jos din pat şi a mers în sufragerie zicând cu voce răguşită:

„Lasă-mă să vorbesc cu el."

„Bună ziua, domnule Branham", a spus bărbatul cu o voce istovită dar fermă. „Mă numesc Paul Morgan şi locuiesc în Walnut Ridge, cam la 70 de mile depărtare de locul unde te afli acum. Fiica mea de 12 ani este pe moarte din cauza pneumoniei, de aceea n-ai vrea să vii să te rogi pentru ea?"

Telefonul era în apropierea unei ferestre, dându-i lui Bill posibilitatea să privească afară. Era înnourat şi ploua. Era o ploaie măruntă şi rece care cădea peste mai mult de o sută de oameni strânşi în grupuri mici pe gazon, iar Bill ştia foarte bine că îl aşteptau pe el.

„Domnule Morgan, aş veni bucuros dacă aş putea, dar aici sunt mame care stau chiar acum afară şi mă aşteaptă ca să mă rog pentru copilaşii lor. Ele au stat toată în noaptea în ploaia de afară, deci cum aş putea să le pun de-o parte şi să vin să mă rog pentru fiica ta?"

„Înţeleg ceea ce spui", a răspuns domnul Morgan, „dar copiii acelor mame nu sunt pe moarte. Cel mai bun specialist pe care l-am putut găsi, mi-a spus că fiica mea mai are de trăit trei ore. Frate Branham, te rog vino şi roagă-te pentru ea, căci e singurul meu copil."

Gândindu-se la moartea fiicei sale Sharon Rose, Bill a spus:

„Voi fi acolo cât pot de repede", dar când a pus receptorul jos, pastorul Johnson a protestat:

„Nu poţi merge, frate Branham, căci eşti aproape mort!"

„Voi încerca să dorm pe bancheta din spate".

Curând reverendul Johnson gonea cu 70 de mile la oră în timp ce Bill s-a întins pe bancheta din spate încercând să aţipească puţin. Se simţea foarte neplăcut, deoarece îl

durea capul şi îl usturau ochii, iar în cele din urmă s-a ridicat şi s-a rezemat cu capul de geamul maşinii.

Deodată pielea a început să-i vibreze iar în urechi simţea o presiune care creştea mereu. Apoi L-a văzut pe Îngerul Domnului stând alături de el pe bancheta maşinii. Bill s-a trezit brusc, ţinându-şi respiraţia şi a rămas cu ochii măriţi, în timp ce simţea că muşchii îi sunt înţepeniţi de frică. Chiar deasupra Îngerului se învârtea acea Lumină supranaturală, sau mai bine zis, o parte din ea, deoarece trecea chiar prin capota maşinii, jumătate fiind înăuntru şi jumătate afară. De obicei, Îngerul avea braţele desfăcute şi se uita la Bill cu o privire severă, dar de data aceasta, când i-a vorbit, vocea Îngerului era caldă şi binevoitoare. El i-a zis:

„Spune-i lui Paul Morgan: „Aşa vorbeşte Domnul…"

După ce i-a dat toate instrucţiunile, Îngerul s-a făcut nevăzut.

Când a ajuns la spital, Bill a văzut ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci. În loc de cortul de oxigen, o asistentă stătea lângă pat şi îi punea periodic pe nas o mască de cauciuc prin care oxigenul era pompat cu putere ca să intre în plămânii fetiţei. De fiecare dată când primeau o doză de oxigen, plămânii ei superficiali lucrau, dar nu erau capabili să ia singuri aerul.

Asistenta i-a spus lui Bill:

„Trebuie s-o ţinem tot timpul cu oxigen. Aceasta este singura modalitate de a rămâne în viaţă, pentru că nu poate respira singură."

La rândul său, domnul Morgan l-a cuprins pe Bill cu braţele şi i-a zis plângând:

„Frate Branham, nu înţeleg de ce vrea Dumnezeu să-mi ia fetiţa, căci am încercat să trăiesc cât am putut de corect!"

„Nu te descuraja, frate", i-a răspuns Bill, „şi nu te teme, căci am pentru tine un Cuvânt din partea Domnului, dar mai întâi mă voi ruga pentru fiica ta." Punându-şi mâinile peste fată, Bill a cerut vindecarea ei în Numele lui Isus Hristos. După rugăciune, asistenta a vrut să-i pună din nou masca de oxigen, dar Bill a oprit-o.

Acela a fost un moment de aşteptate plin de tensiune, dar fetiţa a luat o gură de aer singură. Asistenta l-a privit pe Bill cu suspiciune, dar el i-a zis să mai aştepte puţin. Fetiţa a luat încă o gură de aer, iar după câteva minute era deja clar că nu mai are nevoie de masca de oxigen.

Atunci Bill s-a întors spre părinţii fetiţei şi a spus: „Mulţi specialişti au spus că fiica voastră va muri, însă Aşa vorbeşte Domnul: domnule Morgan, fiica ta se va însănătoşi . Iată Cuvântul din partea Domnului pe care trebuie să vi-L amintiţi pe tot timpul vieţii: „Apele vor curge liniştite înainte!"

Chiar dacă Bill nu s-a mai odihnit până seara, când a început serviciul, era bucuros şi s-a gândit că a meritat să facă acea „excursie", deoarece trei zile mai târziu fiica lui Paul Morgan s-a reîntors la şcoală.

Curând, Bill şi-a dat seama că nu mai poate continua în ritmul acela deoarece efortul făcut era mult prea mare şi a hotărât ca după cele opt seri programate la Jonesboro, Arkansas, să-şi ia un timp liber.

Campania din Jonesboro a fost sponsorizată de reverendul Reed, cu participarea mai multor biserici locale. Împreună, au închiriat cea mai mare sală din oraş, dar cu toate acestea nu au fost locuri suficiente pentru oamenii care au venit.

Mii şi mii de oameni au venit din Sudul şi din Vestul mijlociu, aşa încât pe o rază de 50 de mile de Jonesboro nu se găsea nici măcar o cameră liberă la hoteluri sau la moteluri. Cei care nu au mai găsit locuri, au dormit în corturi, sub camioane sau în maşinile personale, iar un ziar local a estimat că mulţimea adunată număra cam 28.000 de oameni. Când au început adunările, câteva mii de oameni au rămas afară, sperând că totuşi se va ivi o posibilitate să poată intra şi ei în sală.

Bill şi-a început serviciul cu urări de bun-venit, iar în timp ce făcea aceasta, a observat o femeie care stătea chiar în faţa lui şi-i făcea tot timpul semn cu mâna, aşa că a întrebat-o:

„Aş putea face ceva pentru tine, soră?"

„Nu mă mai recunoşti?" a întrebat ea cu un zâmbet larg.

„Nu, nu cred…”

„Ultima dată când m-ai văzut a fost în Little Rock. Mi s-a spus că aveam picioarele pline de sânge şi că nu eram bine cu capul.”

Acum o recunoştea. Era femeia pentru care se rugase în subsolul auditoriului din Little Rock. Doar cu câteva luni în urmă ea fusese nebună, iar în timpul unei crize spărsese geamul din spate al maşinii şi se târâse pe jos pe spate. Acum însă stătea liniştită alături de soţul ei şi de cei patru copii ai lor, iar soţul ei a mărturisit:

„După ce te-ai rugat pentru ea, în seara aceea, a stat liniştită pe tot drumul spre spital, iar în decurs de trei zile au declarat-o complet vindecată şi i-au dat drumul acasă.”

Fiindcă serviciul a început cu o mărturie atât de puternică, credinţa mulţimii a întrecut orice aşteptare. Oamenii priveau cu uimire cum semnul supranatural de pe mâna lui Bill descoperea bolile şi se minunau când vedeau cum rugăciunea lui liniştită schimba starea celor bolnavi, aşa încât curând nimic nu li s-a mai părut imposibil.

Formând rândul de rugăciune la dreapta lui Bill, oamenii se perindau tot timpul spre el, asemenea unui râu nesecat, în timp ce orele treceau una după alta. Mulţimea căpătase sentimentul că Isus Hristos stătea în apropierea acestui bărbat mărunţel de pe platformă, aşa că fiecare dorea să ajungă în Prezenţa Lui.

Nu fusese fixată nici o oră pentru încheierea serviciului, aşa că adunarea continua pur şi simplu. Astfel, Bill s-a rugat toată noaptea pentru cei bolnavi, făcând pauză doar atunci când îi era sete.

Uneori, spre dimineaţă, se punea jos lângă amvon şi aţipea câteva ore, iar când se trezea pianistul continua să cânte „Crede numai, totul e posibil, crede numai”, în timp ce rândul de rugăciune era la locul lui, iar pacientul următor îşi aştepta răbdător rândul.

Mai mult, a ajuns să servească masa tot lângă amvon, astfel încât să se poată ruga tot restul zilei pentru cei bolnavi. Cei care fuseseră norocoşi şi apucaseră să intre în sală în prima zi, stăteau acum pe gânduri dacă să mai plece sau nu. Mulţi nu şi-au părăsit locurile zile la rând, trimiţând

doar pe cineva să le cumpere sandviciuri când le era foame. Unii au telefonat prietenilor şi cunoştinţelor anunţându-i cu privire la fantastica mişcare pe care o avea Dumnezeu acolo, mărturisind şi îndemnându-i să vină să vadă cu ochii lor acele minuni.

Acest lucru a făcut să vină şi mai mulţi oameni la Jonesboro. Cei care nu putuseră intra în sală aşteptau cu răbdare în speranţa că vor avea o şansă să intre şi ei, iar cei care ieşeau afară descriau uimitoarele minuni care aveau loc înăuntru.

Bill s-a rugat zi şi noapte pentru un rând nesfârşit de bolnavi şi suferinzi, minunile succedându-se fără încetare.

Într-o dimineaţa, cam pe la ora 4.00, a urcat pe platformă o femeie de 35 de ani care îşi acoperea nasul cu o batistă. Bill s-a gândit că face aceasta pentru că plânge, dar când i-a luat mâna dreaptă în mâna lui stângă, vibraţiile au descoperit boala de care suferea, aşa că i-a zis:

„Tu ai cancer, nu-i aşa, doamnă?"

Atunci femeia şi-a luat batista de pe faţă. Nu mai avea nas deloc; cancerul i-l devorase de tot.

„Crezi?" a întrebat-o Bill.

Vocea ei a tremurat de disperare: „Frate Branham, trebuie să cred căci aceasta este ultima mea şansă."

„Atunci să ştii că te pot ajuta, soră, deoarece îngerul care mi s-a arătat mi-a spus că dacă voi fi sincer şi-i voi face pe oameni să creadă, nimic nu va putea sta înaintea rugăciunii mele, nici chiar cancerul."

După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a rugat din toată inima pentru acea femeie, în Numele lui Isus Hristos, simţind pentru starea critică în care se afla ea. Curând freamătul puternic de pe mâna lui a dispărut şi astfel a ştiut că a fost vindecată.

(Câteva luni mai târziu Bill era în slujbă în Texarkana, Texas, când această femeie a venit în faţă şi a spus:

„Mă mai recunoşti, frate Branham?"

„Nu soră, mă tem că nu," a răspuns Bill.

„Îţi aminteşti că la Jonesboro te-ai rugat pentru o femeie a cărei nas fusese mâncat de cancer?" Atunci Bill şi-a amintit: „Nu cumva eşti femeia aceea?"

„Da, eu sunt”, a răspuns ea, „dar nu numai că acel cancer s-a dus ci, după cum se poate vedea, nasul mi-a crescut la loc.”).

În ziua a opta, care a fost şi ultima zi a campaniei de la Jonesboro, Bill a întrerupt rândul de rugăciune pentru că trebuia să meargă la gară să-şi aştepte soţia, pe care n-o mai văzuse de luni de zile. Ea călătorise până acolo ca să participe la ultima seară a campaniei, pentru ca apoi să-l însoţească înapoi la Jeffersonville, căci avea mare nevoie de odihnă.

Când s-au întors de la gară, Bill a fost nevoit să-şi parcheze maşina la câteva blocuri depărtare de auditoriu, deoarece străzile erau înţesate de camioane, automobile, biciclete şi chiar şi corturi. Însoţit de Meda au luat-o pe jos, iar când s-au apropiat, Meda a văzut mulţimea imensă care aştepta în afara clădirii, mulţi ţinând deasupra capului ziare pe care le foloseau ca protecţie împotriva ploii mărunta ce cădea afară. Chiar dacă Bill îi descrisese la telefon ce se petrece în adunare, Meda nu era pregătită pentru ceea ce-i era dat să vadă acum, aşa că i-a zis:

„Bill, toţi oamenii aceştia au venit să te asculte pe tine?”

„Nu”, a răspuns el, „au venit să-L vadă pe Isus.”

Atunci Meda şi-a strecurat mâna în mâna lui şi a început să cânte:

„Ei vin din Răsărit şi de la Apus,
Ei vin şi de afară să sărbătorească cu Împăratul,
Să cineze ca oaspeţi ai Lui:
Cât de binecuvântaţi sunt aceşti pelerini!”
Curând i s-a alăturat şi Bill:
„Faţa Lui cea sfântă străluceşte de lumina divină;
Binecuvântaţi părtaşi ai harului Său,
Ca nestemate strălucind în coroana Lui.”

Bill nu fusese niciodată un cântăreţ bun. Vocea lui mai degrabă irita şi avea greutăţi în ţinerea tonului, însă îi plăcea să cânte. A cântat împreună cu Meda refrenul: „De când Isus m-a eliberat, sunt cât se poate de fericit…”

Curând au fost întâmpinaţi de un grup de uşieri care i-au ajutat să străbată mulţimea şi să poată intra în sală.

Chiar în uşă, Bill a observat un bărbat care agita o şapcă albastră ca să-i atragă atenţia. Bill s-a dus cât de aproape a putut şi l-a întrebat:

„Cu mine vrei să vorbeşti?”

Omul şi-a scuturat nervos căciula şi i-a zis:

„Nu eşti fratele Branham?”

„Ba da, dar să ştii că nu ar trebui să mă rog pentru nimeni de aici, căci risc să provoc dezordine. Dacă ai putea ajunge în rândul de rugăciune…”

„O, dar nu vreau rugăciune pentru mine. Eu sunt şoferul de pe o ambulanţă, iar astăzi am adus o pacientă mai în vârstă tocmai din Missouri. Femeia este foarte bolnavă; e pe moarte, dacă nu cumva o fi murit deja. Nu pot găsi nicăieri un doctor şi nu ştiu ce să fac cu ea. Ai putea veni până la maşină s-o vezi?”

„Domnule, eu nu pot s-o declar moartă pentru că nu am această autoritate. Ai nevoie de cineva autorizat.”

Şoferul îl presa în continuare: „Aş vrea să vii… Soţul ei şi-a ieşit din minţi de durere şi poate îl poţi linişti tu.”

Bill ştia unde era parcată ambulanţa pentru că poliţistul care se ocupa de trafic i-a arătat parcarea rezervată ambulanţelor. A ajuns foarte greu la ambulanţa cu pricina, din pricina mulţimii. Şoferul a deschis uşa, iar Bill a urcat în maşină. Înăuntru a văzut un bărbat care stătea în genunchi lângă trupul nemişcat şi îmbătrânit al unei femei. Omul avea tricoul cârpit şi salopeta decolorată, iar prin talpa dezlipită a pantofilor i se vedeau şosetele. Faţa istovită îi era acoperită de barba nerasă de o săptămână. Stătea îndoit de spate, mişcându-şi trupul în faţă şi în spate, şi gemând:

„O, mamă, mamă, de ce m-ai lăsat singur?”

Când cei doi au intrat în maşină, s-a întors spre fratele Branham şi l-a întrebat:

„Eşti doctor?”

„Nu. Eu sunt fratele Branham.”

„O, frate Branham, biata mamă!” Apoi a continuat privind spre trupul inert de pe targă: „Am pierdut-o, sunt sigur! A trecut deja câtva timp de când nu mai respiră. Dorea atât de mult să te vadă înainte de a muri! A fost o soţie minunată: mi-a crescut copilaşii, a săpat pe câmp alături de

mine şi m-a ajutat în orice încercare din viaţă. Acum câţiva ani s-a îmbolnăvit de cancer la organele genitale femeieşti. Am dus-o la St. Louis pentru operaţie, dar nu i-a folosit la nimic pentru că starea ei a continuat să se agraveze."

A privit din nou spre Bill, iar vocea lui trăda o dezamăgire amară: „În dimineaţa aceasta am ascultat la radio mărturia unui om care a fost orb timp de 10 ani şi care a fost vindecat complet după ce te-ai rugat pentru el. Ne-am gândit că s-ar putea întâmpla şi pentru noi o asemenea minune. Nu ne-au mai rămas bani, căci am dat tot ce aveam pentru operaţie, dar am vândut plapuma pe care o făcuse ea şi nişte afine pe care le pusese pentru iarnă şi am plătit această ambulanţă să ne aducă la Jonesboro."

Privind trist spre soţia sa, omul a continuat: „Acum ea a murit şi nu ştiu ce mă voi face fără ea. Voi fi atât de singur!"

Bill ar fi dorit să-l mângâie puţin, aşa că i-a zis: „Păi, tot ce pot face acum este să mă rog pentru tine…" Nu ştia dacă femeia era moartă sau nu, dar după aparenţe se părea că murise. Şoferul îi scosese proteza din gură, iar buzele i s-au adunat înăuntru. Ochii îi erau înceţoşaţi şi fruntea rece, atunci când şi-a pus Bill mâna pe ea. Atunci i-a luat mâna dreaptă în mâna lui stângă, ca să-i simtă pulsul, dar n-a simţit nimic. Mai mult, ca dovadă că femeia era moartă, Bill n-a simţit pe mână nici o vibraţie de cancer.

Aplecându-şi capul Bill a spus calm: „Dragă Doamne Isuse, Te rog să fii îndurător faţă de acest frate. Ajută-l şi binecuvântează-l! Iar această femeie care a venit atâta drum crezând…" În clipa aceea Bill a avut impresia că femeia l-a strâns de mână, aşa că a deschis ochii şi a privit-o cu atenţie. Arăta ca un cadavru. Poate a fost doar o închipuire sau poate era doar o relaxare a muşchilor femeii moarte… Bill a închis ochii şi a continuat să se roage, însă câteva minute mai târziu a simţit din nou strângerea ei. De data aceasta a ştiut că era vie. Şi-a deschis ochii şi i-a studiat din nou faţa cu atenţie: pielea de pe frunte i s-a încreţit şi ea a deschis ochii privindu-l.

Bărbatul avea încă ochii închişi şi capul ridicat spre tavan. Femeia şi-a ridicat capul puţin şi a spus:

„Cum te cheamă?”

„Sunt fratele Branham.”

Bătrânul şi-a întors brusc capul spre ea şi a strigat uimit: „Mamă!” apoi a cuprins-o cu braţele plângând în hohote: „Mamă! Mamă!”

După ce obrajii femeii şi-au recăpătat culoarea, Bill a observat că pe mâna lui stângă nu se mai puteau detecta vibraţiile de cancer din trupul ei, ceea ce însemna că boala dispăruse.

(Bill a revăzut-o pe această femeie după opt ani, (în 1954) şi era sănătoasă şi în putere).

Strigătele bărbatului au atras atenţia oamenilor din jurul ambulanţei, care s-au grăbit să privească înăuntru lipindu-şi feţele de geamuri, iar şoferul i-a spus fratelui Branham:

„Cred că şi-au dat seama cine eşti, aşa că vei avea probleme la întoarcerea în clădire.”

Bill ştia că şoferul avea dreptate, de aceea s-a acoperit cu paltonul acestuia şi s-a strecurat afară din maşină, căci o dată ajuns în mulţime era un necunoscut.

A încercat să ajungă la uşă şi să intre în sală fără ajutorul uşierilor, dar curând o voce răguşită i-a strigat: „Nu te mai împinge!”

„Scuzaţi-mă, domnule”, a spus Bill încercând să treacă mai departe, dar imediat s-a întors spre el un bărbat mare care i-a zis: „Am spus să nu te mai împingi!”

„Da, domnule”, a răspuns Bill, „vă rog să mă scuzaţi…”

Ce putea face? Uşierii nu erau nicăieri. Deodată a auzit un glas de femeie care striga: „Tati! Tati!” Bill s-a întors în direcţia de unde venea strigătul şi a văzut o fată tânără de culoare, de vreo 17 ani, care încerca să-şi facă loc prin mulţimea aceea de albi. Evident era oarbă, căci ochii îi erau acoperiţi de cataractă. Din pricina legii de segregaţie a lui Jim Crow, nimeni nu s-a apropiat de ea s-o ajute.

Fata încerca să străbată mulţimea îndreptându-se chiar spre Bill, aşa că foarte curând s-a lovit de el.

„Scuzaţi-mă”, a spus ea, „dar nu văd şi l-am pierdut pe tata. M-aţi putea ajuta să găsesc autobuzul de Memphis?”

„Da, te pot ajuta”, a răspuns Bill, „dar ce faci aici?”

„Eu şi cu tati am venit la vindecător”.

„Dar cum aţi auzit de el?”

„În dimineaţa aceasta am ascultat la radio mărturia unui om care nu mai vorbise de câţiva ani. Altul spunea că a fost orb timp de 12 ani, iar acum vede atât de bine încât poate citi Biblia. Aceasta mi-a dat nădejdea că mi-aş putea căpăta şi eu vederea. Când eram mică am făcut această cataractă pe ochi, iar doctorii mi-au spus că atunci când voi fi matură ar putea să mă opereze, dar acum au constatat că mi-e atins nervul optic şi nu se pot atinge de el. Deci singura mea şansă este vindecătorul. Iată însă că aceasta este ultima seară când mai stă aici, iar eu şi tati nu ne putem apropia nici măcar de clădire. Acum m-am pierdut şi de tatăl meu şi nu pot ajunge la autobuz. Bunule domn, n-ai putea să mă ajuţi?”

„Ba da, însă mai întâi aş vrea să te întreb ceva. Crezi că Dumnezeu mai trimite şi astăzi un înger ca să-i vindece pe oameni?”

„O, sigur că da, domnule.”

„Crezi lucrul acesta chiar dacă avem atâţia medici buni şi spitale frumoase?” O întreba aceste lucruri pentru că voia să-i încerce credinţa.

Fata i-a răspuns imediat: „Nici unul dintre ei nu mă poate ajuta. Domnule, dacă mă iei de mână să mă duci la vindecător, voi putea să-l găsesc singură pe tata.”

Bill n-a mai putut continua discuţia şi i-a spus:

„Soră, poate eu sunt acela pe care ai venit să-l vezi.”

Când a auzit aceasta, ea l-a apucat de reverul hainei şi ţinându-l strâns a zis: „Tu eşti vindecătorul?”

„Nu, domnişoară. Eu sunt fratele Branham, predicatorul. Vindecătorul este Isus Hristos. Te rog să-mi dai drumul la haină.”

Dar fata se ţinea cu toată puterea de haina lui. Pusese mâna pe el şi nu voia să-i mai dea drumul, ci îl implora:

„Ai milă de mine, frate Branham…”

„Soră, mă laşi să te ţin de mână în timp ce mă voi ruga?” Bill a reuşit să ia mâna fetei în mâna lui şi imediat ce

a făcut aceasta a simţit vibraţiile cataractei mişcându-se prin mâna lui. Atunci a început să se roage:

„Isuse scump, odată Tu ai cărat acea cruce zgrunţuroasă de-a lungul uliţelor, în timp ce sângele Îţi şiroia pe umeri, iar trupul firav Ţi se clătina sub povară. Atunci a venit lângă Tine un om de culoare, pe nume Simon din Cirena, a ridicat crucea şi Te-a ajutat s-o duci. (Matei 27.32; Marcu 15.21; Luca 23.26). O, Doamne, iată că acum unul din copiii lui Simon se clatină aici în întuneric; sunt sigur că Tu înţelegi…"

În clipa aceea fata a exclamat tremurând: „Ceva a trecut prin mine şi îmi simt ochii reci."

Bill simţea cum vibraţiile deveneau tot mai slabe, ceea ce dovedea că viaţa demonului plecase din cataractă.

„Soră, închide pleoapele pentru un moment. Cataracta dă înapoi şi peste câteva minute vei putea vedea. Nu spune nimic ca să nu fiu recunoscut, căci nu vreau ca oamenii să ştie că sunt aici. Acum deschide ochii încet pentru că Isus ţi-a dat vederea."

Ea şi-a deschis ochii larg, a privit în sus şi a spus:

„Acelea sunt lumini?"

„Da. Poţi să le numeri?"

„Sunt patru. Aceia sunt oameni?"

Înainte ca Bill să poată răspunde, tânăra a strigat cât a putut de tare, ceea ce a făcut ca multe capete să se întoarcă spre ea: „Lăudat să fie Dumnezeu! Pot să văd! Pot să văd! Am fost oarbă şi acum văd!"

(Bill a reîntâlnit-o câţiva ani mai târziu. Fata lucra ca şi chelneriţă şi i-a mărturisit că de atunci n-a mai avut niciodată probleme cu ochii).

Oamenii au început să se împingă spre fratele Branham, dar chiar atunci a apărut, de după colţul clădirii, un grup de uşieri care s-au grăbit să sară în ajutorul lui. Totuşi, înainte ca uşierii să ajungă la el, un om cu piciorul sucit, care stătea pe o targă din apropiere, a strigat:

„Eu ştiu că eşti fratele Branham. Ai milă şi de mine căci stau aici de opt zile. Sunt olog, iar acasă mă aşteaptă cinci copii. Ştiu că eşti un om bun şi dacă Îi vei cere lui Dumnezeu vindecarea mea, te va asculta şi ţi-o va da."

Bill i-a răspuns: „Atunci, în Numele lui Isus Hristos, dă-mi mie cârja ta!”

Ologul i-a dat cârja fără nici o ezitare, şi instantaneu piciorul lui sucit s-a îndreptat fiind în stare să stea pe el. Când a văzut aceasta, omul a început să strige: „Sunt vindecat! Sunt vindecat!”

Agitată, mulţimea a început să se înghesuie spre ei. Cei patru uşieri încercau să-l protejeze cât puteau în timp ce-şi croiau drum înapoi spre auditoriu. Oamenii voiau să se poată atinge măcar de haina lui, fără să le pese că avea costumul cârpit.

Capitolul 34

Şocul întoarcerii acasă – 1946

În timpul campaniei din Jonesboro, ţinută în toamna anului 1946, William Branham a stat pe platformă opt zile şi opt nopţi, timp în care s-a rugat pentru bolnavi şi nevoiaşi. El a mâncat pe platformă şi a aţipit lângă amvon în timp ce oamenii din rândul de rugăciune aşteptau să se trezească şi să-şi reia slujba. Astfel, spre sfârşitul acelei săptămâni, fruntea lui Bill pulsa din pricina istovirii. În dosul mâinilor, unde s-a tras de păr să rămână treaz, era rană. Voia să rămână treaz să se roage pentru toţi bolnavii, dar nu a reuşit.

Veştile despre vindecări şi minunile săvârşite erau ca un magnet care atrăgea tot mai mulţi oameni la Jonesboro. Când Bill a încheiat ultima zi a campaniei de vindecare, rândul de rugăciune era mai lung decât fusese în prima zi.

Bill se simţea epuizat şi fizic şi psihic. Pastorul Reed l-a aşezat în pat, însă era atât de agitat încât nu a putut adormi. S-a zvârcolit în toate părţile, sub pătură, timp de mai multe ore, iar în final, văzând că nu poate adormi s-a hotărât

că tot atât de bine poate conduce înapoi, la Jeffersonville, şi să doarmă în patul lui, unde din fericire putea să se odihnească timp de câteva zile fără să fie deranjat de cineva.

După câteva ore de condus, a început să aibă probleme în a-şi ţine ochii deschişi. Pentru a rămâne treaz şi-a lovit piciorul de portieră până când apărătoarea s-a desprins din locul ei. Cu toate acestea o dată a aţipit, dar un claxon puternic l-a făcut să tresară dându-i suficient timp pentru a trage maşina pe marginea drumului. Meda încă dormea pe bancheta din spate. Bill a ieşit din maşină sperând că puţină mişcare îl va înviora, dar a căzut într-o epuizare totală.

Când şi-a venit în fire s-a văzut stând pe o păşune, cu mâinile întinse si spunând: „Crede numai, soră! Tot ce trebuie să faci este să crezi!"

Şi-a scuturat capul cu putere, gândindu-se: „Ce se întâmplă cu mine? Parcă sunt în afara mea."

Seara târziu când au ajuns în Jeffersonville, s-au oprit pe la părinţii lui Meda pentru a-şi lua copiii. Rebeka avea cinci luni, iar Bill nu o mai văzuse de trei luni. Deci nu este de mirare faptul că atunci când a luat-o în braţe a început să plângă şi să se ceară în braţe la mama ei. Lucrul acesta l-a durut, aşa că a spus: „Nu mă recunoaşte…"

În timp ce liniştea fetiţa, Meda i-a arătat lui Bill un tablou rezemat de capătul unei mese şi i-a spus: „Îi arăt poza aceasta cu tine în fiecare zi şi îi spun: „Acesta este tăticul tău."

Bill s-a uitat la poză, apoi s-a privit în oglinda de pe hol şi a zis: „Nu-i de mirare ca nu mă recunoaşte. Am pierdut 20 de livre, o grămada de păr şi chiar şi umerii mi s-au lăsat. Nu mai arăt deloc ca acolo."

O altă surpriză l-a aşteptat în timp ce se îndreptau spre casă. O mulţime de maşini erau aliniate de o parte şi de alta a străzii şi vreo 200 de oameni îl aşteptau în curte.

„Ce se întâmplă? l-a întrebat Meda.

„Păi, oriunde merg, le dau oamenilor adresa noastră şi îi invit să oprească pe la noi dacă trec prin Jeffersonville şi au nevoie de rugăciune. Nu m-am gândit că vor ajunge atât de repede", a răspuns Bill roşind.

S-a rugat pentru mulţimea din faţa curţii până noaptea târziu, iar când a plecat şi ultima persoană, Meda l-a ajutat să se pună în pat. Era aproape 2.00 dimineaţa când s-a pus în pat cufundându-se într-un somn adânc, dar după câteva minute s-a trezit brusc. Picioarele îi erau contractate de cârcei, iar Meda stătea pe marginea patului:

„Bill, ştii ce ai făcut?" l-a întrebat ea.

„Am crezut că am adormit…"

„Ai cuprins perna cu ambele mâini şi bolboroseai: „Cine urmează? Dacă crezi…, pentru că Îngerul Domnului mi-a spus că dacă îi fac pe oameni să creadă…" Bill să ştii că mă îngrijorezi."

Chiar atunci a oprit o maşină în faţa casei şi curând s-a auzit o bătaie în uşă. Meda a atins uşor pleoapele lui Bill şi le-a închis zicând: „Am să le spun să vină mâine. Tu culcă-te, dragule."

După puţin timp, Bill a auzit în bucătărie vocea unui bărbat care spunea:

„Copilul este bolnav de multă vreme. Plânge în continuu, zi şi noapte, iar doctorii nu ştiu ce are."

Curând a auzit şi copilul, care scotea un fel de horcăit ca şi cum ar fi vrut să plângă dar nu mai avea putere s-o facă. Sunetele pe care le scotea nici nu mai păreau umane, iar Meda a zis:

„Păi, tocmai s-a pus în pat. Nu vreau să-l mai deranjez."

Atunci o femeie a spus: „Venim tocmai din Ohio, din nord, şi am călătorit toată ziua şi toată noaptea ca să ajungem aici."

Bill se gândea: Cum aş putea dormi când bietul copil suferă atât de tare şi o simplă rugăciune l-ar putea elibera?"

S-a ridicat clătinându-se. Un copilaş de vreo zece luni era pus pe masa din bucătărie şi acoperit cu o pătură. Avea faţa schimonosită ca şi cum voia să plângă. Bill i-a pus pe toţi să îngenuncheze, apoi şi-au ridicat împreună glasurile spre Cel ce avea putere să-l elibereze de suferinţă pe copilaş. Curând copilaşul a încetat să mai plângă, iar faţa i s-a relaxat. Cei doi soţi au plecat 10 minute mai târziu, când copilul gângurea şi râdea.

Înainte ca Bill să ajungă în pat, o altă maşină a oprit în faţa casei şi curând s-au auzit paşi apoi o bătaie la uşa din faţă. Când a deschis, în faţa lui stătea un tânăr emoţionat care i-a zis:

„Frate Branham, sora mea are apendicită şi este într-o stare gravă. Este programată pentru operaţie la Louisville, dar starea ei s-a înrăutăţit atât de tare încât tata nu crede că va rezista s-o ducem până la spital, deoarece este un drum de munte foarte rău. Noi locuim la 35 de minute de Milltown şi ştim ce a făcut Domnul pentru Georgie Carter, aşa că tata m-a trimis să te rog să vii să te rogi pentru sora mea."

Fratele Branham a acceptat fără nici o ezitare şi i-a zis tânărului: „Stai să mă îmbrac şi te voi urma cu maşina mea."

Meda a început să plângă şi i-a spus: „Dragă, o să adormi la volan…"

„Nu te teme! Totul va fi bine, scumpa mea," a liniştit-o Bill.

Siguranţa lui a scăzut după câteva mile, căci îşi simţea pleoapele tot mai grele. Uneori se pişca pentru a rămâne treaz, iar alteori se muşca de deget sau scuipa pe deget şi îşi ungea ochii încercând să alunge în felul acesta oboseala şi somnul care îl copleşeau tot mai mult.

Tânărul avusese dreptate cu privire la drumul spre casa lui. În special pe ultimele 8 mile se îngusta, transformându-se în două urme de roţi care urcau pe munte pe lângă un gard. Cel puţin acum nu mai trebuia să se îngrijoreze că va adormi, deoarece maşina îl scutura de fiecare dată când o roată trecea peste vreo piatră sau când intra în vreo groapă.

Toate luminile erau aprinse într-o căsuţă de pe munte atunci când au parcat maşinile. După ce i-a salutat pe părinţii fetei, Bill a fost condus la tânăra bolnavă, o fată de vreo 18 ani. Era foarte palidă şi broboade mari de sudoare îi curgeau pe tâmple, iar când fratele Branham s-a apropiat de ea, i-a arătat umflătura.

Tatăl fetei i-a spus: „Nu a mâncat nimic de trei zile. Nu a băut nici măcar apă. Ar trebui operată astăzi, dar starea

ei s-a înrăutăţit aşa de tare încât nu cred că va rezista să fie transportată cu ambulanţa până la spital."

Bill era familiarizat cu problemele de apendicită pentru că îl văzuse pe prietenul său, dr. Sam Adair, operând de câteva ori. Dacă apendicele fetei era pe punctul să perforeze, şi se pare că aşa era, cu siguranţă nu putea supravieţui unei călătorii de 40 de minute, cât dura drumul până la New Albany. Şi numai 8 mile de drum o puteau omorî.

Nervoasă, fata a întrebat: „O, frate Branham, crezi că voi supravieţui?"

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Bill a răspuns: „Cred că da. Dacă ai destulă credinţă. Crezi că Isus Hristos te poate vindeca?"

Răspunsul ei a venit repede: „O, da, cred! Biserica mea spune că zilele minunilor au trecut, dar mie nu-mi pasă ce zice ea; eu cred că dacă Georgie Carter s-a făcut bine, pot fi vindecată şi eu. Mie mi-e frică de operaţie."

Fiindcă în ultimele luni văzuse mii de vindecări şi minuni, Bill a văzut că dincolo de mărturisirea ei nervoasă de credinţă, zăcea teama şi îndoiala, de aceea i-a zis:

„Soră, nu vreau să te rănesc, dar tu nu crezi. În mod obişnuit ar mai fi ceva timp ca să mă pot folosi de micuţa credinţă pe care o ai şi să te las să crezi în vindecarea ta. Dar aici este vorba de o urgenţă. Trebuie să crezi chiar acum sau, voi fi sincer cu tine, nu vei apuca să mai vezi spitalul."

Nici fata şi nici părinţii ei nu au apreciat sinceritatea lui, dar Bill nu putea face nimic. Situaţia era gravă. Atunci a încercat să facă ceva pentru a-i capta atenţia. Bill stătea pe marginea patului, iar părinţii fetei şi câţiva vecini stăteau pe partea cealaltă, către perete. În mijlocul tavanului atârna un candelabru de care era legată o brăţară cu roşu şi alb. Bill nu ştia de ce a fost agăţată acolo, probabil să distreze vreun copil din casă, dar se gândea că acum îi va fi de folos lui.

Astfel, a spus: „Toţi adulţii să-şi întoarcă scaunele spre perete!" apoi a întrebat-o pe fată: „Cât de departe crezi că e brăţara aceea?"

„Cam la 15 picioare. De ce?"

„Mi-ai spus că ai credinţă să crezi toate lucrurile. Dovedeşte-mi aceasta! Vreau să priveşti brăţara cu atenţie şi s-o faci să se legene, apoi s-o opreşti. Dacă poţi face lucrul acesta, voi şti că ai destulă credinţă pentru o minune."

Fata l-a privit surprinsă, apoi a zis dezamăgită:

„O, vai frate Branham, cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Nimeni nu poate face aceasta!"

„Ba da", a răspuns Bill. „Oricine crede o poate face deoarece Isus a spus că totul este cu putinţă pentru cel ce crede."

Fata l-a privit sceptică: „Bine, dar Isus s-a referit la lucrurile spirituale. Acesta-i un lucru material. Tu ai putea s-o faci?"

„Sigur că da."

„Pot să văd?"

„Dacă vrei… Priveşte brăţara." Apoi şi-a aţintit privirea spre brăţară şi şi-a concentrat credinţa asupra ei. Îl văzuse pe Dumnezeu făcând atâtea minuni încât ştia că într-adevăr toate lucrurile erau posibile prin credinţă.

Deodată brăţara a început să se rotească, apoi să e legene într-o parte şi în alta, ca o pendulă, apoi s-a oprit.

Fata a mormăit încet: „Acesta-i spiritism!"

„M-am gândit că vei spune aşa, dar nu, nu este spiritism, ci credinţă. De obicei, spiritiştii folosesc cărţi de joc, sparg pahare, îndoaie linguri, etc. Dar ceea ce vezi tu este credinţa."

Atunci fata a replicat: „Eu aparţin Bisericii lui Hristos. Noi vorbim unde vorbeşte Biblia şi tăcem unde tace ea. Nicăieri în Biblie nu scrie aşa ceva."

„Sigur că scrie", a răspuns Bill. „Aminteşte-ţi că într-o dimineaţă Isus a privit către un smochin care nu avea nici un fruct şi, fiindcă nu avea roade, l-a blestemat. Copacul a început să se usţe, iar seara când au trecut din nou pe acolo, era uscat de tot. Petru a remarcat ce repede s-a uscat, iar Isus a spus că *„…dacă veţi avea credinţă şi nu vă veţi îndoi, veţi face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia; ci chiar dacă veţi zice muntelui acestuia: „Ridică-te de aici şi aruncă-te în mare", se va face."* (Matei 21.18-22; Marcu 11.12-14).

Nu a spus aşa? Ba da. Eu ştiu că pastorul tău încearcă să-ţi justifice necredinţa spunând că Isus vorbea despre un munte de păcate, dar nu este adevărat. El vorbea despre Muntele Măslinilor şi spunea că este nevoie de o credinţă micuţă, cât un grăunte de muştar. Şi mă gândesc că dacă acel grăunte micuţ de credinţă curată poate muta un munte, înseamnă că pentru a mişca acea brăţară micuţă este nevoie de şi mai puţină credinţă. Este adevărat?

Fata se gândea în linişte şi respira tot mai greu din cauza durerii foarte mari.

Bill s-a hotărât să mai facă o încercare.

„Uite ce e, soră. Cam cu cinci ani în urmă, a venit la mine un înger şi mi-a spus că înainte de a mă naşte am fost hotărât de Dumnezeu să primesc un dar de vindecare divină. Am stat faţă în faţă cu o fiinţă supranaturală, care mi-a spus că dacă îi voi putea face pe oameni să creadă şi voi fi sincer când mă rog, nu va sta nimic împotriva rugăciunii mele. De aceea, dacă vei crede din toată inima, acest lucru Îl va mişca pe Dumnezeu. Credinţa ta te va salva. Nu ceea ce ţi-ai închipuit în mintea ta, ci ceea ce crezi cu adevărat."

Atunci fata a răspuns: „Frate Branham, ştiu că deasupra a ceea ce am atins până acum este ceva. Dumnezeu să aibă milă de mine, căci voi încerca din toată inima să Îl cred."

Atunci Bill a luat-o de mână şi şi-a privit mâna stângă care se înroşea şi se umfla din pricina vibraţiilor nevăzute. Mai avusese şi înainte cazuri de apendicită şi era familiarizat cu acele băşicuţe albe de pe dosul mâinii lui, dar după intensitatea vibraţiilor putea afirma că acest caz era grav. În timp ce Îl ruga pe Domnul Isus să intervină, vibraţiile de pe mâna lui s-au micşorat, apoi au dispărut de tot, iar mâna i-a revenit la normal. Atunci i-a zis tinerei:

„Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Credinţa ta te-a salvat."

Un val de uşurare a străbătut camera.

Bill s-a aşezat jos şi a adormit instantaneu. S-a trezit câteva ore mai târziu, când soarele era sus.

Tatăl fetei i-a spus bună dimineaţa plin de bucurie şi i-a strâns mâna în semn de recunoştinţă, apoi i-a zis:

„Am sunat la ambulanţă şi le-am spus că nu mai este nevoie să vină deoarece fiica mea este vindecată complet.”

Fata era la masa din bucătărie şi mânca îngheţată, iar când l-a văzut pe Bill, i-a zis:

„Frate Branham umflătura a dispărut şi nu mă mai doare nimic. Mi-e atât de foame!”

Capitolul 35

Refuzând un CEC de un milion de dolari - 1947 –

Când a revenit la Jeffersonville, fratele Branham a descoperit că avea responsabilităţi noi. Scrisorile veneau de pretutindeni, din Statele Unite şi Canada. La început, el şi Meda s-au luptat să răspundă la ele, dar în fiecare zi poştaşul lăsa încă o tolbă plină la poartă şi curând şi-au dat seama că era prea mult.

Atunci, Bill a închiriat un birou micuţ şi i-a angajat pe domnul şi doamne Cocs, din adunarea lui, ca secretari. Cu ajutorul lor, a separat scrisorile în care oamenii îşi povestea necazurile şi problemele şi îi cereau să se roage pentru ei. Fratele Branham a considerat aceasta o altă latură a slujbei lui şi s-a rugat sincer pentru fiecare în parte.

A doua parte conţinea scrisorile care veneau de la predicatorii care-l invitau să ţină campanii de vindecare în oraşele lor. Bill a pus aceste scrisori deoparte şi s-a rugat Domnului să-i arate unde vrea să meargă.

Astfel, aranja un itinerar care îl ţinea ocupat până la mijlocul anului. Mai întâi, pentru că statele din nord erau acoperite de zăpadă, călătorea în sud, începând cu Louisiana, până în vest, în Taxas, Arizona şi California. Apoi, primăvara târziu, înainte ca să plece spre nord, la Saskatchewon, Alberta, Canada, petrecea câteva luni aproape de casă.

Deşi nu era refăcut pe deplin, după adunările epuizante pe care le ţinuse, Bill era nerăbdător să se întoarcă la lucrarea la care îl chemase Dumnezeu. A început din Shreveport, Louisiana, unde a fost programat să ţină cinci servicii pentru reverendul Jack Moore, păstorul bisericii penticostale independente, cunoscută ca „Life Tabernacle".

Când reverendul Moore l-a dus la biserica lui pentru primul serviciu, a fost surprins să descopere numărul foarte mare de străini. Erau atât de mulţi că el şi oaspeţii lui abia au putut intra în sală. „Reclama" făcută de la un om la altul a atras familii întregi din toată Louisiana şi Arkansas. Jack Moore a decis că au nevoie de mai mult spaţiu aşa că pentru a doua au închiriat un amfiteatru de la facultate. După două servicii, s-a hotărât să se mute din nou în tabernacol deoarece oamenii veneau foarte devreme în şcoală şi deranjau cursurile.

A fost o săptămână cum Jack Moore nu mai văzuse niciodată: cinci seri pline cu semne şi minuni. Mai târziu, el avea să scrie următoarele referitor la aceste adunări"

„Oamenii plecau smeriţi şi mângâiaţi deoarece ştiau că Isus din Nazaret trecuse pe acolo, prin slujitorul Său. Da, zilele biblice au fost prezente din nou, pentru că acolo era un om care practica ceea ce predica. Spun aceasta nu ca să ridic în slăvi un om, ci fiindcă vreau să exprim adânca noastră apreciere faţă de fratele nostru, a cărui slujbă L-a adus pe iubitul nostru Domn Isus Hristos, mai aproape de noi, făcându-ne să cunoaştem mai bine lucrarea Lui, personalitatea şi divinitatea Lui, aşa cum nu le-am mai cunoscut până acum.

Simţind că trebuie să ştie mai multe despre această slujbă supranaturală, Jack Moore şi-a lăsat biserica în grija unui păstor asociat, ca să poată călători împreună cu William Branham tot restul anului.

După Louisiana, Bill a zburat spre Texas, iar acolo a ţinut adunări la Houston, timp de 15 seri, apoi a plecat la Texascana şi San Antonio. În prima seară la San Antonio s-a întâmplat ceva cutremurător.

Tocmai începuse serviciul, iar conducătorul cântărilor l-a prezentat pe Bill mulţimii care aştepta respectuoasă.

În timp ce traversa platforma şi se îndrepta spre amvon, s-a ridicat în picioare un bărbat care stătea pe platformă şi a început să vorbească într-o limbă necunoscută, cuvintele fiind rostite tare şi repede, ca o mitralieră.

Când a terminat, mulţimea a rămas în linişte. Un alt bărbat, de data aceasta din spatele mulţimii, s-a ridicat şi a rostit:

„**Aşa vorbeşte Domnul: Bărbatul care traversează platforma împlineşte o slujbă rânduită de Atotputernicul Dumnezeu. Aşa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, tot aşa, acest om este trimis înaintea celei de-a doua veniri a Lui."**

Bill a simţit că i se îndoaie genunchii. Apoi s-a sprijinit de amvon şi a spus:

„Domnule, de acolo din spate, care tocmai ai rostit prorocia, îl cunoşti pe omul de pe platformă, care a vorbit în limbi?"

Omul din spate s-a ridicat din nou şi a spus:

„Nu, domnule, nu îl cunosc."

„Dar ce ştii despre mine?"

„Până astăzi nu am auzit niciodată de tine."

„Atunci cum de ai venit aici?"

„Oamenii pentru care lucrez obişnuiesc să vină la adunări şi m-au chemat şi pe mine, aşa că am venit."

Atunci Bill s-a întors spre bărbatul de pe platformă care vorbise în limbi şi i-a zis:

„Îl cunoşti pe omul care a rostit prorocia?"

„Nu, nu îl cunosc."

„Cum ai ajuns în seara aceasta aici?"

„Sunt comerciant şi am citit în ziar despre un vindecător divin, aşa că am venit să văd despre ce este vorba."

Fiindcă cercetase 1 Corinteni, capitolele 12-14, Bill ştia că tălmăcirea limbilor era pe lista darurilor Duhului Sfânt. El a crezut mult timp că ceea ce numeau penticostalii „limbi" nu era decât ceva emoţional, firesc şi fanatic. Dar această prorocie nu intra în nici una din cele trei categorii, ci părea cât se poate de adevărată deoarece străinul acela repetase

ceea ce i se spusese în anul 1933 în timp ce ţinea un serviciu de botez în râul Ohio şi când S-a arătat acea Lumină deasupra lui. Aceasta se întâmplase cu 14 ani în urmă.

Bill simţea cum transpiră în timp ce se gândea la ce va mai apărea nou în slujba lui în afară de rugăciunea pentru bolnavi.

După Texas a călătorit spre Phoenix, Arizona. Simţea că este tot mai stresat, dormea foarte puţin, iar când se ruga pentru bolnavi simţea puterile demonice care erau alungate. Se simţea atât de istovit de parcă ar fi săpat o groapă pe un teren stâncos, doar cu o lopăţică şi o scobitoare. De câte ori lua mâna unui pacient, ca braţul să vibreze, Bill simţea că se scurge propria putere – putere care nu mai revenea după o noapte de somn.

Învăţase despre demoni din ceea ce citise în Biblie şi din ceea ce experimentase în timp ce se rugase pentru bolnavi. Citise în Biblie că demonii care ieşeau dintr-o persoană căutau alta ca s-o stăpânească (Matei 8.28-32 şi 12.43-45), şi a observat că şi în adunările lui se întâmplă la fel. Când un pacient de pe platformă era eliberat de nebunie, era posibil ca un necredincios nerespectuos din audienţă să fie lovit brusc de aceeaşi boală.

Într-o adunare era un grup de oameni lipsiţi de respect, care făceau glume proaste şi mieunau în timp ce Bill se ruga pentru un tânăr trântit la pământ de o criză de epilepsie (orice epileptic care ajungea în prezenţa Îngerului Domnului făcea criză). Bill s-a rugat pentru tânăr şi acesta a fost eliberat pe loc. De îndată ce vibraţiile au dispărut de pe mâna fratelui Branham, tot grupul acela, care număra vreo 12 persoane, a fost cuprins de crize epileptice. După această întâmplare, Bill a fost întotdeauna foarte precaut. Întotdeauna când depista că cineva nu este respectuos, cerea audienţei să-şi plece capetele şi să se roage împreună cu el. Curând a constatat că chiar şi cei necredincioşi erau în siguranţă când aveau respect.

Într-o seară, în Phoenix, în rândul de rugăciune a venit un copil. Bill a luat mâna fetiţei, pentru că era o fetiţă, şi a simţit vibraţii puternice de epilepsie. Copila a intrat într-o criză, a căzut jos şi a început să se zbată. Audienţa a rămas

fără grai. Bill a rămas fără grai; le-a cerut tuturor să-şi plece capetele, iar când a făcut-o şi el, a simţit o spărtură în „zidul" credinţei. A privit peste mulţime şi imediat a descoperit un bărbat care nu-şi plecase capul. Atunci a spus la microfon: „În partea dreaptă este un bărbat care nu şi-a plecat capul. Domnule, chiar dacă nu crezi, pleacă-ţi capul şi fii respectuos, pentru că aceste puteri demonice pot trece de la un om la altul!"

Omul a refuzat să asculte. Atunci s-a dus la el unul dintre uşieri, iar după ce a vorbit cu el, s-a dus la fratele Branham pe platformă şi i-a zis: „Este domnul K… unul dintre oficialii publici. Spune că nu este obligat să-şi plece capul pentru că aici nu este decât un caz de psihologie."

Atunci Bill a vorbit din nou cu bărbatul şi i-a spus de la microfon: „Este în ordine, domnule. Eu v-am rugat. Aceasta este tot ce pot face."

După ce a spus aceste cuvinte, fratele Branham s-a întors spre copilul care se zvârcolea încă, făcând un zgomot înfundat, s-a rugat şi a spus: „Dumnezeule, nu îngădui ca acest copil nevinovat să sufere din pricina necredinţei acelui bărbat. Binecuvântează copila şi elibereaz-o!" Copila s-a liniştit imediat şi curând a deschis ochii. Protectorul ei a alergat şi a ajutat-o să coboare de pe platformă, lăudându-L pe Dumnezeu pentru că a eliberat-o.

Domnul K… a zâmbit sfidător ca şi cum i s-ar fi adeverit supoziţia: că nu are de ce să-şi plece capul dar, din păcate pentru el, a fost o victorie de foarte scurtă durată. În ultima seară la Phoenix, Bill a promis mulţimii că va încerca să se roage pentru toţi cei ce doreau rugăciune. Acest lucru ar fi fost imposibil de realizat dacă ar fi stat să ia de mână fiecare persoană astfel ca vibraţiile să descopere boala de care suferea fiecare. În seara aceea a încercat altceva. A chemat un rând de rugăciune rapid. Oamenii din rând înaintau încet, stând pe loc cât timp Bill îşi punea mâinile pe umerii lor şi Îl ruga pe Domnul Isus să-i vindece. Dintre multele minuni care s-au petrecut în seara aceea, cred că cea mai uimitoare a fost vindecarea doamnei Haddie Waldorf, care avea cancer la colon şi ficat, şi probleme cu inima. Fiindcă medicii nu puteau s-o mai ajute cu nimic, ea a

încercat să dea de acest bărbat care afirma că atunci când se roagă pentru bolnavi, lângă el stă un înger. Soţul femeii lucra la spital şi a adus-o la spital pe o targă. În timp ce aştepta în rândul de rugăciune, femeia a simţit că viaţa o părăseşte aşa ca i-a zis soţului ei: „Să mă duci la rugăciune chiar şi dacă mor." Ei erau foarte în spate şi curând femeia a devenit inconştientă. Soţul ei a observat că nu mai respiră, iar când i-a verificat pulsul, a văzut că nu mai are. Soţul i-a tras pătura peste faţă şi a continuat să înainteze în rândul de rugăciune. I-a trebuit cam o oră ca să ajungă cu soţia lui pe platformă.

Cineva i-a spus lui Bill că va veni în faţă un cadavru. Imediat a oprit rândul de rugăciune ca să se roage mai mult pentru acest caz. Haddie Waldorf era deja rece, dar când Bill L-a rugat pe Dumnezeu să-i redea viaţa, nu numai că suflarea i-a umplut din nou plămânii, dar curând ea s-a ridicat şi mai târziu a ieşit pe picioarele ei din clădire. (Haddie Waldorf a continuat să frecventeze adunările fratelui Branham până la moartea ei în anul 1965. El o saluta de multe ori în adunare şi amintea de minunea petrecută cu ea).

Acel rând de rugăciune a fost plin de vindecări şi minuni. Chiar dacă Bill se ruga scurt, adunarea s-a prelungit până la ora 3.00 dimineaţa, ca să-şi poată pune mâinile peste toţi bolnavii. După estimările făcute de Jack Moore, în noaptea aceea de februarie a anului 1947, Bill s-a rugat pentru 2.500 de oameni.

În martie, fratele Branham s-a dus pe coasta Californiei. Pentru că prima adunare din Los Angeles a fost supraaglomerată, bisericile colaboratoare au hotărât să mute adunările în Auditoriul Municipal, în Long Beach.

În a doua seară, în rândul de rugăciune au venit trei bărbaţi şi o femeie tânără, care au adus pe o targă o femeie inconştientă. Bill a luat mâna femeii şi a simţit o vibraţie cunoscută.

„E cancer", a spus el.

Tânăra a răspuns imediat: „Acesta este doctorul doamnei, iar eu sunt fiica ei. De curând ea a fost la St. Louis, unde medicii i-au scos ambii sâni pentru a opri răspândirea

bolii, dar nu au reuşit. Acum singura ei şansă este Dumnezeu."

Bill şi-a plecat capul şi L-a rugat pe Dumnezeu să facă o minune cu acea femeie şi imediat vibraţiile de pe mână au încetat. Era gata să pronunţe vindecarea ei, când a fost cuprins de un sentiment ciudat şi a spus fără să se gândească: „Aşa vorbeşte Domnul: peste trei zile această femeie va merge la cumpărături."

Doctorul femeii, care stătea lângă ea, i-a zis lui Bill:

„Reverend Branham, cum poţi să le dai acestor oameni speranţe deşarte, doar se vede clar că această femeie este pe moarte?"

Fratele Branham a răspuns însă cât se poate de calm:

„Doctore, dacă femeia aceasta nu va fi bine şi nu va merge în trei zile pe stradă, poţi să-mi pui pe spate o pancartă pe care să scrie că sunt un proroc mincinos şi să mă plimbi aşa prin tot oraşul."

Spre sfârşitul săptămânii, Bill a fost trezit de o bătaie puternică în uşa camerei lui de hotel. Când a deschis, în hol erau oficialii bisericii care asigurau intimitatea lui şi doi străini bine îmbrăcaţi.

„Frate Branham, ne pare rău că trebuie să te deranjăm", au spus ei, „dar aceşti doi domni insistă că trebuie să te vadă."

„Intraţi", a spus el. „Cu ce vă pot ajuta?"

Cei doi au intrat, iar unul dintre ei a spus:

„Suntem agenţii domnului Melikian."

„Melikian?" a repetat Bill în timp ce încerca să-şi amintească unde auzise acest nume.

„Domnul Melekian conduce misiunea „Bell Winery", iar soţia lui a fost vindecată de cancer în una din adunările din săptămâna aceasta."

Atunci Bill şi-a amintit de femeia de pe targă.

„Ce face?" a întrebat el.

„Domnule Branham, recuperarea ei a uimit pe toată lumea, în special pe doctorul care o trata. A treia zi s-a dus la cumpărături însoţită de fiica ei, exact cum ai spus. Domnul Melikian este atât de recunoscător faţă de tine încât ne-a

trimis să-ţi aducem acest CEC în valoare de un milion cinci sute de mii de dolari.”

Spunând aceasta, bărbatul a întins cecul, dar Bill nu a schiţat nici un gest. Bărbatul a continuat: „Domnule Branham, nu este o glumă. Este un CEC perfect valabil completat pe numele tău.” Şi i-a întins din nou cecul.

Dar Bill nu l-a luat. Se gândea la familia lui, care trăia în căsuţa cu două camere din Jeffersonville, la soţia lui care căra apă de la două blocuri depărtare şi apoi ducea apa murdară la canal deoarece nu aveau canalizare cu scurgere; se gândea cât de rece era casa de iarnă şi cum Meda punea cârpe pe la geamuri şi uşi ca să nu sufle vântul înăuntru. Ar fi fost minunat să ofere soţiei şi copiilor ceva bun, dar…

Încercase timp de mulţi ani să înţeleagă chemarea lui Dumnezeu şi ştia că atunci când a păşit în afara voii Lui, în 1937, a suferit cumplit, aşa că nici chiar un milion cinci sute de mii de dolari nu-l puteau face să renunţe la convingerile lui.

Ştia că nu el o vindecase pe doamna Melikian de cancer, ci Domnul Isus Hristos. Deci cum să accepte o recompensă pentru ceva de nu făcuse? În plus, Bill ştia că sunt trei obstacole care deseori au distrus vieţile oamenilor care au început să trăiască pentru Dumnezeu: femeile, celebritatea şi banii.

Orice predicator care a cochetat cu unul din aceste pericole, a alunecat şi a căzut. Acesta este motivul pentru care Bill a hotărât cu mult timp în urmă să stea departe de aceste lucruri, oricât l-ar fi costat.

Astfel, s-a întors spre cei doi bărbaţi şi le-a zis:

„Domnilor, nici măcar nu vreau să mă uit la acest CEC. Spuneţi-i domnului Melikian că apreciez mult gestul lui dar nu pot accepta banii.”

Ultimul rând de rugăciune ţinut în Long Beach, California, s-a terminat la ora 2.00 dimineaţa. Bill era atât de epuizat că abia a reuşit să se târască până la maşină. Jack Moore şi Young Brown l-au plimbat în josul oraşului timp de o oră, vorbind cu el şi încercând să-l facă să-şi revină. Au mers cu geamul de la maşină deschis, pentru ca ploaia să-i cadă

pe faţă. În cele din urmă, fratele Branham şi-a revenit puţin şi astfel l-au dus la culcare.

Când au ajuns la hotel, în hol era un număr destul de mare de oameni care îl aşteptau şi doreau să vorbească cu el. Moore şi Brown încercau să-i facă loc prin mulţime, când o femeie a căzut jos chiar în faţa fratelui Branham, prinzându-se de paltonul lui. Jack Moore a vrut s-o dea deoparte, dar Bill i-a zis:

„Stai măcar să auzim ce doreşte."

Femeia a continuat să se ţină de paltonul lui chiar şi după ce fratele Branham a spus aceste cuvinte. În ochii ei se putea vedea disperarea.

„Frate Branham", a spus ea, „sunt doamna K… Eu şi soţul meu am participat la adunarea pe care ai ţinut-o la Phoenix, iar când te-ai rugat pentru copilul acela epileptic, el a refuzat să-şi plece capul. În ziua următoare a simţit ceva ciudat în trupul lui, dar s-a gândit că îi joacă imaginaţia feste. Două zile mai târziu însă, a fost găsit rătăcind în jurul oraşului fără să ştie cine este şi ce face."

Atunci Bill a observat un bărbat care stătea în jurul grupului: ochii îi erau căscaţi, faţa căzută, părul răvăşit, hainele în dezordine, iar faţa îi era acoperită de barbă.

„Acesta este soţul tău?"

„Da, frate Branham. În fiecare seară am încercat să ajung cu el în rândul de rugăciune dar nu am reuşit. Trebuie făcut ceva… Am turnat chiar şi apă peste el dar nu vrea nici să mănânce."

După ce a spus aceste cuvinte, femeia şi-a lipit fruntea de paltonul fratelui Branham.

Atunci el s-a întors spre Jack Moore şi i-a zis:

„Du-l pe domnul K… în camera mea ca să avem puţină intimitate."

Jack Moore l-a luat de mână şi l-a condus cu uşurinţă, ca pe un copil, în camera fratelui Branham. Când a vrut să plece, doamna K… se ţinea aşa de tare de el că nu a putut păşi. În final, Moore şi Brown l-au luat pe sus şi l-au dus în camera lui, trăgând-o şi pe doamna K… după ei pentru că nu voia să-i dea drumul la palton. Abia au reuşit s-o convingă să-i dea drumul ca să poată închide uşa.

„Soră”, i-a zis Bill, „cu un an în urmă mi s-a arătat un înger al Domnului şi mi-a spus că voi avea un dar de vindecare pentru oamenii din toată lumea. El mi-a spus că dacă voi fi sincer în rugăciune şi îi voi face pe oameni să creadă, nimic nu va putea sta împotriva rugăciunii mele. Şi am constatat că este întocmai aşa: nu mai rămâne nici o suferinţă indiferent cât de gravă ar fi ea. Crezi aceasta?”

„Da, frate Branham, cred”, a răspuns femeia.

Domnul K… stătea neclintit, nici măcar nu clipea, privind în gol. Dar în clipa gând Bill s-a apropiat de el, a dat înapoi şi a grohăit ca un animal. Pentru siguranţă, Moore şi Brown îl ţineau pe domnul K… de mâini, în timp ce Bill şi-a pus mâinile peste el şi a început să se roage. Biruinţa a venit foarte greu: a fost nevoie de 45 de minute de luptă ca acel duh de nebunie să plece. În cele din urmă, domnul K… a clipit, apoi a început să privească prin cameră ca un om care atunci s-a trezit într-un loc neaşteptat, şi se întreba unde se află şi de ce. După ce i-a explicat soţia ce se întâmplă, domnul K… l-a cuprins pe fratele Branham cu braţele şi l-a îmbrăţişat ca pe un frate pe care nu l-a mai văzut de multă vreme. A părăsit hotelul cu mintea cât se poate de limpede şi totodată foarte atras de Evanghelia lui Isus Hristos.

Capitolul 36

Credinţa apaşă

Când William Branham a ajuns în Oakland, California, la mijlocul lunii martie, 1947, a auzit de Litlte David Walker, un „băiat” predicator, care ţinea servicii evanghelice în aceleaşi seri în care el se ruga pentru bolnavi. Pentru că i-a fost stârnită curiozitatea, în prima seară Bill s-a pornit mai

repede ca să-l poată asculta predicând. I-a plăcut ceea ce a ascultat pentru că deşi Little David era doar un adolescent subţirel, mânuia Cuvântul lui Dumnezeu cu o înţelepciune şi pricepere cu mult peste vârsta lui.

După adunare, Bill s-a dus să facă cunoştinţă cu el. În timpul conversaţiei, cei doi evanghelişti au comparat mulţimea de oameni care participau la adunări. Little David predica deja de câteva seri la Oakland, dar sala nu se umpluse niciodată mai mult de 1/3. Sala avea 7.000 de locuri dar numărul participanţilor era în jur de 2.500 de oameni.

Pe de altă parte, Bill ţinea adunări într-o sală cu 3.000 de locuri iar în prima seară au participat în jur de 7.000 de oameni. Little David a sugerat să fie schimbate sălile, ceea ce s-a şi întâmplat, aşa că totul a fost bine pentru amândoi. Fratele Branham a vrut să-i plătească diferenţa deoarece închirierea sălii mai mari fusese mai scumpă, dar băiatul nu a vrut ci a zis: „Lasă, poate într-o zi mă vei ajuta şi tu cu ceva."

În timpul acesta, Jack Moore, care îl însoţea încă pe fratele Branham în campanii, a zburat sus în Ashland, Oregon, ca să-l convingă pe prietenul lui, Gordon Lindsay, să vină să vadă această slujbă fenomenală. Moore i-a povestit plin de entuziasm lui Lindsay, despre puterea luiDumnezeu la care era martor seară de seară: umflăturile de pe mâna proroculuI, descoperirea bolilor, vindecarea ologilor, orbilor, şchiopilor, suferinzilor; alungarea demonilor. Argumentele lui l-au convins pe Lindsay că merită să facă o călătorie până în California şi astfel au plecat la Sacramento pentru a participa la adunarea pe care Bill o ţinea acolo.

Serviciul din seara aceea l-a zguduit pe Gordon Lindsay până în adâncul sufletului. Avea 41 de ani, din care predicase Evanghelia timp de 23 de ani, in ultimii cinci fiind pastor în Ashland, Oregon; dar înainte de asta, timp de 18 ani călătorise ca evanghelist prin Statele Unite şi Canada.

În toţi acei ani, el nu văzuse în nici o adunare puterea Duhului Sfânt manifestată atât de puternic ca în seara aceea la Sacramento, ceea ce l-a ridicat pe un pisc al credinţei necunoscut până atunci. Cum ar fi vrut să împărtăşească această experienţă cu prietenii lui! Şi în timp ce se gândea la

toţi păstorii şi adunările pe care le cunoştea în ţară, i-a venit o idee. Astfel, a doua zi s-a întâlnit cu William Branham şi i-a împărtăşit gândurile sale. Era începutul unei prietenii care urma să-i ajute pe amândoi.

Din Sacramento, Bill a plecat spre Santa Rosa, California. Într-o seară, uşierii au avut probleme cu un tânăr care voia să intre direct în rândul de rugăciune. Credeau că nu vrea să-şi aştepte rândul. Gălăgia stârnită a atras atenţia lui Bill, care se ruga pentru bolnavi. Tânărul striga întruna: „Nu vreau în rândul de rugăciune. Am doar o întrebare pe care vreau s-o pun predicatorului."

Imediat, Bill s-a dus la marginea platformei şi l-a întrebat:

„Ce doreşti, domnule?"

„Cum îţi rosteşti numele pe litere?"

Când a auzit întrebarea, Bill s-a întristat. A provocat atâta dezordine doar ca să-l întrebe asta? Totuşi, i-a spus: „B-R-A-N-H-A-M."

Omul a privit pe o bucată de hârtie pe care o ţinea în mână, apoi s-a întors spre mulţime şi a strigat: „Mamă, el este! El este!" Femeia a venit în faţă şi a explicat ce se petrece:

„Soţul meu şi cu mine suntem evanghelişti pentru „Adunarea lui Dumnezeu". Eu am darul vorbirii în limbi, iar soţul meu pe cel al tălmăcirii. Cu 22 de ani în urmă, în timp ce eu vorbeam în limbi, soţul meu a primit o tălmăcire în care se vorbea despre o seară ca aceasta. Eu am scris acele cuvinte, apoi am pus hârtia într-un geamantan în care am păstrat-o toţi aceşti ani. Când am auzit de adunările tale, am căutat hârtia şi am vrut să fim siguri că tu eşti acela." După ce a spus aceste cuvinte, femeia a luat hârtia şi i-a dat-o lui Bill. Acolo scria:

„Aşa vorbeşte Domnul: în zilele din urmă, înainte de venirea Domnului, îl voi trimite pe coasta de vest pe slujitorul Meu William Branham."

„Cu 22 de ani în urmă? Înseamnă că aceste cuvinte s-au spus în anul 1925 când aveam doar 16 ani."

Aici, în această prorocie veche de 22 de ani, se afla încă o confirmare că slujba lui fusese hotărâtă mai dinainte

de Dumnezeu şi că era deosebiră. Cam pe la sfârşitul lunii aprilie, 1947, Bill s-a întors la Phoenix, de data aceasta ca să ţină o adunare pentru oamenii vorbitori de limbă spaniolă din oraş. Era pentru prima dată când vorbea cu traducător.

În timpul zilei a avut o întâlnire cu misionarii creştini care lucrau printre indienii apaşi din Rezervaţia indiană de la San Carlos, care se afla la 50 de mile est de Phoenix. Aceşti misionari aduseseră trei indieni bolnavi ca să participe la adunarea lui Branham, cu nădejdea că vor ajunge în rândul de rugăciune şi vor fi vindecaţi. Misionarii l-au invitat pe Bill să ţină o adunare în rezervaţie, iar el a promis că dacă Domnul îi va vindeca pe cei trei indieni în seara aceea, va ţine o adunare pentru apaşi.

În seara aceea, Bill a făcut o provocare. De acum era convins că voia lui Isus Hristos era să-i vindece pe acei oameni. După toate minunile pe care le văzuse în ultimii ani, Bill nu se temea să abordeze şi cele mai grele cazuri pe care le putea găsi (nu-i spusese Îngerul că dacă va fi sincer şi îi va face pe oameni să-l creadă, nimic nu va putea sta în calea rugăciunii lui?); de fapt, erau binevenite deoarece întăreau dovada că Dumnezeu putea să rezolve orice caz.

Acum, când stătea în faţa acestor oameni vorbitori de limbă spaniolă, a spus: „Aduceţi aici pe cineva care este olog sau suferind; aduceţi cel mai grav caz pe care îl puteţi găsi şi vă garantez că va fi vindecat înainte de încheierea rugăciunii."

Cineva a adus pe platformă o fată mexicană oloagă, care nu umblase niciodată. Era îngrozitor de deformată: spatele îi era foarte cocoşat, iar picioarele răsucite şi nefolositoare. Bill a început să se roage pentru eliberarea ei, fără nici o umbră de îndoială. Trecuseră cinci minute şi nu se vedea nici o umbră de schimbare… apoi zece… cincisprezece, dar Bill continua să se roage cu înverşunare înaintea Domnului pentru ea. A trecut o oră… apoi o oră şi jumătate. Oamenii din audienţă începeau să-şi piardă încrederea în bărbatul micuţ de pe platformă.

După o oră şi patruzeci şi cinci de minute de la începerea rugăciunii, micuţa mexicană a scos un ţipăt. Spatele ei cocoşat era drept. În audienţă s-a auzit un

murmur de uşurare şi uimire, în clipa când fata oloagă a putut sta pe picioarele ei şi a coborât de pe platformă ţinându-l pe Bill de mână.

Ca răspuns, oamenii s-au înghesuit într-un rând de rugăciune. Cu ajutorul unui traducător, Bill s-a rugat încă 10 ore pentru cei bolnavi şi neputincioşi.

Acei oameni vorbitori de limbă spaniolă Îl atingeau pe Isus Hristos cu credinţa unui copil, făcând să se întâmple o mulţime de minuni. Printre sutele de oameni care au fost vindecaţi, s-au numărat şi cei trei indieni aduşi de misionarii din rezervaţie.

Respectându-şi cuvântul Bill a călătorit spre est pentru un serviciu de rugăciune în rezervaţia indiană din San Carlos. Micuţa biserică din lemn era prea mică pentru a primi sutele de indieni care se adunaseră să-l asculte pe predicator. Misionarii au adus un microfon şi un amplificator, iar afară au pus mai multe difuzoare. Familiile şi-au întins păturile pe jos şi s-au aşezat să asculte. Bill a început să vorbească tocmai când apunea soarele, iar o femeie apaşă traducea predica lui.

Bill îi iubea mult pe indieni. Probabil şi din pricina sângelui indian din venele sale. El le-a spus indienilor că îi pare foarte rău pentru felul în care au fost trataţi strămoşii lor de către albi. Ştia că şi în prezent interesul guvernului Statelor Unite pentru nevoile indienilor este foarte mic. „Dar este Cineva care se va interesa întotdeauna de voi, şi Acela este Domnul Isus Hristos”, le-a spus el.

Când şi-a încheiat predica, Bill i-a rugat pe cei ce au probleme şi vor rugăciune, să formeze un rând în dreapta lui. Nu s-a ridicat nici un indian. Contrariat, Bill a întrebat traducătoarea ce se întâmplă, dar nici ea nu ştia ce este. Probabil erau sceptici.

Misionarii s-au întors la misiune şi au luat nişte ajutoare care au fost de acord să vină la rugăciune.

Mai întâi a venit o indiancă. Femeia nu vorbea deloc engleza, iar în clipa când i-a luat mâna dreaptă, a simţit pulsul unei vibraţii demonice. Era ca un fel de şoc electric care îi trecea prin toată mâna până la inimă. Dosul mâinii s-a

umflat şi s-a înroşit, în timp ce sub piele au apărut nişte băşici albe care umblau încoace şi încolo. Şi Bill i-a zis:

„Doamnă, tu suferi de o boală venerică."

Când a auzit aceste cuvinte, femeia l-a privit surprinsă şi l-a întrebat: „De unde ai ştiut?" după care a recunoscut că este adevărat.

În timp ce o ţinea încă de mână, fratele Brnham a explicat audienţei cum lucrează darul vindecării divine, descriind cum semnul de pe mâna lui percepe vibraţiile oricărui germen cauzator de boală. Apoi şi-a plecat capul, a închis ochii şi L-a rugat pe Isus Hristos s-o elibereze pe femeie de boala ei. Când şi-a deschis ochii, mâna lui stângă era normală, iar cei din primele rânduri au putut vedea aceasta. Era vindecată. Toţi scepticii au scos un murmur de uimire.

A urmat o mamă care a venit cu fiica ei. Bill a luat mâna fetei, apoi s-a întors spre traducătoare şi a spus: „Nu ştiu ce are. Nu simt nici un germen de boală; este prezent doar germenul de viaţă."

Pentru că mama nu vorbea engleza, traducătoarea a trebuit s-o întrebe ce are fata. După ce a vorbit cu femeia, traducătoarea a spus că fata este surdo-mută din cauza unei febre puternice pe care a avut-o cu mulţi ani în urmă.

Fratele Branham a luat-o în braţe şi s-a rugat: „Doamne Isuse, Te rog să faci ceva astfel ca oamenii aceştia să creadă."

Când a terminat rugăciunea, el a ştiut că fetiţa este vindecată, aşa că a îndemnat-o să spună ceva. Fata a bolborosit ceva de neînţeles, iar Bill a spus: „Va vorbi din ce în ce mai bine."

Atunci traducătoarea i-a zis: „Dar vorbeşte chiar bine."

A venit o altă mamă care şi-a adus fiul. Fratele Branham i-a luat mâna dar nici de data aceasta nu a simţit nimic. Când a întrebat ce are băiatul, femeia a ridicat capul băiatului şi i-a dat la o parte părul astfel încât să i se vadă ochii. Avea ochii încrucişaţi. Privindu-l, Bill şi-a amintit că atunci când fiica lui, Sharon Rose era pe moarte din pricina meningitei, ochii i s-au încrucişat de durere.

Predicatorul a cerut mulţimii să-şi plece capetele, apoi l-a luat în braţe pe micuţul apaş, astfel încât capul să-i stea pe umărul lui, şi s-a rugat cu toată sinceritatea ca Dumnezeu să-l elibereze pe băiat. Când a terminat, le-a cerut indienilor să-şi ridice capetele şi să-l privească pe băiat. Toţi au murmurat în semn de aprobare. Ochii băiatului erau perfect sănătoşi. Folosindu-se de traducătoare, Bill i-a cerut băiatului să-şi rotească ochii pentru a dovedi că este vindecat. Acel lucru a fost convingător. Sute de apaşi s-au înghesuit imediat să formeze un rând de rugăciune pentru a primi vindecarea.

Fratele Branham a fost uimit de credinţa simplă a apaşilor. În clipa când au văzut supranaturalul în acţiune, şi-au deschis inimile larg pentru a beneficia de vindecare.

A urmat o femeie bătrână şi gârbovă care înainta spre platformă sprijinindu-se în două cârje făcute din cozi de mătură. Părul ei era împodobit cu fâşii de piele împletită, iar pielea ei maro era brăzdată de cute adânci, făcute de soare şi vânt. Când a privit spre Bill, lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji. El a observat imediat credinţa, dragostea şi respectul ei, iar când a ajuns pe platformă, înainte ca fratele să se roage pentru ea, i-a întins cârjele. Spatele i s-a îndreptat şi a coborât de pe platformă fără nici un ajutor.

Fratele Branham s-a rugat toată noaptea pentru apaşi. Când s-a luminat de ziuă, el a observat că indienii erau uzi până la brâu. Mirat, a întrebat-o pe traducătoare, iar aceasta i-a spus: „La început au crezut că eşti un farsor, dar când au văzut că ochii băiatului s-au îndreptat, mulţi au plecat la multe mile de aici, au trecut râul şi i-au adus pe cei dragi ca să te rogi pentru ei.”

Doi indieni uzi până la brâu, cărau cu ei o targă pe care se afla un bătrân. În noaptea aceea fusese cam rece, de aceea, Bill l-a întrebat pe unul dintre indieni: „Nu te temi că vei face pneumonie?”

„Isus Hristos se va îngriji de mine. Eu l-am adus pe tata şi cred că El îl va vindeca”, a răspuns indianul.

Fratele Branham şi-a pus mâinile peste bătrân şi s-a rugat: „Fie ca Domnul Isus să te vindece şi să fii bine.” După ce a terminat, cei doi tineri l-au cărat jos de pe platformă. Bill s-a mai rugat pentru câţiva oameni şi deodată s-a auzit

un strigăt. Când a privit în direcţia de unde se auzea strigătul, a văzut că bătrânul stătea singur în picioare şi ridica targa pe care stătuse până atunci, arătând-o tuturor.

În dimineaţa următoare, indienii l-au întrebat pe fratele Branham dacă vrea să vâneze. El ştia că în rezervaţie aveau voie să vâneze numai indienii, aşa că s-a considerat onorat de invitaţia lor. „Desigur, îmi place să vânez." Au urcat în canion şi acolo au vânat curcani sălbatici. A fost o vânătoare minunată, iar curcanii zburau atât de aproape încât aproape că puteau fi prinşi cu mâna.

Capitolul 37

Mustrarea Îngerului - 1947

În mai 1947, Willim Branham a văzut cel mai reprezentativ miracol de până atunci. Ţinea o săptămână de adunări în Vandalia, Illinois, şi ca de obicei cortul în care se ţinea adunarea era arhiplin.

În prima seară a lansat aceeaşi provocare pe care o făcuse în fiecare oraş cu o lună înainte. Astfel, a spus: „Aduceţi-mi cel mai grav caz pe care îl puteţi găsi, daţi-mi timpul necesar ca să mă rog pentru el şi vă garantez că Isus Hristos îl va vindeca înainte să părăsească platforma."

Imediat a păşit în faţă o femeie care a adus cu ea un băiat de vreo 16 ani; s-a aplecat spre fratele Branham şi i-a şoptit ceva la ureche. După ce a ascultat-o, el s-a dus la microfon şi a spus: „Această mamă spune că fiul ei este orb."

În toată sala s-a auzit un murmur de uimire în timp ce se ridica întrebarea: „Nu cumva Îi cerem prea mult lui Dumnezeu?" Dar predicatorul era convins că El o va face. În ultimul an văzuse atât de multe minuni încât ştia că la Dumnezeu sunt cu putinţă toate lucrurile pentru cei ce cred. Astfel, şi-a pus mâinile pe umerii băiatului orb şi s-a rugat pentru o minune în Numele lui Isus Hristos.

Curând a trecut o jumătate de oră… o oră… o oră şi jumătate… fără nici un rezultat. Ploaia îngreunase acoperişul cortului, iar oamenii nu mai aveau răbdare. Mulţi se întrebau cât se mai poate ruga evanghelistul pentru această cauză

aparent imposibilă, deoarece, în definitiv băiatul se născuse orb. Dar credinţa lui Bill nu s-a clătinat deloc şi a continuat să se roage simplu pentru că avea în minte cuvintele Îngerului:

„Dacă vei fi sincer şi îi vei face pe oameni să creadă, nimic nu va sta împotriva rugăciunii tale, nici chiar cancerul."

După o oră şi patruzeci şi cinci de minute, băiatul a început să zărească. Şi-a întors capul spre stânga, apoi spre dreapta şi a scos un strigăt puternic în timp ce se arunca în braţele mamei lui. Femeia îl strângea cu putere la piept, în timp ce el scotea tot felul de sunete necontrolate, din pricina emoţiei şi arăta cu mâinile în toate direcţiile: întâi către lumini şi apoi spre diferite obiecte din jur. Vedea!

Mulţimea s-a umplut de credinţă pentru vindecare, ceea ce a făcut să aibă loc sute de minuni deodată: ologii se ridicau din cărucioare, îşi aruncau cârjele sau se dădeau jos din tărgi, deoarece nimic nu li se mai părea imposibil.

După încheierea serviciului, uşierii au adunat la un loc toate cărucioarele şi cârjele, în timp ce Bill privea plin de bucurie şi satisfacţie rezultatele acelei adunări.

Curând au intrat în cort o femeie şi fiul ei. Păşind timizi prin rumeguşul de pe jos, ei s-au dus direct la platformă. Era femeia cu băiatul care fusese orb, dar de data aceasta el era cel care o conducea pe mama lui pe scările de la platformă. Privindu-l pe predicator cu ochii umezi de emoţie, el a spus: „I-am spus mamei că vreau să văd cum arată omul care mi-a deschis ochii."

Bill l-a privit cu un zâmbet blând şi i-a răspuns: „Nădăjduiesc că într-o zi Îl vei vedea, deoarece Cel care ţi-a deschis ochii este Domnul Isus Hristos."

Băiatul a întins mâna spre cravata fratelui Branham şi a dat-o la o parte, apoi a zis: „Lucrurile acestea se numesc dungi?" Mama băiatului, care stătea puţin mai în spate, a izbucnit în lacrimi de bucurie.

După aceea, Bill s-a întors în camera lui de la hotel. Aceasta se întâmpla la ora 2.00 dimineaţa. Stătea în aceeaşi cameră cu fiul său Billy Paul şi cu fratele Danny. Danny Branham avea 22 de ani şi era fratele cel mai mic al fratelui Branham. El îl ajuta în adunări împărţind numere de rugăciune înaintea începerii fiecărui serviciu şi organiza şi

îndruma oamenii care se aliniau pentru rugăciune. Billy Paul, care avea doar 11 ani, venise pentru destindere deoarece luase vacanţa.

Camera de la hotelul din Vandalia avea două paturi duble. Danny şi Billy Paul adormiseră deja în unul din ele. Bill s-a îmbrăcat repede în pijama şi s-a culcat în celălalt pat, adormind foarte repede; dar n-au trecut decât câteva minute şi ceva l-a făcut să se trezească brusc. „Oare este deja dimineaţă?" s-a întrebat privind spre lumina care strălucea în cameră. „Parcă numai acum m-am culcat… Stai puţin! Geamul este în partea cealaltă a camerei, iar aici este peretele."

Lumina se mărea tot mai mult arătând ca un nor luminos cu forme nedefinite. Îşi dădea seama că este un duh, dar încă nu ştia ce fel de duh. Când se ruga pentru bolnavi, erau scoşi afară o mulţime de demoni care nu-şi mai găseau o „gazdă", deci ar fi fost posibil să fie urmărit de unele dintre acele duhuri. Adesea simţea presiunea prezenţei lor în cameră, iar uneori auzea zgomote ca un zăngănit de clopoţei.

Strecurându-se jos din pat, fratele Branham a îngenuncheat, a închis ochii şi a început să se roage, deoarece inima îi era cuprinsă de groază. Simţea presiunea duhului care se apropia, dar când a atins piciorul patului a ştiut că este Îngerul Domnului; ştia aceasta pentru că avea acelaşi simţământ ca atunci când i se arătase pentru prima dată în peşteră şi îi dăduse însărcinarea. Era un simţământ diferit de cel pe care îl avea atunci când se lupta cu duhurile ameninţătoare, pe când Acesta era sfinţenie şi inspira veneraţie.

„O, Tată ceresc, ce trebuie să-mi spună Îngerul pe care l-ai trimis? Slujitorul Tău ascultă."

Răspunsul nu a venit imediat, dar deşi avea ochii închişi, Bill ştia că Îngerul este încă acolo. Îi simţea prezenţa la picioarele patului. După aproximativ cinci minute, Îngerul a venit mai aproape, plutind deasupra patului, chiar în faţa lui. Apoi i-a auzit vocea clară, gravă şi rezonabilă: „Te limitezi prea mult la a face minuni prin darul vindecării! Dacă continui aşa, oamenii vor ajunge să nu te mai creadă până nu vor vedea o minune."

Aceste cuvinte nu au fost rostite cu asprime, dar au intrat ca un cuţit în inima fratelui Branham. Imediat şi-a amintit provocările pe care le făcuse în adunări în ultimele luni: „Aduceţi-mi cel mai grav caz pe care îl găsiţi şi vă garantez că Isus Hristos îl va vindeca."

Nu ştiuse că acest lucru nu era pe placul Domnului; tot ce îşi dorise era să scoată în evidenţă puterea lui Isus Hristos înaintea oamenilor. Dar faptul că a avut intenţii bune nu însemna că sunt şi corecte, aşa că a zis plin de umilinţă: „Nu voi mai face niciodată lucrul acesta. Aşa să-mi ajute Dumnezeu."

Imediat după aceea a simţit că Îngerul se îndepărtează. Când a deschis ochii, Bill a văzut că s-a oprit în colţ, între pat şi o chiuvetă mică. Atârna în aer, învârtindu-se şi pulsând în toate culorile curcubeului. L-a privit o vreme uşurat, ca şi cum păcatul îi fusese iertat, apoi a spus dintr-o dată: „Ar îngădui Domnul meu să fie văzut de băiatul meu?"

Nu era o rugăminte fără importanţă, deoarece încă de la începutul lucrării, de când tatăl lui a început să călătorească prin ţară, Billy Paul era obsedat de ideea că şi-ar putea pierde tatăl. Din cauza aceasta, de multe ori când pleca, Billy Paul îi zicea: „Nu mă lăsa, tati! Mama nu mai este şi pe cine mai am pe pământ în afară de tine? Mi-e aşa de teamă că vei pleca şi nu te vei mai întoarce!"

Desigur, Bill îl liniştea şi îl asigura că se va întoarce dar se mâhnea în inima lui pentru că îl vedea aşa de trist. Apoi îşi amintea ce spusese Isus: *„Cine nu lasă totul ca să Mă urmeze, nu este vrednic să fie ucenicul Meu."* (Matei 10.37-38, Luca 14.26-27), şi pleca. Dar îi era foarte greu să ştie că şi-a lăsat fiul supărat.

Acesta este motivul pentru care în timp ce stătea îngenuncheat lângă pat şi privea Lumina supranaturală care plutea în aer, s-a gândit că poate dacă Billy Paul L-ar vedea o dată pe Îngerul Domnului, ar realiza de ce trebuie să-l părăsească şi să plece să facă lucrarea Domnului.

Îngerul nu a răspuns nimic la întrebarea lui Bill, de aceea el s-a gândit că este în ordine. Şi pentru că nu voia să umble prin cameră, l-a strigat de câteva ori puţin mai tare: „Billy! Billy! Billy!" Băiatul nu s-a trezit, de aceea Bill a

încercat să-şi trezească fratele: „Danny! Danny!” dar nici el nu s-a mişcat deloc. Atunci Bill a luat perna şi a aruncat-o în patul celălalt. L-a lovit pe Danny în cap, ceea ce l-a făcut să se mişte ca s-o dea jos. „Danny!” l-a strigat din nou Bill.

„Da, ce vrei?” a bolborosit el.

„Danny, trezeşte-l pe Billy!”

Somnoros, Danny s-a întors spre Billy şi l-a scuturat zicând: „Trezeşte-te că tatăl tău are ceva cu tine!”

„Ce vrei, tati?” l-a întrebat Billy somnoros.

Când Danny s-a întors la locul lui, a observat Lumina supranaturală care ardea în aer. Îngrozit, a fugit spre partea cealaltă a patului, cât mai departe de Înger, ceea ce l-a făcut pe Billy Paul să se trezească complet. În clipa când a văzut Lumina, băiatul a scos un ţipăt, a sărit din pat şi s-a repezit în braţele tatălui său zicând:

„Tati, nu-l lăsa să mă ia! Nu-l lăsa să mă ia!”

Bill şi-a strâns fiul la piept şi i-a zis: „Scumpule, nu-ţi face nici un rău. Acesta este Îngerul Domnului care îl călăuzeşte pe tata. El a vorbit cu mine şi L-am rugat să te lase să-L vezi ca să nu te mai temi când tata trebuie să plece să facă lucrarea Domnului.”

Billy Paul a privit din nou Lumina supranaturală, dar de data aceasta a văzut un Om cu o haină albă până jos, care stătea cu braţele încrucişate şi îl privea grav.

Deodată Omul s-a cufundat într-o ceaţă albă cu viteza luminii. În locul unde a stat Îngerul a rămas o strălucire ca un curcubeu care plutea în aer.

În dimineaţa următoare, în timp ce privea pe geamul de la hotel, Bill a observat o maşină de poliţie care escorta un camion pentru vite plin cu cârje, cărucioare, tărgi, proteze pentru picior şi alte obiecte lăsate de cei ce fuseseră vindecaţi seara trecută la serviciul de vindecare. În spatele camionului mergeau cei ce aruncaseră acele obiecte şi cântau refrenul cântecului „Crede numai, crede numai, toate lucrurile sunt posibile.”

Privindu-i, Bill plângea de bucurie gândindu-se că credinţa acestor oameni fusese impulsionată de miracolul cu băiatul orb din naştere care şi-a căpătat vederea. Este adevărat că a fost o rugăciune lungă de o oră şi patruzeci şi

cinci de minute, pentru un singur caz, în timp ce alte sute aşteptau, dar camionul acela plin cu obiecte lăsate de cei vindecaţi nu arăta că efortul nu a fost zadarnic?

În noaptea aceea, William Branham era sigur că a înţeles mustrarea Îngerului, dar a doua zi nu mai era chiar aşa de sigur că a înţeles bine.

Capitolul 38

Rândul cu minuni - 1947

Oriunde mergea William Branham şi ţinea vreo campanie, era urmat de o mulţime mare de oameni şi de rezultate supranaturale. În iunie 1947, el a petrecut încă două săptămâni la Jonesboro, Arkansas. Ca şi cu un an în urmă, în oraş au venit mulţimi de oameni din tot sudul, dar de data aceasta, fratele Branham a încercat să-şi păstreze energia. El nu s-a mai rugat zi şi noapte pentru oameni, ca în anul precedent, ci a încheiat fiecare adunare la unu sau două noaptea. Totuşi epuizarea devenea tot mai puternică. Pe lângă atacul psihic la care era supus în fiecare noapte, în urma alungării demonilor, adesea nu se putea odihni nici în cursul zilei: fie că nu putea dormi din pricina oboselii, fie că se ivea vreo situaţie care necesita atenţie imediată.

Într-o dimineaţă a bătut la uşă gazda lui, pastorul Young Brown şi i-a spus:

„Frate Branham, nu-mi place să te trezesc, dar trebuie să-ţi vorbesc pentru că s-a ivit o urgenţă."

„Intră, frate Brown."

„În dimineaţa aceasta am primit un telefon de la un tată din El Dorado, Arkansas. Se numeşte Myrick. Fiica lui este pe moarte din cauza cancerului şi ar vrea să ştie dacă poţi merge să te rogi pentru ea."

„El Dorado este cam departe, nu-i aşa?"

„Da, este la 230 de mile de aici, dar dacă vrei să mergi, am un avion Cessna care îţi stă la dispoziţie."

Simţind că Duhul Sfânt vrea să meargă, a răspuns:

„Sigur. Voi fi gata în 30 de minute.”

Când avionul particular a aterizat la El Dorado, Bill era aşteptat de un medic care urma să-l conducă la casa lui Myrick, iar pe drum l-a pus la curent cu câteva detalii:

„Laddie Myrick are 28 de ani şi a dus-o foarte greu. A rămas handicapată în urma unei poliomelite pe care a făcut-o când era micuţă, iar acum are şi cancer. Cu două săptămâni în urmă am deschis-o şi am scos 6 Kg de cancer din ea, dar totul a crescut la loc. Cred că din punct de vedere medical nu mai are nici o şansă.”

Cincisprezece oameni – părinţi, mătuşi, unchi şi verişori -, stăteau în curte aşteptând sosirea predicatorului Branham. După ce şi-au strâns mâinile, toţi s-au adunat în bucătărie, iar Bill a întrebat: „Laddie ştie ce are?”

„Nu”, a răspuns tatăl fetei. „Nu i-am spus deoarece ne-am gândit că ar fi mai bine să nu ştie. Să nu-i spui nici tu, frate Branham.”

„Nu pot să-ţi promit asta”, a răspuns Bill. A observat că tatăl fetei era foarte afectat, aşa că i-a zis: „Nu plânge, căci aceasta îţi va clătina credinţa. Trebuie să fii tare şi să crezi că Domnul Isus poate s-o vindece pe fiica ta. Eşti creştin?”

„Nu, frate Branham. Laddie este singura care face parte dintre creştini şi cred că Dumnezeu ne-o ia pentru că am fost răutăcioşi cu ea.”

Profitând de ocazie, el i-a zis tatălui fetei: „Dacă Dumnezeu o va lăsa în viaţă pe această tânără fată, promiteţi că fiecare din voi se va pocăi de păcatele lui şi vă veţi preda inimile lui Isus Hristos? Promiteţi că vă veţi boteza şi veţi duce o viaţă de creştini?”

Toţi au fost de acord cu aceasta, iar Bill s-a dus singur în camera fetei. Laddie era foarte palidă şi umflată. Arăta ca o fiinţă care mai are de trăit doar câteva zile. După ce i s-a prezentat fetei, aceasta i-a zis:

„Frate Branham, am înţeles că le poţi spune oamenilor ce boli au.”

„Aşa este, domnişoară. Pot face aceasta prin harul şi cu ajutorul lui Dumnezeu.”

„Atunci poţi să-mi spui şi mie ce am, pentru că nimeni nu vrea să-mi zică nimic?”

„Sigur, domnişoară.” Spunând aceasta, i-a luat mâna dreaptă cu mâna lui stângă şi imediat a simţit vibraţiile puternice şi mortale ale cancerului.

„Este cancer”, a spus el, „dar doctorul tău mi-a spus deja aceasta. El mi-a mai spus că poţi trece în 2-3 zile. Eşti pregătită?”

Pe buzele umflate s-a ivit un zâmbet calm şi frumos: „Frate Branham, eu sunt pregătită. Sunt creştină şi între mine şi Mântuitorul meu nu este nimic, dar aş vrea să fie salvaţi şi cei dragi ai mei. Eu am încercat să-i conduc la Hristos dar nu am reuşit.”

Bill a atins-o cu blândeţe şi i-a zis: „Poate aceasta este ocazia pe care ai aşteptat-o. Toţi te iubesc şi au promis că dacă te vei face bine Îl vor sluji pe Dumnezeu.”

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a îngenuncheat lângă pat şi a început să se roage ţinând-o pe Laddie de mână. După câteva minute, vibraţiile şi cancerul au dispărut.

Înfiorată, Laddie a spus: „Frate Branham, am simţit că prin mine a trecut un fior rece. Nu ştiu ce s-a întâmplat dar mă simt altfel. Ştiu că mă voi face bine.”

„Da, soră Laddie, Domnul Isus a omorât viaţa acelui cancer.”

Treptat, starea lui Laddie Myrick s-a îmbunătăţit, iar familia ei a spus că s-a întâmplat o minune. Acelaşi lucru l-au spus prietenii, vecinii şi doctorul ei, dar William Branham a preferat s-o numească vindecare. Simţea că minunea este diferită de vindecare, chiar dacă ambele erau făcute de Dumnezeu. Într-o vindecare, Dumnezeu influenţează legile naturii pentru a reda sănătatea persoanei bolnave, de aceea, are loc în timp conform legilor naturale, fiziologice şi biochimice. Dar o minune se întâmplă instantaneu, contrar tuturor legilor naturii.

De exemplu, într-un rând de rugăciune din Jonesboro, a venit reverendul Shepherd, care avea o excrescenţă mare de cancer pe gât. Fratele Branham a mustrat demonul în Numele lui Isus Hristos şi cancerul s-a albit imediat şi a căzut de pe gâtul lui rostogolindu-se la picioarele predicatorului.

Domnul Shepherd s-a aplecat, l-a ridicat de jos şi a plecat de pe platformă plin de bucurie.

Câteva zile mai târziu, el a venit în faţă şi a mărturisit puterea de vindecare a lui Isus Hristos, ţinând sus acel cancer care era pus într-o sticlă cu alcool, şi le-a arătat tuturor semnul de pe gât, unde fusese cancerul. Aceasta era cu siguranţă o minune.

În ce priveşte cazul lui Laddie Myrick, oricât a fost de miraculos, fratele Branham l-a numit vindecare deoarece a necesitat mai multe săptămâni până a fost complet sănătoasă.

Totuşi, pentru că rezultatele vindecării erau adesea aceleaşi ca ale unei minuni, fratele Branham le considera pe amândouă la fel de bune. Dar nu toţi cei ce lucrau cu el erau de aceeaşi părere. Reverendul Kidson, care organizase campaniile din august, din Canada, credea că dacă oamenii ar putea vedea câteva minuni, la începutul fiecărui serviciu de vindecare, credinţa celorlalţi ar creşte. Din pricina aceasta, la începutul fiecărui serviciu de vindecare, domnul Kidson mergea printre rânduri şi alegea 2-3 cazuri grele, pe care le trimitea în faţă. Uneori era cineva surd sau orb, cu ochii încrucişaţi sau handicapat, adică cineva a cărui eliberare putea fi văzută uşor de audienţă şi etichetată ca fiind o minune.

La începutul campaniei din Calgary, Alberta, reverendul Kidson a considerat că ar fi interesant să afle ce s-ar întâmpla dacă rândul de rugăciune ar fi alcătuit numai din oameni handicapaţi. Astfel, şi-a anunţat intenţia de a provoca un astfel de serviciu de vindecare, pentru vineri seara. Numindu-l „rândul minunilor”, el a înţeles prin cuvântul „handicapat”, orice persoană care prezenta o deficienţă fizică vizibilă.

Când William Branham a auzit de planul lui Kidson, nu s-a simţit deloc bine, deoarece şi-a amintit imediat ce-i spusese Îngerul Domnului: „Te limitezi prea mult la a face minuni prin darul vindecării.” şi că I-a promis lui Dumnezeu că nu va mai face provocări să-i fie aduse cele mai grele cazuri. Adevărul este că-şi respectase promisiunea cu stricteţe şi nu mai făcuse astfel de provocări, dar acum avea

cunoştinţă de planul lui Kidson şi nu obiectase nimic. Oare ce a vrut să spună Îngerul Domnului prin cuvintele: „Te limitezi…"

În timp ce se gândea ce ar trebui să facă, Bill şi-a amintit anii când fusese respins de oameni. Acum avea prieteni şi susţinători peste tot, iar dacă fratele Kidson avea încredere în el, n-ar trebui să-i răspundă la fel? Astfel s-a hotărât să accepte acest „rând al minunilor" ca să vadă ce se va întâmpla.

Acea vineri seara s-a dovedit a fi una din cele mai uimitoare adunări creştine din vremurile când a umblat Isus prin Galileea *„tămăduind orice boală şi orice neputinţă."* (Matei 4.23).

„Rândul minunilor" a fost format din peste 600 de oameni. Copiii surzi îşi auzeau părinţii, ochii încrucişaţi erau îndreptaţi, iar orbii îşi căpătau vederea, şchiopii umblau din nou aruncându-şi cârjele şi bastoanele, oamenii care veniseră pe tărgi le scoteau singuri afară. Cu toţi cei ce au intrat în „rândul minunilor" s-a făcut o minune. Cine din audienţă s-ar mai fi putut îndoi de prezenţa lui Isus Hristos după această mărturie uimitoare?

Unul dintre cazurile deosebite, a fost al unui tânăr ucrainean, pe nume Bardonuc, care se născuse cu un picior mai scurt cu 3 inch. Ca să compenseze defectul, tânărul purta un pantof special cu talpă foarte groasă. Avea o credinţă atât de mare încât atunci când a venit la adunare a adus cu el o pereche nouă de pantofi normali, pe care-i purta legaţi de şireturi pe după gât, ca să fie văzuţi de audienţă. După rugăciune a plecat încălţat cu noii lui pantofi, iar pe cei vechi i-a lăsat pe platformă.

Un alt caz remarcabil a fost cel al unui bărbat de 33 de ani, care şi-a trăit o mare parte din viaţă într-un scaun cu rotile. Omul avea un handicap sever: mâinile şi picioarele lui erau uscate şi nefolositoare. Mama lui îl purtase pe la toate adunările ţinute de Bill în Canada: mai întâi la Saskatoon, apoi la Edmonton, încercând disperată să prindă un număr de rugăciune pentru el; dar totul a fost zadarnic. Când a ajuns la Calgary, au rămas fără bani şi atunci s-a hotărât să se întoarcă acasă. Când a auzit însă anunţul domnului Kidson,

că vineri seara se va face un „rând al minunilor”, femeia şi-a amanetat verigheta ca să aibă banii necesari pentru a rămâne până atunci.

Când a sosit seara de vineri, băiatul a fost dus în rândul de rugăciune. În faţa lui mai era o singură persoană: o fată care avea coloana deformată. Danny a ajutat-o să urce scările platformei, iar Bill şi-a pus mâna stângă pe coapsa ei şi s-a rugat Domnului Isus să aibă milă de ea. Curând a simţit cum i se înfierbântă mâna, apoi un val de energie a făcut să i se sucească piciorul. În clipa următoare, spinarea fetiţei s-a îndreptat cu o serie de pocnituri. În timp ce adunarea era cuprinsă de extaz, Bill şi-a pus Biblia pe capul fetei şi a pus-o să umble. Avea un echilibru perfect, ca unul de la circ.

A urmat băiatul din cărucior. Danny l-a urcat cu căruciorul pe platformă, iar Bill a privit spre membrele tânărului, care începuseră să tremure, după ce s-a rugat fierbinte timp de 35 de minute, ca Domnul Isus să Se îndure şi să-l elibereze din starea aceea. Apoi a simţit deodată cum încătuşarea aceea demonică a plecat.

Tânărul a simţit şi el acel lucru şi se lupta să-şi mişte membrele. Curând a reuşit să ridice puţin un braţ, apoi şi-a mişcat un picior; a urmat celălalt braţ pe care a reuşit să-l ridice mai sus decât pe primul. Era foarte emoţionat în timp ce simţea cum noua Viaţă intra în mădularele lui moarte, dar nu s-a ridicat din cărucior în seara aceea.

În seara următoare era serviciul lui Bill. Jack Moore a deschis adunarea conducând cântecele, în timp ce Bill se ruga şi aştepta să audă cântarea: „Crede numai”, care era semnul că trebuie să urce pe platformă. În seara aceea de sâmbătă, Jack Moore a făcut ceva ce nu mai făcuse până atunci şi nici de atunci încolo: a divulgat secretul lui William Branham, partea ascunsă a acestui evanghelist, partea pe care nu o vedea nimeni dar pe care Jack Moore o studiase atent timp de şapte luni.

Moore a povestit cum reverendul Branham se ruga şi postea întotdeauna înainte de a începe fiecare campanie şi cum renunţa la sine până la epuizare, dacă ştia că poate ajuta pe cineva. Apoi le-a spus cât era de atent cu banii şi

cum a refuzat să obţină vreun câştig de pe urma darului primit de la Dumnezeu. A povestit că reverendul Branham şi familia lui locuiesc într-o cocioabă cu două camere, care nu are canalizare şi apă în casă; şi cum în timpul iernii Meda Branham trebuia să pună pături şi cârpe la uşi ca să nu intre frigul şi să-i îmbolnăvească pe copii. Apoi i-a întrebat pe oameni dacă vor să facă o „donaţie de dragoste" pentru acest evanghelist curajos, care a lucrat numai în folosul oamenilor şi nu s-a gândit niciodată la sine. A spus că această donaţie va fi folosită pentru a cumpăra o casă pentru familia Branham, iar oamenii au răspuns cu generozitate şi dragoste la invitaţia lui.

Când a urcat pe platformă, fratele Branham nu ştia nimic din ceea ce se petrecuse în adunare, dar a simţit ce încărcătură avea credinţa oamenilor. Înainte de a începe rugăciunea pentru bolnavi, el l-a invitat pe tânărul din cărucior, pentru care se rugase seara trecută şi care voia să depună mărturie.

Fusese ţinut timp de mulţi ani în acel scaun, dar acum umbla încet pe intervalul dintre scaune, împingând singur căruciorul în care stătuse. Tânărul a povestit audienţei cum a fost străbătut de un fior rece în clipa când s-a rugat William Branham pentru eliberarea lui, şi cu toate că atunci nu a făcut decât să mişte membrele, dimineaţa a putut să mănânce singur şi chiar să se bărbierească. Apoi, emoţionat de ceea ce i se întâmpla, a început să-şi exploreze limitele, aşa că până la amiază era deja în stare să stea în picioare şi chiar să păşească ţinându-se de masă şi de scaune; şi starea lui se ameliora tot mai mult cu fiecare oră care trecea.

În seara aceea au trecut prin rândul de rugăciune peste 2.000 de oameni. Fiind pe deplin convinşi în inima lor, sute de oameni au primit nu numai vindecarea ci şi salvarea, întorcându-se de la păcat ca să-L primească pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal.

Dimineaţa următoare, William Branham a rămas uimit când Jack Moore i-a povestit ce făcuse seara trecută şi câţi bani se adunaseră pentru noua lui casă.

Prima reacţie a fratelui Branham a fost să-i refuze:

„Eu nu am venit cu nimic în lume şi cu siguranţă când voi pleca, nu voi lua nimic. Adevărul este că am o casă; la ce mi-ar trebui alta nouă?”

Jack a insistat însă: „Dacă nu te gândeşti la tine, gândeşte-te la soţia ta. Nu este corect s-o tratezi aşa când poţi să-i oferi ceva mai bun.”

„Dar eu nu am posibilitatea să-i ofer aşa ceva.”

„Ba da, ai. Ai aici 28.000 de dolari. Sunt ai tăi pentru că oamenii ţi i-au dăruit.”

„O, du-i înapoi frate Jack.”

„Cum să fac asta când toţi au plecat acasă?”

Fratele Branham a trebuit să fie de acord cu acest argument şi a acceptat şovăitor donaţia.

Capitolul 39

Munţii Colorado 1947

După terminarea campaniilor de vară, William Branham era nerăbdător să se întoarcă acasă să-şi vadă familia şi să se odihnească puţin. Dar când a ajuns la Jeffersonville, a rămas surprins când a văzut că ambele părţi ale străzii din faţa casei lui erau pline de oameni care îl aşteptau. Nu a găsit nici măcar un loc în care să-şi parcheze maşina.

Peste tot era plin de oameni: în faţa curţii, în maşini şi chiar în faţa verandei. Era evident că toţi acei străini îl aşteaptă pe el. Pentru că nu se simţea în stare să se oprească şi să vorbească cu ei, a condus mai departe.

Timp de cinci zile a stat la o familie din biserica sa, gândindu-se şi rugându-se ce să facă. În final, câţiva dintre

diaconii din biserică s-au dus şi au stat de vorbă cu oamenii care-l aşteptau, explicându-le că fratele Branham avea nevoie de odihnă şi singurătate. Mulţimea a plecat şi astfel s-a putut întoarce acasă.

Trecuse mai bine de un an de când i se arătase Îngerul Domnului şi îl însărcinase să ducă darul vindecării divine la oameni, iar rezultatele au întrecut orice aşteptare a lui. De la slujba micuţă pe care a început-o cu un an în urmă, a ajuns în legătură cu zeci de mii de oameni din America de Nord. Dar ascensiunea aceasta a avut un preţ scump. Efortul foarte mare pe care l-a depus zilnic timp de un an, lungile nopţi de rugăciune, somnul puţin, călătoriile dintr-un oraş în altul, toate acestea l-au extenuat. Dar se pare că această extenuare a mai fost provocată de ceva: de ceva spiritual pe care Bill nu putea să-l înţeleagă.

În timpul campaniilor, când mâna lui stângă se umfla din cauza vibraţiilor demonice, era mai mult decât o reacţie fizică a bolii; era o luptă spirituală. Deşi puterea lui Isus Hristos era întotdeauna biruitoare, acei demoni nu plecau fără să lupte. Fratele Branham simţea impactul fiecărei bătălii, iar când vibraţiile încetau, simţea cum se scurge puterea din el. La sfârşitul fiecărui serviciu era foarte epuizat şi aproape că se prăbuşea fără cunoştinţă. Şi indiferent cât dormea, în ziua următoare se simţea istovit. Apoi petrecea din nou 4-5 ore în luptă cu demonii alungaţi de la bolnavii pentru care s-a rugat. Nu avea nici o ocazie să-şi recupereze puterile şi nici să-şi amelioreze starea şubredă care se înrăutăţea treptat, treptat.

Ştia că are nevoie de o pauză. Se gândea că dacă şi-ar lua câteva luni libere şi-ar putea recăpăta vitalitatea. O mare parte din luna septembrie şi-a petrecut-o făcându-şi planuri pentru noua casă. A cumpărat un teren pe Ewing Lane, 208, din Jeffersonville şi a angajat un constructor local să-i înalţe casa.

După ce a făcut angajamentele, Bill şi-a îndreptat atenţia spre mulţimea de scrisori primite. A petrecut multe zile singur, în pădure, rugându-se pentru miile de cereri care se adunaseră în lipsa lui. Erau şi o mulţime de scrisori de la diferiţi predicatori care îl rugau să meargă să ţină campanii

de vindecare în zonele lor, dar era clar că nu le putea onora pe toate. Cu cât se ruga mai mult, lui Bill îi surâdea tot mai mult ideea lui Gordon Lindsay.

Reverendul Lindsay se oferise să organizeze un tur prin nord-vestul Pacificului şi sugerase ca aceste adunări să fie organizate în jurul unui nou concept. Gândindu-se că slujba unică a lui Bill va face apel la creştinii din diferite denominaţii, reverendul Lindsay a vrut să facă în aşa fel încât mai multe denominaţii să coopereze şi să-l sponsorizeze. Fratele Branham era preocupat de această idee încă de când i se arătase Îngerul Domnului şi îl însărcinase. El a sperat întotdeauna că slujba lui ar putea unifica comunitatea creştină atât de fragmentată. Se gândea şi la vedenia pe care o avusese în anul 1933, în care stătea între două livezi şi aduna mere şi prune din amândouă livezile. Aceasta s-a întâmplat atunci când Domnul i-a spus:

„Fă lucrarea unui evanghelist!" De aici el a înţeles că trebuie să predice Evanghelia în toate denominaţiile, fără să se alăture nici uneia dintre ele. Din pricina aceasta l-a lăsat bucuros pe reverendul Lindsay să fixeze o serie de adunări în nord-vestul Pacificului, pentru prima parte a lunii noiembrie.

În octombrie 1947, fratele Branham şi-a luat o vacanţă şi a călătorit la vest de Colorado. A închiriat nişte cai de povară şi a plecat în Munţii Stâncoşi ca să vâneze şi să stea de vorbă cu Făcătorul lui. Deşi anul care trecuse îl adusese în contact cu zeci de mii de oameni, era totuşi un om al sălbăticiei. Aici, în văile adânci şi pe stâncile semeţe ale Munţilor din Colorado, putea umbla liber, departe de mulţime şi de îngrijorările apăsătoare. Dimineţile reci în jurul unui foc de tabără, îl înviorau iar după amiezele călduţe îi linişteau nervii cu adierea blândă şoptită printre spini.

Într-o zi a zărit un cuib de vultur, sus de tot, în crăpătura unei stânci îndepărtate. Cu ajutorul binoclului, el a urmărit-o atent pe mama vultur cum îşi instruia puii în arta supravieţuirii. Cinci puişori pufoşi s-au urcat pe spatele ei, iar ea i-a ridicat din cuib şi i-a dus în siguranţă jos, pe un câmp cu iarbă. I-a lăsat să se joace acolo, iar ea s-a înălţat şi s-a aşezat pe cea mai înaltă stâncă, de unde îi supraveghea atentă. Puişorii se simţeau foarte bine în iarba grasă, alergau

încet, ciripeau voioşi, prindeau gândaci şi făceau tot felul de tumbe. Păreau fără nici o grijă.

„Aceasta îmi aminteşte de o trezire de Rusalii", s-a gândit fratele Branham. „Un om aflat în cuibul vechi al lumii, nu ştie nimic altceva decât ce îi oferă diavolul, dar într-o zi acceptă dragostea lui Isus Hristos, iar Dumnezeu îl ia şi îl aşează pe o pajişte grasă, unde este liber şi plin de bucurie.

A continuat să-i urmărească atent, gândindu-se: „Oare nu se tem? Ei nu ştiu că pe aici sunt coioţi?" Dar imediat şi-a amintit de mama lor şi a privit spre locul unde se aşezase. Nu s-a mişcat de acolo, dar privea atentă în toate părţile, urmărind cu ochii ei ageri tot ce se întâmpla jos, în vale. „Cred că dacă vreun coiot ar îndrăzni să se apropie de puii ei, mama l-ar „scărmăna" până ar muri!"

Atunci s-a gândit la înţelesul duhovnicesc a ceea ce vedea: „Lăudat să fie Domnul! Aşa este! Isus Hristos m-a scos din cuibul lumii, m-a ridicat în slăvile măreţe şi acum stă sus şi îşi supraveghează moştenirea!" Din pricina aceasta creştinul nu trebuie să se mai teamă.

În timp ce o privea atent, a observat că mama vultur a privit într-o parte ca şi cum ar fi văzut ceva. A privit şi el în partea aceea şi a înţeles de ce era îngrijorată: venea o furtună din nord; la orizont apăruseră nori învolburaţi îi întunecoşi. La primul tunet, mama vultur a scos un ţipăt puternic şi a coborât pe pajişte. Când a aterizat, şi-a întins aripile şi a ţipat din nou. Imediat vulturaşii au alergat la ea şi s-au agăţat cu ciocurile de penele ei. Vântul sufla tot mai puternic dar mama vultur s-a ridicat încărcată cu micuţii ei. Folosindu-se de curenţii de aer, s-a îndreptat spre cuib cu 50 de mile pe oră şi a aterizat drept în crăpătura din stâncă.

După plecarea lor, Bill şi-a lăsat binoclul pe piept şi a început să plângă gândindu-se: „Într-o zi, când această trezire glorioasă se va termina, Isus va veni din slava Sa şi Îşi va întinde marile aripa ale puterii Sale, astfel ca toţi vulturaşii Lui să se poată prinde cu ciocurile de ele şi să zboare împreună cu El în siguranţa veşnică."

În seara aceea, în timp ce stătea la lumina focului de tabără, fratele Branham a căutat însemnătatea cuvântului „vultur" în concordanţa lui şi a urmărit trimiterile din Biblie.

Un anumit text l-a fascinat: cel din Exod 19.4, unde Domnul compara slujba lui Moise cu aripile unui vultur. De ce îl compara Dumnezeu pe profetul Său cu un vultur? Probabil pentru că vulturul poate zbura la înălţime şi poate vedea mai departe decât orice altă făptură de pe pământ. Da, aceasta a fost chemarea tuturor profeţilor lui Dumnezeu. Domnul le-a dat abilitatea de a se înălţa foarte sus pe tărâmul spiritual, ca să poată privi trecutul şi viitorul, adevărul şi falsul.

El văzuse frânturi de viitor şi tot ce văzuse se împlinise întocmai. Oare aceasta însemna că are ceva comun cu Moise? Când i s-a arătat Îngerul în acea peşteră, i-a spus:

„Aşa cum Moise a primit două semne ca dovadă că a fost trimis de Dumnezeu, şi ţie îţi vor fi date tot două semne."

A deschis Biblia la Exod 3 şi a citit acolo unde Dumnezeu i s-a descoperit păstorului Moise şi i-a poruncit să meargă cu un mesaj de eliberare pentru israeliţii care erau încă robi în Egipt. Apoi a citit în Exod 4.1-8, unde scrie:

„Moise a răspuns şi a zis:

„Iată că n-au să mă creadă, şi nici n-au să asculte de glasul meu ci vor zice: „Nu ţi s-a arătat Domnul!"

Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?" El a răspuns: „Un toiag."

Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ!" El l-a aruncat la pământ şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe. Moise fugea de el.

Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ţi mâna şi apucă-l de coadă!" El a întins mâna şi l-a apucat. Şi şarpele s-a prefăcut iarăşi într-un toiag în mâna lui.

„Iată", a zis Domnul, „ce vei face ca să te creadă că ţi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinţilor lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov."

Domnul i-a mai zis: „Bagă-ţi mâna în sân!" El şi-a băgat mâna în sân; apoi a scos-o şi iată că mâna i se acoperise de lepră, şi se făcuse albă ca zăpada.

Domnul a zis: „Bagă-ţi din nou mâna în sân!" El şi-a băgat din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; şi iată că mâna se făcuse iarăşi cum era carnea lui.

„Dacă nu te vor crede," a zis Domnul, „şi nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de-al doilea semn."

Desigur, Dumnezeu ştia că izraeliţii ezitau să creadă că Moise era prorocul trimis de marele „Eu sunt". Cele două semne supranaturale îi erau date ca să impresioneze şi să convingă. Evident, nici un om nu putea face aceste semne de la el, ci erau manifestarea puterii lui Dumnezeu.

Bill a observat că şi el s-a văzut nepotrivit pentru însărcinarea primită, asemenea lui Moise, atunci când Îngerul i-a spus că i-a fost dat darul vindecării divine. Ca şi lui Moise, şi lui i-au fost făgăduite tot două semne care să legitimeze însărcinarea sa. Apoi şi-a privit mâna stângă: seară de seară putea vedea cum dosul mâinii i se umfla din pricina vibraţiilor diferitelor boli. După ce puterea lui Isus Hristos scotea afară acei demoni, mâna îi revenea la normal, dar cum rămânea cu al doilea semn. Îngerul i-a spus: „Dacă vei fi smerit şi sincer, vei putea spune chiar şi tainele din inimile oamenilor, iar ei vor trebui să te creadă!" Ce însemna şi când avea să se întâmple aceasta?

A mai pus încă un lemn pe foc, apoi s-a rezemat de un copac întrebându-se ce asemănări mai există între viaţa lui Moise şi a lui. Când Dumnezeu l-a folosit pentru a elibera poporul Israel din robia egipteană, ziua Domnul S-a descoperit într-un Stâlp de Nor, iar noaptea într-un Stâlp de Foc, acestea fiind cele mai obişnuite apariţii. Desigur, de-a lungul istoriei, Dumnezeu S-a descoperit în multe chipuri. De fapt, în pustie atenţia lui Moise a fost atrasă de Stâlpul de Foc. Biblia spune că el a văzut un tufiş care ardea şi focul nu îl mistuia (Exod 3.2). Era posibil ca Stâlpul de Foc să fie de fapt Steaua care i-a călăuzit pe cei trei magi veniţi din Babilon să-L găsească pe Copilul Isus? (Matei 2.1-2). Categoric era Lumina orbitoare care l-a convertit pe Saul din Tars în apostolul Pavel (Fapte 9.1-5). Să fii fost Lumina care s-a văzut în cabană în dimineaţa când s-a născut el? Să fie Steaua călăuzitoare care a apărut deasupra lui când i-a botezat pe primii lui convertiţi în 1933? Dar Lumina din peşteră? Când i s-a arătat Îngerul în peşteră, a păşit afară din mijlocul unui Stâlp de Foc. Care este legătura dintre

Stâlpul de Foc şi Îngerul Domnului? De câte ori Îngerul a venit la el în formă umană, Lumina supranaturală se învârtea deasupra capului Său.

Gândindu-se la Îngerul Domnului, Bill a simţit că este cuprins de nelinişte. În primul an al slujbei de vindecare, Îngerul i s-a arătat frecvent, iar acum trecuseră şase luni de la ultima Lui apariţie. Nu Îl mai văzuse din Vandalia, Illinois, când îl atenţionase în legătură cu minunile pe care punea prea multă bază. De ce nu mai vine? Oare era încă ceva greşit?

Capitolul 40

Marele test – 1947

În noiembrie 1947, William Branham a început turul Pacificului de nord-vest, cu o campanie de patru zile la Vancouver, Columbia Britanică. Cooperarea predicatorilor locali a întrecut orice aşteptare. În fiecare seară auditoriul era plin până la refuz, iar serviciile uimitoare. Un evanghelist local, Ern Baxter, a fost atât de impresionat de ceea ce a văzut, încât asemenea lui Gordon Lindsay şi Jack Moore, şi-a anulat campaniile ca să-l poată însoţi pe Branham în campaniile pe care le ţinea din oraş în oraş.

Următoarea campanie a avut loc la Portland, Oregon. Ca la Vancouver, sute de păstori locali au colaborat pentru ca şi adunările din Portland să fie un succes.

În prima seară au intrat în auditoriu 7.000 de oameni, deoarece şeful pompierilor a ordonat să nu se mai permită intrarea altor persoane. Astfel, porţile auditoriului au fost închise lăsând afară câteva mii de oameni.

În seara a treia a campaniei din Portland, Satan a încercat să distrugă credibilitatea lui William Branham în faţa oamenilor. În timp ce Bill urca pe platformă, Gordon Lindsay conducea oamenii în cântarea: „Crede numai, toate lucrurile sunt posibile.” După ce a salutat audienţa, i-a îndemnat pe oameni să creadă că Dumnezeu poate face vindecări şi

minuni. În timp ce vorbea, a observat un bărbat solid, îmbrăcat cu un costum gri, care păşea hotărât prin mijlocul sălii şi se îndrepta spre platformă. Când a început să urce scările, fratele Branham a crezut că este unul dintre uşieri şi venea cu vreun mesaj important: poate leşinase cineva, făcuse infarct sau avea nevoie imediat de rugăciune. Când a ajuns însă pe platformă, şi-a dat seama că omul are o problemă gravă…foarte gravă.

Deodată bărbatul acela solid s-a oprit şi a privit nervos spre audienţă şi spre cei 300 de predicatori de pe platformă. În final s-a întors spre predicatorul micuţ de pe platformă, scrâşnind din dinţi, bombănind ceva şi cu pumnii strânşi ca şi cum s-ar fi pregătit să-i folosească.

A păşit spre fratele Branham mârâind: „Făţarnicule! Lup în piele de oaie! Îţi arăt eu ce om al lui Dumnezeu eşti! Am să-ţi rup imediat oasele!"

Bill l-a privit liniştit şi nu a zis nimic. Uriaşul părea în stare să-şi ducă ameninţarea la împlinire. Avea peste 6 picioare înălţime şi cântărea cel puţin 250 de livre, în timp ce el avea abia 118 livre. Un braţ al lui era mai gros decât piciorul lui Bill.

Încet, încet, se apropia tot mai mult. Doi poliţişti au venit repede din sală, fiind pregătiţi să intervină, dar Bill a trecut peste orice teamă şi le-a făcut semn să stea deoparte deoarece aceasta este o luptă între puterile spirituale şi nu sunt implicate carnea şi sângele.

Poliţiştii au şovăit puţin, apoi s-au retras urmărind însă cu atenţie „spectacolul" dat de acel maniac. Uriaşul a mârâit din nou: „Făţarnicule, te pretinzi slujitorul lui Dumnezeu? Am să le arăt acestor oameni că nu eşti decât un mincinos şi am să te arunc din sală!"

Spunând aceasta, s-a apropiat cam la 6 picioare de Bill şi apoi s-a oprit. Era atât de înalt încât predicatorul trebuia să privească în sus ca să-i vadă faţa. Îl privea atent şi se ruga încet: „Dumnezeule scump, Tu eşti singura mea şansă."

Deodată a auzit un foşnet de vânt şi a simţit prezenţa Îngerului Domnului. Orice teamă a dispărut şi s-a simţit

copleşit de o iubire adâncă, ce îl făcea să-şi zică: „Sărmanul om şi-a ieşit din minţi!”

Maniacul a repetat ameninţător: „Înşelătorule, am să rup toate oasele din tine!” şi şi-a strâns pumnii. Dar Bill se gândea: „Bietul om nu ştie ce face!” apoi a deschis gura intenţionând să zică: „Eu nu aş face aceasta, prietene!” dar s-a trezit că spune altceva. Fără să vrea, a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: Pentru că ai provocat Duhul lui Dumnezeu, în seara aceasta, vei cădea la picioarele mele şi te vei pleca în Numele Domnului Isus Hristos!”

Uriaşul l-a privit plin de ură, după care l-a scuipat drept în faţă mârâind: „Făţarnicule, am să-ţi arăt eu la picioarele cui am să cad!” şi a ridicat pumnul gata să-l lovească.

Fratele Branham a spus însă cât se poate de liniştit: „Satană, ieşi afară din omul acesta!”

Braţul omului, ridicat pentru a-l lovi pe predicator, a înlemnit în poziţia aceea. Ochii i s-au bulbucat, gura i s-a căscat şi limba a început să i se împleticească fără nici un control. Deodată a început să schelăie ca un câine bătut, ochii i s-au dat peste cap şi s-a prăbuşit fără cunoştinţă la picioarele lui Bill. Capul i s-a prăbuşit pe pantofii lui Bill, în timp ce un braţ i-a cuprins atât de strâns picioarele încât nu s-a mai putut mişca.

Cei doi poliţişti au alergat pe platformă şi au îngenuncheat lângă omul căzut fără cunoştinţă, iar unul a întrebat: „Ce s-a întâmplat, a murit?”

„Nu”, a răspuns Bill. „Dumnezeu şi-a arătat puterea făcându-l pe acest demon să cadă la picioarele lui. Asta-i tot!”

„Dar va fi bine acolo sus?” a întrebat poliţistul arătând spre capul bărbatului.

„Nu, domnule. Dacă ar fi vrut să renunţe la acel duh nu s-ar mai putea întoarce, dar el se închină la acel demon, aşa că îl va primi înapoi. Vă rog să-l luaţi de la picioarele mele.”

Poliţiştii l-au apucat şi au încercat să-l tragă. Au venit încă câţiva bărbaţi şi i-au ajutat să-l ducă jos de pe scenă. Înainte de a pleca, unul dintre poliţişti a spus: „Eu îl cunosc

pe omul acesta. S-a mai confruntat cu legea de câteva ori, întrerupând mai multe servicii religioase. A fost internat într-o instituţie de boli nervoase dar a fugit de acolo. Noi avem un mandat de arestare pe numele lui pentru că ieri a rupt maxilarul unui om. Dar se pare că în seara aceasta nu i-a mai mers."

După ce totul s-a liniştit, fratele Branham s-a dus la microfon şi s-a adresat mulţimii: „După cum vedeţi, Tatăl nostru ceresc are toată puterea în cer şi pe pământ."

Un bolnav care zăcea pe o targă din apropierea platformei, a strigat: „Da, o are! O are! El m-a vindecat!" şi a sărit din targă.

În altă parte a sălii, un om care umbla în cârje a strigat: „Şi pe mine m-a vindecat!" după care şi-a aruncat cârjele şi a început să alerge printre scaune având ambele picioare perfect sănătoase. Un alt bărbat s-a ridicat dintr-un cărucior strigând: „Şi pe mine m-a vindecat!" Puterea lui Dumnezeu străbătea audienţa atingând fiecare inimă în care exista credinţa de vindecare.

Campania lui William Branham s-a încheiat după 15 zile, iar Gordon Lindsay a scris următoarele despre ea:

„În cele 14 zile de servicii, cam 70.000 de oameni au auzit Evanghelia despre vindecare, cel puţin o mie dintre ei fiind predicatori."

La sfârşitul lui noiembrie 1947, William Branham a zburat la Phoenix, Arizona, pentru a ţine trei adunări în zilele de vineri, sâmbătă şi duminică. Fiind impresionaţi de mărturiile din Calgary, predicatorii sponsori şi-au programat propriile rânduri de rugăciune pentru seara de duminică.

Vineri seara, cu o oră înainte de începerea serviciului, fratele Branham se ruga într-o cameră din spatele scenei, când deodată i s-a arătat Îngerul Domnului. Ca întotdeauna, Îngerul avea braţele încrucişate pe piept, iar deasupra lui se învârtea Lumina supranaturală. Întotdeauna privirea lui era severă, dar de data aceasta părea încununată de o lumină intensă. Înfiorat de spaimă, Bill a scos un ţipăt şi s-a aruncat cu faţa la pământ. Când a auzit ţipătul, Gordon Lindsay a alergat în cameră ca să vadă ce s-a întâmplat, dar când a intrat Îngerul se făcuse nevăzut ca o ceaţă albă.

În următoarele două zile, fratele Branham a fost foarte frământat de acea vizită. De ce nu mai văzuse Îngerul Domnului de şapte luni? De ce i s-a arătat acum şi de ce nu a scos nici un cuvânt? De ce era încruntat? Bill n-a putut uita niciodată privirea aceea mânioasă.

În fiecare seară cât a fost la Phoenix, fratele Branham a predicat câte o jumătate de oră apoi s-a rugat pentru bolnavi. Subiectul lui a fost călătoria poporului Israel prin pustie către ţara făgăduită. Duminică seara, când mulţimea era nerăbdătoare să vadă „rândul minunilor", Bill a ales textul din Numeri 21, unde Dumnezeu îi spunea falsului proroc Balaam să nu meargă la împăratul Balac ca să blesteme Israelul. Totuşi, Balaam L-a tot întrebat pe Dumnezeu dacă poate merge, până când în final Dumnezeu i-a spus să meargă. Apoi Îngerul Domnului i s-a arătat şi a vrut să-l omoare, dar măgăriţa i-a salvat viaţa de trei ori, trăgându-se din calea lui.

În timp ce vorbea despre vina lui Balaam care nu ascultase de prima poruncă a lui Dumnezeu şi continuase să insiste, Bill şi-a dat seama că se face vinovat de aceeaşi greşeală. Nu-i spusese Dumnezeu că pune prea mult accent pe minuni? Acesta să fie motivul vizitei îngerului de vineri seara? Oare voia să-l avertizeze că nu Îl ascultă pe Dumnezeu prin faptul că permite să se continue cu aceste „rânduri ale minunilor"? Se simţea atât de slăbit încât avea impresia că i se îndoaie genunchii. S-a prins de amvon şi a încercat să predice mai departe, dar conştiinţa lui vinovată îl acuza atât de tare încât a trebuit să se oprească.

În timp ce „rândul minunilor" era deja format pe intervalul dintre rânduri, Bill s-a rugat încet: „Tată ceresc, Te rog arată-mi desluşit dacă am greşit şi nu este voia Ta să mă concentrez asupra minunilor. Dacă o singură persoană din cei ce vor veni în seara aceasta în rând nu va fi vindecată, voi şti că nu sunt în voia Ta şi nu voi mai permite să fie aduse întâi cazurile grele sau să se mai formeze vreun „rând al minunilor."

Primele au fost o mamă cu fiica ei. Predicatorul a întrebat-o pe fetiţă de unde vine, dar nu i-a răspuns nimic. „Aude foarte rău", a spus mama ei. „De aceea am venit aici".

Ridicând puţin glasul, Bill a întrebat-o din nou pe fetiţă de unde vine, iar ea a răspuns: „California!”

Când i-a luat mâna în mâna sa, a putut simţi vibraţiile bolii. Ori avusese o infecţie care-i afectase timpanul, ori avea vreo umflătură care împiedica funcţionarea normală a urechii. Orice ar fi fost, vibraţiile semnalau prezenţa unei vieţi demonice, iar în clipa când a mustrat acel demon în Numele lui Isus Hristos, vibraţiile au încetat.

Apoi a luat-o de mână şi a spus: „Copila este vindecată”, şi a încercat să vorbească cu ea. Dar se întâmpla ceva ciudat: fata nu i-a răspuns nimic. A ridicat vocea, dar ea continua să tacă. A trebuit să bată de trei ori din palme până să răspundă ceva şi se părea că în loc să audă mai bine devine tot mai surdă. Alarmat, i-a luat mâna din nou: vibraţiile pulsau mult mai tare ca înainte.

A alungat demonul pentru a doua oară, în Numele lui Isus Hristos. Se părea că ezită să plece, dar fratele Branham ştia că era deja plecat deoarece umflăturile de pe mână îi dispăruseră şi nu mai simţea nici o vibraţie. Totuşi, când a încercat să vorbească cu ea (încă o ţinea de încheietura mâinii), mâna stângă i s-a umflat din nou şi vibraţiile au revenit mai puternice ca prima dată. Era mai rău pentru că nu auzea deloc indiferent cât de tare striga la ea. Sărmana copilă ajunsese de la un auz slab la surzenie totală. Mişcat şi totodată confuz, Bill s-a văzut silit să renunţe la acest caz şi l-a chemat pe următorul.

Următorul a fost un bărbat în vârstă care spunea că aude foarte rău. Bill a ridicat glasul şi l-a întrebat: „Crezi, domnule?” Omul a încuviinţat dând din cap, apoi şi-a plecat capul. I-a luat mâna, dar nu a simţit nici o vibraţie, ceea ce însemna că problema lui nu era cauzată de vreun demon, ci probabil avea nervii morţi. După ce s-a rugat pentru el în Numele lui Isus, Bill l-a întrebat cu voce normală: „Acum mă poţi auzi, domnule?” dar omul stătea cu capul plecat şi ochii închişi şi nu a răspuns nimic. Atunci l-a întrebat din nou cu voce tare, dar nici de data aceasta nu a primit nici un răspuns. Bill a bătut cât a putut de tare din palme dar omul nici măcar nu a clipit; şi el surzise de tot.

În momentul acela, William Branham a realizat cu groază că darul vindecării divine nu mai acţiona deloc. Ce putea face singur? Fără prezenţa Îngerului Domnului era la fel de neajutorat ca orice alt om. Oare aşa se întâmplase şi cu Samson după ce îi tăiase Dalila părul şi a rămas slab şi fără putere în faţa filistenilor? Stătea în faţa acelei mulţimi nerăbdătoare să primească ceva şi se simţea jenat… ruşinat… şi condamnat singurul lucru pe care îl putea face era să mărturisească în faţa mulţimii păcatul săvârşit şi apoi să încheie serviciul.

În noaptea aceea n-a putut dormi deloc şi s-a gândit tot timpul la prostia pe care o făcuse. Cum a putut fi atât de nesăbuit încât să-i provoace pe oameni să aducă cele mai grele cazuri pentru că el garantează că Isus Hristos va face o minune în faţa ochilor lor? Domnul Isus nu făcuse niciodată o asemenea provocare. Ba mai mult, Biblia spune că în cetatea Lui nu a putut face multe minuni din pricina necredinţei oamenilor. (Matei 13.58, Marcu 6.5-6). Şi dacă acesta este adevărul cu privire la Fiul lui Dumnezeu, cum rămâne cu urmaşii Lui? Înţelegea tot mai clar cât procedase de nebiblic prin faptul că le promisese oamenilor că oricine poate fi vindecat, fie că crede sau nu.

Este adevărat că după ce fusese avertizat de Îngerul Domnului în Vandalia, Illinois, nu mai făcuse acea provocare, dar le-a permis colaboratorilor săi să aducă cele mai grele cazuri în faţă, astfel ca audienţa să poată vedea câteva minuni înainte de începerea serviciului. Şi mai grav era că permisese formarea aşa zisului „rând al minunilor”. Nu obiectase nimic împotrivă deoarece ştia că Dumnezeu poate vindeca pe oricine şi orice; însă faptul că Dumnezeu poate face orice, nu înseamnă că era voia Lui să procedeze aşa. Prezenţa Îngerului vineri seara în camera lui a fost al doilea avertisment.

Bill vorbise atât de aspru la adresa lui Balaam şi iată că stătuse atâta vreme în papucii lui. Balaam nesocotise porunca lui Dumnezeu din dragoste pentru bani. În cazul lui nu era vorba de iubirea de bani, ci dragostea şi mila pentru oameni îl făcuseră să nesocotească porunca Domnului. Dar

oricare ar fi motivele, era foarte grav că nu ascultase de Domnul.

Dimineaţa, cu ochii împăienjeniţi şi umflaţi, William Branham a luat avionul şi a plecat la Long Beach, California, următorul oraş în care erau planificate adunări. Era atât de frământat pentru cele întâmplate, încât stewardesa care umbla printre rânduri l-a întrebat:

„Este vreo problemă, domnule?"

Desigur, nu putea să-i spună frământarea lui. Cum l-ar fi putut înţelege? El era îngrijorat la gândul că Dumnezeu îi luase darul de vindecare pentru că nu ascultase de El.

Când a aterizat la Long Beach era aşteptat de mai mulţi predicatori ca să-l conducă la hotel. Toţi au observat imediat tristeţea lui, iar el le-a împărtăşit şi lor povara insuportabilă care îl apăsa.

Unul din predicatori era Ern Baxter, care se vedea în situaţia de a-l încuraja pe bărbatul pentru care călătorise atât de mult ca să-l întărească: „Frate Branham, eu pot să te asigur că darul vindecării nu a fost luat de la tine, deoarece, Romani 11.29 spune că *„darurile şi chemarea sunt fără pocăinţă"*, ceea ce înseamnă că nu se primesc pe baza faptelor noastre. Dacă ţi-ar lua darul, Dumnezeu nu ar fi credincios faţă de făgăduinţa Lui. Samson s-a culcat cu o curvă, dar cu toate acestea puterea nu l-a părăsit. În ziua următoare a rupt porţile cetăţii, le-a luat pe umeri şi le-a dus pe înălţime (Judecători 16.1-3). Şi chiar dacă filistenii i-au tăiat părul, puterea l-a părăsit pentru un timp, dar imediat ce i-a crescut părul, i-a revenit şi puterea. (Judecători 16.16-30). Aminteşte-ţi cum a lovit Moise stânca deşi Dumnezeu îi poruncise să-i vorbească; totuşi apele au curs la fel (Numeri 20.1-13). Frate Branham, orice greşeală ai fi comis, Dumnezeu te va trage la răspundere pe tine personal pentru aceasta, dar darul vindecării este încă acolo."

Argumentele lui Baxter sunau bine, dar Bill avea o rezervă că ar fi valabile şi pentru el. Se simţea atât de gol şi de singur; parcă ar fi fost abandonat de Dumnezeu. Se părea că iadul este pe pământ. Dacă darul vindecării îl părăsise pentru totdeauna? Cum va trăi ştiind că L-a dezamăgit atât de tare pe Dumnezeu? Cum ar putea îndura aşa ceva? Exista

o singură posibilitate de a şti dacă este supus eşecului sau nu, şi aceasta era să ţină următorul serviciu de vindecare planificat.

Campania din Long Beach era programată să înceapă miercuri, 3 decembrie şi să ţină trei seri la rând. Miercuri seara, fratele Branham a povestit în faţa audienţei cum nu a ascultat de Domnul, punând bază mai mult pe minuni decât pe vindecare. Le-a spus că nu este sigur dacă mai posedă darul vindecării dar vor afla cu toţii în curând, apoi a chemat rândul de rugăciune. Era ud din palme până la guler, iar în stomac simţea un nod mare.

Mai întâi a venit o femeie cu fiica ei de vreo 10 ani. Nervii predicatorului erau întinşi la maxim când a luat mâna fetiţei în mâna lui. Vibraţiile au apărut puternice şi distincte, amorţindu-i mâna ca un curent intens, furnicându-l până la inimă. Se simţea uşurat la gândul că măcar această parte a darului era prezentă, însă întrebarea era: Va onora Dumnezeu rugăciunea lui pentru această copilă suferindă? Bill a studiat atent modelele făcute de umflăturile albe de pe dosul mâinii sale umflate, apoi a spus:

„Fata este surdo-mută şi are şi tuberculoză. Aş vrea să vă plecaţi cu toţii capetele împreună cu mine.” Apoi s-a rugat: „Doamne Isuse, Te rog să ierţi prostia mea şi să nu îngădui ca multele mele greşeli să fie o piedică în vindecarea acestei fetiţe”, şi adunându-şi tot curajul, a poruncit: „Duhurilor de muţenie, surzenie şi tuberculoză, vă poruncesc în Numele lui Isus Hristos să ieşiţi afară din fetiţă!”

Venise momentul adevărului. Da, se întâmpla! Spre marea lui bucurie şi uşurare, vibraţiile au încetat iar mâna sa umflată a revenit la normal. Ştia că plecase şi tuberculoza, dar ştia că adunarea nu putea vedea aceasta. De aceea a întrebat-o pe fetiţă:

„Mă auzi?”

Ochii fetiţei s-au mărit de emoţie, iar el a ştiut că-l aude. Bill a spus încet: „Amin!”, iar fetiţa a încercat să imite cuvântul spus de el, dar nu a ieşit decât un „aa-zi”. El a spus din nou: „Amin!” şi ea a repetat: „aa-zi”. Atunci Bill a spus: „Tati” şi ea a repetat: „Taa-ti.”

Credinţa a cuprins adunarea ca flăcările înteţite de vânt, iar în orele următoare peste tot în sală au avut loc minuni şi vindecări.

Un învăţător de la şcoala de surdo-muţi a adus în rând cinci copii care se născuseră surdo-muţi, iar după rugăciune toţi cinci au putut auzi şi vorbi. Un bărbat care era pe targă şi tremura de neputinţă, a fost vindecat pe loc. O mulţime de ologi s-au ridicat din cărucioare şi au alergat prin sală lăudându-L pe Isus Hristos. Tensiune, diabet, astmă, ulcer şi cancer, au dispărut datorită credinţei oamenilor.

Joi seara când a început rândul de rugăciune, a fost adus un copil cu picioarele strâmbe din pricina poliomelitei. Mama lui i-a zis fratelui Branham:

„Frate Branham, te rog să spui o rugăciune pentru el."

„Bine soră, dar să nu aştepţi…"

„Nu doresc o minune. Vreau doar să te rogi pentru el. Pot să cred şi singură că Dumnezeu îl va vindeca."

Atunci Bill L-a rugat simplu pe Isus Hristos să-l vindece pe băiatul olog.

Vineri seara, acelaşi băiat a păşit în faţa audienţei, iar chingile care până atunci îi ţinuseră picioarele legate, îi atârnau pe umeri. Când a ajuns pe platformă, le-a ridicat deasupra capului şi a mărturisit că Isus Hristos face şi acum minuni.

În ultima seară din Long Beach, fratele Branham a vrut să se roage pentru cât mai mulţi oameni, aşa că în loc să se folosească de semnul de pe mână, a chemat un „rând rapid", apoi a făcut o rugăciune scurtă în timp ce oamenii treceau pe lângă el. În felul acesta într-o singură oră s-a rugat pentru sute de oameni. Dar oricât de repede se mişca rândul, era prea mult pentru un om care de un an şi jumătate s-a dedicat neîncetat lucrării şi care nu a dormit aproape deloc în ultimele zile. După ce s-a rugat pentru aproape 3.000 de oameni, şi încă câteva sute aşteptau să le vină rândul, fratele Braham s-a prăbuşit fără cunoştinţă.

Sâmbătă seara, slăbit şi tremurând încă, a luat autobuzul şi s-a întors la Phoenix. Voia să le spună oamenilor că Dumnezeu îl iertase. Astfel, duminică a spus în biserică:

„Ultima dată când am fost la amvon am acuzat un om, dar apoi am simţit cum mă părăseşte prezenţa Lui şi mi-am dat seama cât sunt de neajutorat fără El. Astăzi, marele test a luat sfârşit. Acest lucru va fi pentru mine ca o piatră de aducere aminte (şi nu o piatră de poticnire), ca să învăţ căile Domnului mai bine şi să pot trăi mai aproape de el. Cu cât trăiesc mai aproape de Domnul, pot fi călăuzit de Duhul Lui şi pot ajuta mai mulţi oameni. Vreau să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat înapoi darul vindecării pentru o reuşită mai mare în rugăciunea pentru bolnavi, deoarece ultima duminică a fost mai binecuvântată decât prima zi când L-am primit."

În continuare a explicat de ce provocarea făcută de el a fost greşită:

„Am afirmat că nu există nici o boală, oricât ar fi ea de gravă, care să poată sta în faţa rugăciunii. M-aţi auzit spunând peste tot aceasta şi este adevărat… Dar am greşit prin faptul că făceam eu totul; am luat lucrul acesta de la oameni. Trebuie să faceţi şi voi ceva: Isus i-a spus Martei să dea piatra la o parte (Ioan 11.39). Deci aveţi şi voi ceva de făcut: trebuie să credeţi şi veţi fi vindecaţi!"

Capitolul 41

Legătura cu Bosworth 1948

Pe la mijlocul lui ianuarie 1948, William Branham a primit un telefon de la Little David Walke, predicatorul adolescent pe care-l întâlnise cu 10 luni în urmă în Long Brach, California.

„Bună, frate Branham, te sun din Miami, Florida. Am început o trezire de două săptămâni şi nu merge deloc…"

„Dar care-i problema?"

„Am un cort de 2.500 de locuri, dar nici într-o seară nu am avut mai mult de o mână de oameni. Este de-a dreptul jenant."

„Ciudat…" Ştiind cât este de priceput în a predica, Bill a fost surprins să afle că adunările lui Little David erau aşa de slab frecventate. „Ai idee ce-i determină pe oameni să nu vină?"

„Cred că invidia şi suspiciunea din inimile conducătorilor bisericilor. Imediat ce au aflat că urma să vin aici, fiecare biserică are „un băiat predicator" care ţine o trezire. Se tem că îşi vor pierde membrii dacă vin să mă asculte."

„Aşa ceva este ruşinos", a şoptit Bill. Ştia bine că micile invidii îi pot contamina pe conducătorii religioşi. „Este foarte rău când creştinii nu se pot aduna împreună în dragostea lui Hristos."

„Aşa este". Apoi Little David a trecut la motivul pentru care l-a sunat: „Frate Branham, ai putea veni în Miami să mă ajuţi?"

Bill şi-a amintit de seara aceea din Long Beach, când acest tânăr a schimbat auditoriul cu al lui, pentru ca oamenii să poată participa în număr mai mare la adunările lui; iar când a vrut să-i plătească diferenţa pentru încheiere, Little David nu a vrut să primească banii ci a zis: „Poate voi avea şi eu nevoie de ajutorul tău într-o zi." Aceasta era ocazia cea mai potrivită ca să se revanşeze faţă de el, aşa că i-a răspuns:

„Sigur că vin."

A luat trenul spre sud, iar în timp ce trecea prin Tennessee, a simţit apropierea Îngerului Domnului. A simţit cum părul de pe ceafă i se ridică de frică. Deşi în ultimele 21 de luni Îngerul i se arătase de multe ori, nu se putea obişnui cu prezenţa Lui supranaturală. Groaza a dispărut în clipa când a simţit că intră într-o vedenie. Gălăgia făcută de pasageri se stingea încet, încet, iar zgomotul roţilor de tren se auzea tot mai departe… Curând compartimentul plin a dispărut complect… Era undeva pe un deal plin cu cedrii înalţi şi verzi şi presărat cu stânci care căzdeau una peste alta ca nişte lespezi lungi. Atenţia i-a fost atrasă de un băiat de vreo

8-10 ani, care zăcea fără simţire la marginea drumului. Părea mort. Bill s-a apropiat destul de mult de el, aşa că a putut să-i vadă trăsăturile: nasul turtit, ochii căprui şi părul castaniu, care părea mai degrabă ciopârţit ca şi cum ar fi fost tuns de o mână nepricepută. Era îmbrăcat în port străin, cu şosete până la genunchi şi pantaloni scurţi cu piept şi nasturi de aramă până sus. Trebuie să fi suferit un accident deoarece faţa copilului era lovită şi desfigurată, iar hainele de pe el rupte. Era încălţat doar cu un pantof; celălalt lipsea. Privindu-l, Bill nu a putut observa nici un semn de viaţă.

În timp ce se întreba ce poate însemna ceea ce tocai văzuse, Îngerul Domnului s-a apropiat de el în partea dreaptă şi l-a întrebat:

„Poate trăi băiatul acesta?”

Apoi Îngerul a păşit în faţă şi i-a arătat cum trebuie să îngenuncheze lângă trupul fără viaţă şi cum ar trebui să-şi pună mâinile peste băiat când se va ruga pentru el.

Într-o clipă plămânii băiatului s-au umplut cu aer şi s-a ridicat. Atunci vedenia s-a terminat, iar Bill se afla din nou pe scaunul trenului care mergea prin Tennessee.

După ce a ajuns în Miami, Little David a scris un anunţ în ziarul de dimineaţă, în care spunea că „William Branham va susţine cinci servicii de vindecare în oraş.” Imediat pagina s-a umplut de anunţuri mari şi atrăgătoare în care se anunţau servicii de vindecare în toate bisericile locale.

Little David a remarcat acest lucru şi i-a spus fratelui Branham: „La o zi după ce am pus în ziar anunţul referitor la sosirea ta, toate denominaţiile din oraş s-au grăbit să găsească pe cineva care să predice despre vindecarea divină.”

„Aş vrea să înţeleagă cu toţii că noi nu suntem aici ca să începem o grupare nouă”, a comentat Bill. „Am venit doar ca să dăm o mână de ajutor cauzei lui Hristos.”

În ciuda efortului făcut de bisericile locale pentru a acoperi apelul lui Little David, numele lui William Branham a atras mulţimea ca un magnet.Astfel, când Bill a ajuns la cortul în care se ţinea serviciul, în prima seară l-a găsit pe jumătate plin de privitori curioşi. După ce i-a salutat, înainte

de a vorbi despre subiectul vindecării, le-a povestit tuturor vedenia pe care o văzuse în timp ce trecea cu trenul prin Tennessee, apoi i-a îndemnat pe toţi să şi-o noteze pe o pagină liberă din Biblia lor şi să urmărească să vadă cum va fi înviat băiatul de puterea lui Isus Hristos. „Nu ştiu când se va întâmpla aceasta, dar se va întâmpla pentru că este „Aşa vorbeşte Domnul!" După ce se va întâmpla, vom publica acest lucru în noua revistă pe care o scoate fratele Lindsay."

Puternic impresionat de potenţialul slujbei unice a lui William Branham, Gordon Lindsay şi-a folosit tot talentul managerial pentru această cauză. El i-a sugerat fratelui Branham că ar avea nevoie de un asistent permanent care să se ocupe de planificarea adunărilor şi de amănuntele legate de fiecare campanie, dându-i astfel posibilitatea ca el să se concentreze numai asupra rugăciunii pentru bolnavi.

Succesul turului din nord-vestul Pacificului, aranjat de către Lindsay, a dovedit valoarea ideii lui. Dar adevărul este că Lindsay nu dorea un serviciu permanent pentru sine, ci avea o altă ambiţie: el voia să scoată o revistă nouă care avea să fie sursa oficială de informare a campaniilor lui Branham, tipărind articole ample despre campaniile care avuseseră loc şi anunţând evenimentele următoare. Ba mai mult, urma să publice şi mărturiile celor care fuseseră vindecaţi. Voia s-o intituleze „Glasul vindecării", iar în clipa când William Branham a fost de acord cu ideea lui, a şi început să lucreze la această publicaţie. Prima ediţie a „Glasului vindecării" urma să apară peste două luni.

În prima seară a serviciului din Miami, au trecut prin rândul de rugăciune o sută de oameni, iar credinţa audienţei a crescut tot mai mult când oamenii au văzut că Bill descoperea bolile prin darul de pe mâna sa. Aproape toate cazurile au fost vindecate şi au avut loc şi câteva minuni, incluzând doi băieţi care se născuseră orbi şi care şi-au căpătat vederea pe loc. Ştirea despre aceste două minuni s-a răspândit prin articolul publicat în ziarul de dimineaţă, trezind interesul unui post de radio local, care i-a invitat pe cei doi băieţi în studio pentru un interviu în direct. Plini de sinceritate şi de zel, cei doi tineri au mărturisit despre puterea de vindecare a lui Isus Hristos, ceea ce a captat

interesul publicului – unii fiind curioşi, alţii emoţionaţi sau chiar sceptici.

Reverendul Fred Bosworth a cunoscut puterea de vindecare a lui Isus hristos şi a predicat de nenumărate ori despre ea în ultimii 40 de ani. În 1920 el a ţinut adunări mari de trezire în zeci de oraşe americane, făcându-i pe păcătoşi să se căiască şi îndemnându-i pe creştini să creadă că Isus Hristos le poate vindeca bolile. Felul lui energic şi prezentarea ordonată s-a dovedit a fi un mare succes, aşa că în anul 1924, la o adunare din Ottawa, Canada, în jur de 12.000 de oameni au dorit mântuirea prin harul lui Hristos. A urmat marea depresiune, care a dus la întreruperea slujbei lui evanghelice, deoarece fiindcă veniturile s-au micşorat foarte mult, aceste campanii mari de trezire nu au mai putut fi susţinute financiar. După ce s-a retras de pe câmpul Evangheliei, Bosworth a devenit un pionier al evanghelizării radio, punând bazele postului „Radio campania misionară de trezire naţională". A scris şi două cărţi: „Mărturia creştină" şi „Hristos Vindecătorul", iar mai târziu s-a retras şi s-a mutat în Florida.

În 1948, Fred Bosworth ava deja 71 de ani şi de câţiva ani era deja departe de slujba activă. Tot ce mai aştepta de la viaţă era o succesiune de zile monotone şi fără griji. Dar când a auzit mărturia celor doi băieţi la radio, în sufletul lui s-a stârnit ceva neaşteptat. Născuţi orbi şi acum vedeau? De-a lungul timpului văzuse multe minuni: muţi care au vorbit, surzi care au auzit, ologi care au umblat, cancer care s-a risipit. De fapt, primise peste 200.000 de mărturii scrise, de la oamenii care fuseseră vindecaţi prin slujba lui; dar niciodată nu văzuse sau auzise de oameni orbi din naştere care să îşi primească vederea. Cine era acest William Branham? Era vreun scamator sau Duhul lui Dumnezeu se folosea de acest bărbat într-un fel cum nu mai văzuse niciodată? Bosworth simţea că este cuprins de curiozitate dar şi de emoţie. Poate ar trebui să se convingă..

Dar reverendul Fred Bosworth nu era singurul care simţea dorinţa să cerceteze această slujbă. În zilele care au mai rămas din săptămâna de evanghelizare, tot mai mulţi oameni se înghesuiau la adunările lui Bill, aşa că abia mai

încăpeau în cort. Mulţi au plecat acasă, dar mii de oameni au rămas în afara cortului, sperând să aibă şansa de a ajunge în rândul de rugăciune. Când a văzut mulţimea celor care aşteptau rugăciunea, fratele Branham s-a hotărât să nu se mai folosească de darul deosebirii de pe mâna sa, deoarece ar fi mers prea încet. Astfel, a chemat un aşa zis „rând rapid", ca să îşi poată pune mâinile peste ei şi să facă o rugăciune scurtă în timp ce treceau pe lângă el.

În ultima seară a trezirii din Miami, înainte ca serviciul de vindecare să intre în plină desfăşurare, Little David a venit la fratele Branham şi i-a spus:

„În spate este un tată care doreşte să vorbească cu tine. Se pare că fiul lui s-a înecat azi-dimineaţă într-un şanţ de irigare. Bărbatul a fost toată săptămâna la adunare şi te-a auzit când ai spus vedenia despre băiatul care va fi înviat din morţi. El crede că vedenia se referă la băiatul lui. Spune că în săptămâna aceasta a văzut foarte multe vindecări şi minuni şi crede că fiul lui poate fi înviat. Din pricina aceasta nu i-a lăsat pe cei de la morgă să se atingă de băiat până nu îl vezi tu."

„Sunt bucuros să merg să-l văd", a răspuns Bill. Când a ajuns lângă băiat a fost suficientă o privire scurtă şi i-a spus tatălui: „Îmi pare rău dar nu este băiatul din vedenie. Acela avea părul şaten şi era de 8-10 ani. Băiatul tău are părul tuns frumos, este brunet şi nu poate avea mai mult de cinci ani. Fiul tău este şi bine îmbrăcat, pe când copilul din vedenie avea hainele mototolite, ca şi cum ar fi suferit un accident. Îmi pare foarte rău, domnule, dar tot ce pot face este să mă rog pentru consolarea familiei tale."

În seara aceea, mulţimea care dorea să fie atinsă de îndurarea lui Dumnezeu a fost atât de mare încât fratele Branham a format un rând de rugăciune dublu, într-o parte stând el, iar în cealaltă Little David.

În mijlocul mulţimii care se înghesuia să ajungă sus, Bill a observat o fetiţă sărmană care era ajutată să ajungă în rând de o femeie bătrână. Fetiţa se chinuia din greu să înainteze. Deoarece picioarele îi erau legate cu nişte chingi grele care erau legate de brâu. Când a trecut prin dreptul lui, Bill i-a luat mâna şi a simţit vibraţia puternică a poliomelitei,

dar a simţit şi că fetiţa nu avea destulă credinţă pentru a fi vindecată. Astfel, a tras-o deoparte şi i-a spus:

„Scumpo, stai aici în spatele meu şi roagă-te ca Dumnezeu să-ţi mărească credinţa." Fetiţa oloagă a făcut întocmai cum i s-a cerut: s-a prins de haina predicatorului şi a început să se roage încet.

Bill şi-a îndreptat din nou atenţia spre rândul de rugăciune, iar după un timp a simţit cum credinţa fetei creşte asemenea bătăilor inimii: bum-bum, bum-bum, bum-bum! Imediat s-a întors spre ea şi a zis: „Scumpa mea, eu mustru acest demon care te-a înrobit, în Numele lui Isus Hristos. Satană, ieşi afară din ea!"

După ce a spus aceste cuvinte, a privit spre femeia bătrână care o însoţea şi i-a spus: „Acum scoate-i chingile!"

Femeia l-a privit îngrijorată şi i-a zis: „Frate Branham, dar fără ele nu poate sta în picioare."

„Doamnă, fă ce ţi-am spus şi nu te îndoi!"

Îngrijorată, femeia a început să desfacă chingile, dar deodată s-a auzit un strigăt puternic. Bill s-a întors liniştit să vadă cum fetiţa care până mai înainte fusese oloagă, ţinea chingile ridicate deasupra capului şi păşea bucuroasă de-a lungul platformei, ca orice alt copil sănătos.

Era o minune pe care nici unul din cei prezenţi în cort nu a pierdut-o. Credinţa oamenilor a crescut fulgerător, aşa că toţi se înghesuiau să-l atingă pe Bill în timp ce treceau pe lângă el. În seara aceea s-a rugat repede ca să o poată face pentru cât mai mulţi oameni. Curând a simţit încă o atingere specifică credinţei, aşa că s-a întors să vadă de unde venea. Apoi s-a apropiat de microfon şi a spus: „Domnule… bărbatul cu cămaşă albă din al patrulea rând. Ridică-te în picioare pentru că îţi pot simţi credinţa. Isus Hristos te-a vindecat."

Omul a sărit în picioare, ridicând în acelaşi timp mâinile. Dar imediat ce şi-a ridicat mâinile cât a putut de sus, le-a tras înapoi şi a început să privească surprins spre una din ele, apoi a scos un strigăt puternic. Aceasta a făcut ca şi femeia de lângă el să se uite la mâna lui. Surprinsă, a ridicat mâinile şi a început să strige şi să sară şi ea.

Fratele Branham şi-a îndreptat din nou atenţia spre rândul de rugăciune, în timp ce Fred Bosworth şi-a croit drum

spre spatele cortului unde ea bărbatul. Când acesta s-a mai liniştit, Bosworth l-a întrebat:

„Domnule, sunt predicator al Evangheliei şi aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat."

„Priveşte mâna mea", i-a zis omul emoţionat.

„Păi, pare a fi normală".

„Sigur că e normală! Este o minune. Cu câţiva ani în urmă am căzut de pe cal; eram ca un olog. Dar acum…" şi şi-a mişcat degetele ca să-i demonstreze că acum totul este în ordine.

Bosworth l-a întrebat: „De ce nu te-ai dus în rândul de rugăciune ca ceilalţi?"

„Am venit aici ca să critic, dar în timp ce am privit ceea ce se petrecea, am început să cred că Dumnezeu poate face o minune şi să mă vindece şi pe mine. Apoi, când am văzut-o pe fetiţa aceea umblând fără chingi, am ştiut că Dumnezeu poate să vindece şi mâna mea uscată."

După ce a vorbit cu bărbatul acela, Bosworth s-a întors în faţă şi i-a zis fratelui Branham:

„Reverend Branham, sunt un predicator al Evangheliei şi aş vrea să-ţi pun o întrebare. De unde ai ştiut că omul acela din spate avea credinţă pentru vindecare?"

„Deodată am simţit o slăbiciune", a explicat Bill „şi am ştiut că credinţa cuiva atrage darul spre el, aşa că am început să privesc în jur. Se părea că toată atenţia era atrasă de acel om."

Fred Bosworth s-a plesnit tare peste faţă şi a zis:

„Exact aceasta i s-a întâmplat lui Isus când s-a atins de El femeia cu scurgerea de sânge. (Matei 9.20-22, Marcu 5.25-34, Luca 8.43-48). Atunci Domnul a spus că din El a ieşit o putere. Pot spune ceva mulţimii?"

„Sigur că da."

Păşind în faţă, Bosworth a povestit mulţimii minunea apoi a adăugat: „Aceasta dovedeşte că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci. Darul care era în Isus Hristos este ca Oceanul Atlantic, iar darul care este în fratele nostru e ca o lingură de apă luată din acest ocean. Deşi cantitatea de apă este infinit mai mică, elementele şi mineralele din ocean sunt şi în lingura de apă."

În seara următoare, Fred Bosworth şi William Branham au cinat împreună la hotel, iar Bosworth i-a povestit câteva minuni la care fusese martor în cei 40 de ani de slujbă, după care a adăugat: „Cu toate acestea, nu am văzut niciodată ceea ce am văzut în adunarea din seara aceasta."

La rândul lui, Bill i-a povestit cum i s-a arătat Îngerul Domnului în anul 1946 şi l-a însărcinat să ducă darul vindecării divine oamenilor din lume. Apoi i-a descris darul de pe mână, cum putea deosebi bolile după vibraţiile cauzate de viaţa demonică a bolii, cum i se umfla mâna şi producea acele umflături albe pe dosul mâinii.

Deodată Fred Bosworth a uitat orice reţinere şi a spus: „Frate Branham, experienţa mea ţi-ar putea fi folositoare? Aş putea călători cu tine şi să te ajut dacă ai nevoie."

„Frate Bosworth, sunt onorat să te am alături. M-am rugat mult să am un manager."

Au plecat de la hotel şi s-au plimbat de-a lungul ţărmului, discutând despre a doua venire a Domnului. Curând soarele a început să apună după hotelul situat pe faleză, în timp ce valurile se rostogoleau spumegânde până aproape de picioarele celor doi bărbaţi. Bill a observat că bătrânul Bosworth păşea foarte vioi, în timp ce el abia îşi târa picioarele. Se simţea epuizat deşi dormise bine, aşa că l-a întrebat:

„Câţi ani ai, frate Bosworth?"

„71."

„Când ai fost cel mai în formă?"

„Chiar acum, frate Branham. Mă simt ca un copil care locuieşte într-o casă veche."

Simţea că îl invidiază pentru vigoarea sa, deoarece deşi ava doar 38 de ani, Bill se simţea foarte obosit. Oare ce îl trăgea în jos?"

În luna martie, William Branham avea programată încă o campanie în Phoenix, dar de data aceasta era vorba de o campanie de vindecare de o săptămână. În ziua când a ajuns în oraş, Bill i-a spus păstorului local de oboseala cronică pe care o simte, iar acesta i-a răspuns:

„Frate Branham, problema ta este că eşti prea sincer. După ce te rogi pentru copiii lui dumnezeu, ar trebui să uiţi de ei, deoarece este treaba lui Dumnezeu dacă oamenii aceia acceptă sau nu vindecarea."

„Eu am crezut că cu cât sunt mai sincer pot fi folosit mai mult de Dumnezeu."

„Părerea mea este că dacă vei continua în felul acesta, în curând vei avea o cădere nervoasă."

După această discuţie, Bill s-a dus în deşert şi s-a rugat: „Tată ceresc, cum am devenit atât de slab? Ceilalţi lucrători nu au această problemă. Fratele Bosworth mi-a spus că şi el a trecut prin aceleaşi situaţii ca şi mine, dar nu a avut probleme. Poate are mai mult din Duhul Sfânt decât mine. Dacă aceasta este problema, Doamne, Te rog să-mi dai mai mult din Duhul Sfânt ca să pot fi şi eu mai bine." A făcut o scurtă pauză şi a privit peste pustiul presărat cu cactuşi pitici, palo verde şi copăcei. În zare se vedeau munţii golaşi care se ridicau brusc din pământul deşertului. Şi cum stătea şi privea, se părea că-L aude pe Dumnezeu vorbind în gândul lui şi zicând: „Aceşti oameni depind de credinţa lor şi predică după cuvântul lor. Puterea ta este trasă de un dar supranatural."

Deodată a simţit cum unele texte biblice capătă claritate. Şi-a amintit că după ce a avut o vedenie, Daniel a fost tulburat fizic timp ce câteva zile (Daniel 7.15). Şi-a amintit şi remarca făcută de Fred Bosworth cu privire la femeia cu scurgerea de sânge care s-a atins de haina lui Isus. Atunci Domnul a spus că şi din El a ieşit o putere. Când a plecat din pustiu, simţea că se clatină serios dar acum înţelegea de ce.

În cea de-a doua seară la Phoenix, când rândul de rugăciune se apropia de sfârşit, Bill a luat mâna unei femei corpolente. La început nu a putut interpreta vibraţiile pe care le simţea: „Tu ai cancer sau o boală femeiască; ambele se manifestau aproape la fel. Stai puţin…este o boală femeiască, nu-i aşa? Este aproape de cancer. Viaţa ta nu a fost presărată cu flori, ci a fost plină de greutăţi. Dar în seara aceasta Isus Hristos poate să-ţi ia toată povara dacă Îl crezi."

A urmat un bărbat de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat. Bill i-a luat mâna apoi i-a spus: „Domnule, nu simt nici o vibraţie, ceea ce înseamnă că oricare ar fi problema ta, nu este cauzată de un germen."

Bărbatul a început să plângă şi a spus: „Frate Branham, cred că am jucat rolul unui făţarnic deoarece am venit în rândul de rugăciune fără să fiu bolnav, dar era singura modalitate de a ajunge la tine. Am auzit că eşti un om sărac şi aş vrea să-ţi fac un dar micuţ." Spunând aceasta, bărbatul i-a întins un CEC."

„Îmi pare rău, dar nu primesc daruri", a spus Bill împingându-i mâna încet.

„Dar vreau doar să-mi arăt recunoştinţa faţă de Domnul. Aseară mi-am adus soţia în rândul de rugăciune, într-un cărucior, iar după ce te-ai rugat pentru ea, s-a ridicat şi a umblat din nou după 16 ani."

„Dar nu eu am vindecat-o ci Isus Hristos."

„Eu vin din Texas şi sunt petrolist. Am complectat un CEC de 25.000 de dolari pe numele tău."

Atunci Bill a luat cecul din mâna bărbatului şi l-a rupt, după care i l-a dat înapoi zicând: „Domnule, nu vreau banii tăi. Ceea ce doresc eu este ca credinţa ta să fie ancorată în Isus Hristos."

Ultimul om pentru care urma să se roage în seara aceea era o femeie care se deplasa foarte greu. După ce a urcat cu greu pe platformă, ajutată de soţul ei, Bill i-a luat mâna şi a spus: „Nu simt nici un fel de vibraţii."

„Am artrită", a spus femeia.

„Da, aşa se explică, deoarece vibraţiile sunt cauzate de germeni. Totuşi, Isus Hristos poate să te elibereze dacă crezi. Darul pe care mi l-a dat nu te poate vindeca; scopul lui este să ridice credinţa oamenilor. Isus Hristos este singurul Vindecător.

În clipa când Bill a început să se roage pentru femeia cu artrită, ochii i-au devenit sticloşi iar muşchii i s-au relaxat ca şi cum ar fi căzut în transă. Apoi a venit la microfon păstorul care găzduia adunarea, dar femeia continua să stea împietrită şi cu ochii fixaţi pe fratele Branham, care a ieşit de pe podium pe o uşă laterală.

Câteva zile mai târziu, soţul acelei femei a venit la hotel şi l-a rugat pe fratele Branham să-l primească puţin. După ce a intrat în cameră, bărbatul i-a zis:

„Frate Branham, pe mine nu m-ai văzut niciodată dar soţia mea a fost săptămâna aceasta în rândul de rugăciune. Avea artrită şi este ultima persoană pentru care te-ai rugat în seara aceea."

„Da, îmi amintesc de ea. Ce mai face?"

„Artrita merge spre vindecare, dar o supără altceva. Vorbeşte ca şi cum ar delira."

„Ce vrei să spui?"

„După ce te-ai rugat pentru ea, parcă era în transă când a ajuns acasă, iar dimineaţa m-a întrebat: „Cine era Omul care stătea lângă fratele Branham când s-a rugat pentru mine?" Eu i-am spus că nu era nimeni lângă tine, dar ea a continuat: „O, ba da! Era un bărbat puternic, cu pielea mai închisă la culoare, iar părul negru îi ajungea aproape de umeri." Despre ce vorbea, Frate Branham, doar erai singur pe platformă?"

Bill a ştiut că femeia văzuse Îngerul Domnului dar nu a putut să-i spună direct, aşa că l-a întrebat:

„Domnule, tu sau soţia ta aţi mai fost la vreuna din adunările mele, sau m-aţi auzit spunând vreodată povestea mea?"

„Nu, n-a auzit niciodată de tine până săptămâna aceasta."

„Bine. Atunci mai spune-mi ceva despre Bărbatul pe care soţia ta l-a văzut stând lângă mine pe platformă: „Ce făcea acolo?"

Îngrijorat că povestea lui va părea incredibilă, bărbatul a continuat totuşi: „Soţia mea a spus că în timpul cât te-ai rugat pentru ea, acel Bărbat se uita în jos la tine, iar după ce ai terminat, a privit-o şi a spus: „Ai venit aici pentru că doreşti vindecarea. Nu te îngrijora, pentru că rugăciunea lui va fi ascultată şi vei primi vindecarea." Şi a adăugat:

„Nu-i aşa că fratele Branham arată slab şi firav? Dar după o vreme se va întări." Apoi când ai plecat, a văzut că acel Bărbat te-a însoţit şi a ieşit cu tine pe uşa laterală. Frate

Branham, eu am fost aici şi ştiu că pe platformă ai fost doar tu şi soţia mea."

Calm, Bill i-a explicat: „Acela este Îngerul Domnului care mi se arată. Sunt foarte obosit şi extenuat dar mă bucur mult pentru că ai venit să-mi povesteşti lucrul acesta deoarece ştiu că într-o zi voi fi bine."

Capitolul 42

Rupt şi refăcut - 1948

După încheierea campaniei din Phoenix, Arizona, William Branham a condus campaniile de vindecare din Pensacola, Florida; Kansas City, Kansas; Sedalia, Missouri şi Elgin, Illinois. În fiecare din aceste adunări el a povestit vedenia referitoare la băiatul care fusese înviat, apoi adăuga: „Scrieţi-o pe pagina goală din Biblia voastră astfel încât atunci când se va întâmpla să credeţi că ceea ce vă spun este adevărul."

În tot acest timp sănătatea lui a continuat să se deterioreze. În timpul serviciilor de rugăciune cu bolnavii, avea probleme cu menţinerea echilibrului, iar dacă adormea avea probleme să se trezească pentru următorul serviciu. Îl durea capul în continuu, iar corpul îi tremura; din stomac îi venea o acreală şi orice mânca nu-i cădea bie. Uneori simţea că i se întunecă mintea şi nu mai putea să se concentreze. Parcă era o epavă.

Pe 18 mai 1948, a început o campanie de cinci seri în statul Washington, iar Arena de la Tacoma, care avea 6.000 de locuri, a fost umplută până la refuz. În fiecare seară rândul de rugăciune înainta foarte încet deoarece Bill folosea semnul de pe mână ca să detecteze bolile şi să-i ajute pe oameni să creadă suficient de mult ca să accepte puterea de vindecare a lui Hristos.

Printre cei ce urmau să vină în faţa era şi Ruby Dillard. Se simţea foarte rău şi exista riscul să se sufoce din

pricina unei tumori pe care o avea la gât. Mai târziu, ea a scris următoarele în revista „Glasul vindecării”:

„Chiar dacă mă durea gâtul, în timp ce cancerul trecea, de atunci nu am mai avut niciodată probleme.” Sute de oameni care au participat la campania de la Tacoma au mărturisit că au rămas uimiţi.

La sfârşitul serviciului de luni seara, William Branham era din nou în pragul prăbuşirii totale. S-a clătinat înainte şi înapoi şi s-ar fi prăbuşit dacă nu l-ar fi prins doi bărbaţi din apropiere. În timp ce era scos afară, Bill se ruga de ei să-l lase să le spună măcar „La revedere!” oamenilor. A făcut-o Gordon Lindsay în locul lui, fără să bănuiască că de data aceasta avea un înţeles mai adânc.

În ziua următoare, fratele Branham a chemat la el echipa cu care lucra: pe Jack Moore, Gordon Lindsay, Ern Baxter şi Fred Bosworth şi le-a spus că adunarea de la Eugene, Oregon, va fi ultima pentru o bucată de vreme şi că toate celelalte angajamente aveau să fie anulate. Desigur, toţi s-au întrebat cât avea să lipsească de pe câmpul Evangheliei, dar Bill le-a spus că nu ştie: s-ar putea să fie vorba de câteva luni sau chiar mai mult de un an, deşi în sinea lui nu era prea optimist. Se simţea atât de epuizat încât se întreba dacă va mai fi în stare să se roage vreodată pentru bolnavi.

Pentru Lindsay această veste era îngrozitoare. El nu numai că demisionase din slujba de păstor de la biserica lui din Ashland, Oregon, ca să participe la campaniile lui Branham, dar îşi făcuse planuri mari şi cu revista „Glasul vindecării”, care deodată nu mai avea nici un scop. După ce se luptase din răsputeri s-o înfiinţeze, acum trebuia să lase totul baltă. Totuşi, s-a hotărât să-şi investească toate economiile în continuarea publicaţiei. Dar care avea să fie obiectivul ei? Desigur, nu-i rămânea decât să urmărească o altă slujbă.

Cu siguranţă nu era lipsit de candidaţi deoarece apariţia în scenă a lui William Branham, în anul 1946, trezise conştiinţa oamenilor cu privire la puterea de vindecare a lui Dumnezeu şi i-a inspirat pe mulţi să calce pe urmele lui. În anul 1947 au apărut zeci de slujbe de vindecare, iar în anul

1948 lista celor care se rugau pentru bolnavi era în creştere. Timp de câteva numere, „Vocea vindecării” l-a avut în centrul atenţiei pe William Freeman, un tânăr care înregistra un succes moderat în rugăciunea pentru bolnavi.

Gordon Lindsay se gândea că dacă „Glasul vindecării” avea să supravieţuiască fără influenţa numelui lui William Branham, putea să nu se mai limiteze la relatarea lucrării unui singur bărbat, ci putea să acopere o gamă mai largă de slujbe de vindecare. „În definitiv”, îşi zicea el, „fratele Branham a spus adesea că Isus Hristos este singurul Vindecător.

În acest timp, William Branham era acasă bolnav şi descurajat. Zi şi noapte se zvârcolea în pat, în timp ce stomacul „îl freca” de parcă ar fi înghiţit sodă caustică. De câte ori încerca să bea ceva cald, simţea cum un lichid unsuros îl ardea pe gât până în gură. Scăzuse în greutate până la 100 de livre, ochii i se afundaseră în orbite, iar faţa îi era palidă şi osoasă. Dacă încerca să se ridice din pat, capul îi zvâcnea iar picioarele abia îl ţineau. Se simţea pe moarte.

Doctorii erau total neputincioşi, iar diagnosticul pus de ei era „epuizare nervoasă” survenită în urma oboselii îndelungi. I-au recomandat odihnă la pat, dar după două luni de odihnă Bill se simţea la fel de rău.

Zi de zi, William Branham a strigat spre Domnul Isus, viaţa, dragostea şi singura lui nădejde, dar nu simţea nici o ameliorare. Se gândea câte mii de vindecări şi minuni se făcuseră în adunări; toţi oamenii aceia fuseseră vindecaţi de Domnul, de ce nu îl vindeca şi pe el? Ceva nu părea corect.

În cele din urmă şi-a dat seama care era răspunsul: Domnul voia să-l înveţe ceva important. Privind în urmă, la ultimii doi ani din slujba sa, Bill s-a ruşinat pentru felul în care a împins lucrurile dincolo de limitele simţurilor fireşti. Jonesboro era un exemplu elocvent în privinţa aceasta, pentru că stătuse timp de opt zile şi opt nopţi la amvon şi se rugase în continuu pentru bolnavi. El singur adusese această stare rea în viaţa sa, deoarece îşi făcuse un obicei din a prelungi serviciile de rugăciune până la 1.00-2.00 noaptea. Se gândise adesea că nu este bine ce face, dar inima lui era lipită de acei oameni suferinzi deoarece ştia că viaţa sau

moartea lor atârna de rugăciunea lui. Acesta este motivul pentru care s-a forţat peste puterile lui, iar acum trebuia să plătească preţul. Îşi făcuse asta cu mâna lui, iar acum Dumnezeu voia să-l înveţe lecţia. Bill înţelegea că dacă Dumnezeu îi dăduse un dar de vindecare, aceasta nu însemna că pusese toate poverile pe umerii lui. Citise în Exod 19 că în pustie Moise avea în grijă un popor de două milioane de israeliţi şi că ajunsese la epuizare din cauză că încercase să rezolve singur toate problemele lor, iar socrul lui, Ietro, l-a sfătuit să împartă sarcinile cu alţi bărbaţi destoinici din tabără. Apoi a citit în Numeri 11, unde scrie că Dumnezeu a luat din Duhul care era în Moise şi L-a împărţit peste cei 70 de bătrâni ca să poată purta sarcina.

Citind ultima ediţie a „Vocii vindecării", William Branham a rămas plăcut surprins de numărul mare de bărbaţi şi femei care aveau darul vindecării şi ţineau campanii de vindecare pe tot cuprinsul Statelor Unite şi în Canada: William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A. A. Allen, W.V. Grant şi mulţi alţii. Pe unii dintre ei îi cunoştea personal deoarece luaseră parte la adunările lui.

Unul dintre ei era Tommy Osborn, un tânăr predicator din Portland, Oregon, care fusese de faţă când a venit acel nebun şi l-a ameninţat pe Bill că îi va rupe oasele. Dar nu faptul că l-a văzut pe acel bărbat de 250 de livre căzând la podea, l-a impresionat, ci faptul că l-a văzut pe Bill punându-şi mâinile peste o fetiţă surdo-mută şi zicând: „Duh de surzenie şi muţenie, Îţi poruncesc în Numele lui Isus să părăseşti acest copil!" Imediat ce a spus aceasta, a pocnit din degete şi fetiţa a putut auzi; apoi a vorbit. Acest lucru a aprins în inima lui Tommy Osborn dorinţa de a porni şi el într-o slujbă independentă; o slujbă care acum deschisese o cale de salvare şi vindecare pe terenul diavolului, prin faptul că aprinsese în inimile oamenilor credinţa în Isus Hristos.

Un alt nume cunoscut era cel al lui Oral Roberts, pe care îl întâlnise pentru prima dată în Tulsa, Oklahoma. Pe vremea aceea, Oral avea 32 de ani; tocmai îşi începuse misiunea independentă de eliberare şi încă nu era sigur în ce direcţie să apuce. După ce a participat la una din adunările lui William Branham şi a mărturisit puterea de vindecare a lui

Isus Hristos, Oral Roberts s-a gândit că ar fi bine să acorde un interes mai mare vindecării divine. Bill l-a întâlnit din nou în Kansas City şi a fost uimit cât de mult se maturizase în doar zece luni: acum inspira încredere şi avea spirit de conducător. Oral avea o minte ageră în afaceri şi folosea avantajos toţi banii primiţi. Ca să reducă costul campaniilor, Oral şi-a construit propriul cort, şi-a înfiinţat propria emisiune radio şi şi-a editat propria revistă intitulată „Apele vindecătoare". Acestea din urmă i-au lărgit mult sfera de influenţă şi i-au mărit suportul financiar.

Impresionat de sinceritatea şi iniţiativa lui Oral Roberts, William Branham a simţit un fel de mândrie ştiind că el a fost cel care l-a influenţat pe acest tânăr predicator. De fapt, răsfoind paginile revistei „Vocea vindecării", Bill şi-a dat seama că slujba lui i-a influenţat direct sau indirect pe toţi aceşti bărbaţi şi femei. În anul 1946 când a început el, nici un alt lucrător din America nu mai ţinuse campanii mari de propovăduire a vindecării divine, iar acum erau peste tot, toţi inspirându-se din slujba lui şi predicând că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci. Dar nu chiar aceasta îi spusese Îngerul acolo în peşteră?

„Eşti trimis să duci un dar al vindecării divine oamenilor din lume!" Atunci se gândise că îl va duce personal, dar acum vedea că era doar scânteia unei treziri care a cuprins întreaga lume. Slujba lui de 24 de luni a aprins focul sfânt în mii de inimi, iar acum Duhul Sfânt răspândea focul trezirii în toate direcţiile.

Aceasta însemna oare că Dumnezeu terminase cu el? Nu, nu se putea! Îngerul îi spusese că îi fuseseră date două semne ca dovadă că era trimis de Dumnezeu, dar până acum văzuse doar unul: semnul de pe mână. Ce era cu cel de-al doilea semn? Îngerul îi spusese că dacă va fi sincer, va cunoaşte tainele inimilor oamenilor. William Branham habar nu avea ce însemna aceasta dar ştia că încă nu se întâmplase; şi nu se împlinise nici vedenia referitoare la băiatul înviat din morţi, ceea ce însemna că Dumnezeu nu terminase încă cu el. Sau era oare posibil să fi întrerupt el Planul lui dumnezeu cu privire la slujba lui prin faptul că îşi distrusese energia?

Pe data de 15 septembrie 1948, William Branham s-a dus la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota, sperând că doctorii de acolo îl vor putea ajuta. Timp de trei zile, o echipă de specialişti l-au supus la toate testele posibile pentru a găsi vreun indiciu.

Într-o dimineaţă, în timp ce îşi aştepta rezultatele, Bill şi-a dat seama că îi este frică. Peste câteva ore avea să primească concluzia finală referitoare la starea sănătăţii lui. Mai exista vreo şansă sau timpul lui ajunsese la sfârşit? A stat pe marginea patului şi s-a rugat: „Isuse drag, în adunările mele au venit oameni cu tot felul de căderi nervoase şi Tu i-ai vindecat pe toţi. De ce nu mă vindeci şi pe mine? De-a lungul anilor mi-ai arătat vedenii cu vindecarea altor oameni, dar nu mi-ai arătat nici una cu privire la mine. Sunt chinuit de această stare nervoasă încă din copilărie, şi am ajuns să nu mai am nici o putere. Ce se va întâmpla cu mine?”

În clipa când a încheiat rugăciunea şi-a dat seama că intră într-o vedenie. Camera hotelului a dispărut şi se vedea într-o scorbură. În faţa lui era un băiat de vreo şapte ani care stătea lângă un ciot de copac. Oare unde mai văzuse copilul acela? Deodată şi-a amintit: băiatul acela arăta ca el când avea şapte ani: păi era chiar el!

Apoi a observat că în scobitura acelui ciot de copac a intrat o umbră cu blană, iar Bill i-a şoptit băieţelului:

„Lasă-mă să-ţi arăt cum poţi scoate afară veveriţa aceea.” A luat un băţ şi a lovit marginea scorburii sus şi jos. Era un truc vânătoresc vechi folosit pentru a scoate veveriţa din scorbură. Trucul a funcţionat şi de data aceasta, dar creatura care a ieşit afară din scorbură semăna mai degrabă cu o nevăstuică. Avea corpul subţire şi lunguieţ, de culoare neagră, capul mic şi doi ochi negri şi răi. Părea rea şi crudă.

„Ai grijă!” l-a atenţionat Bill pe băiat. „Nu te apropia prea tare de ciot, pentru că nu ştii cât de periculoasă poate fi creatura asta!” A privit atent să vadă dacă băiatul, care era chiar el, a luat seama la avertizare, dar nu mai era acolo.

Atunci s-a întors la copac. Când l-a văzut, animalul şi-a arătat colţii şi şi-a încordat corpul ca şi când ar fi fost atacat. Bill nu avea puşcă, ci doar un cuţit mic de vânătoare

care-i atârna la centură, aşa că şi-a zis: „Dacă mă atacă veveriţa, cuţitul acesta nu mă prea ajută să mă apăr. Sunt descoperit."

În clipa aceea, din partea sa dreaptă a auzit glasul Îngerului Domnului care-i zicea: „Aminteşte-ţi că nu are decât 6 inch lungime."

Bill s-a aplecat puţin să-şi scoată cuţitul, dar în clipa aceea creatura i-a sărit pe umăr. A vrut s-o înjunghie dar „veveriţa" a fost mai agilă: tot timpul sărea de pe un umăr pe altul aşa că nu a reuşit nici măcar s-o zgârie. Atunci a deschis gura să zică ceva, dar în clipa aceea animalul i-a sărit în gură alunecând pe gât în jos. Bill putea s-o simtă cum „aleargă" prin stomac rupându-l în bucăţi. Speriat, a ridicat mâinile spre cer şi a strigat: „O, Dumnezeule, ai milă!"

Imediat după aceea a ieşit din vedenie şi l-a auzit pe Îngerul Domnului repetând enigmatica propoziţie:

„Aminteşte-ţi că are numai 6 inch lungime!"

Tremurând, Bill s-a prăbuşit în pat şi oricât l-a scuturat Meda, nu s-a putut trezi. A stat mult timp aşa, gândindu-se la vedenia avută: desigur, creatura aceea ciudată, care semăna cu o veveriţă, reprezenta starea lui nervoasă care i-a lovit atât de tare stomacul încât a simţit că moare. Dar ce era cu băieţelul acela de şapte ani? Atunci şi-a amintit că avea şapte ani când a făcut prima criză. La şapte ani şi-a dat seama câte lucruri rele sunt în viaţa lui: un tată beţiv, familia săracă, era pus deoparte la şcoală şi pe deasupra vedea lucruri pe care ceilalţi oameni nu le puteau vedea. Nu-i de mirare că a devenit nervos şi melancolic. Veveriţa din vedenie începea să aibă sens.

Deodată a înţeles ceva: starea aceasta nervoasă revenea din şapte în şapte ani. A doua oară a fost lovit de ea când avea 14 ani, după ce a fost împuşcat de vărul lui în picior. Atunci a suferit luni de zile de depresie nervoasă. Şapte ani mai târziu, a inhalat gaze dintr-o conductă, ceea ce i-a deranjat atât de tare stomacul încât era să moară. Cinci luni a trăit numai cu suc de prune şi supă goală. S-ar fi uscat pe picioare dacă nu ar fi intervenit Domnul să-l vindece. Şapte ani mai târziu, au murit Hope şi Sharon Rose, această tragedie provocându-i o cădere nervoasă atât de puternică

încât a încercat să-şi ia viaţa. Încet, încet, Domnul l-a ajutat să-şi revină şi timp de şapte ani a fost liniştit. A urmat însărcinarea Îngerului şi timp de doi ani s-a forţat peste puterile omeneşti, ceea ce a făcut ca trupul lui să se prăbuşească în această nouă epuizare nervoasă.

Gândindu-se încă la vedenia avută, Bill încerca să-şi dea seama ce însemnătate avea cuţitul acela mic. În timpul examinărilor făcute în ultimele săptămâni, unul dintre medici a sugerat un tratament posibil prin tăierea unor nervi de la stomac. Înseamnă că acel cuţit micuţ din vedenie putea simboliza bisturiul chirurgului şi îi arăta că operaţia era inutilă împotriva duşmanului său.

Dar cuvintele Îngerului: „Aminteşte-ţi că nu are decât 6 inch lungime!" însemna oare că această boală îl va chinui doar şase luni? Dacă este aşa, înseamnă că Dumnezeu îl va vindeca în curând deoarece trecuseră aproape şase luni de când începuse să se simtă rău. Simţea că nădejdea umple din nou inima lui, dar curând un gând întunecat l-a umbrit din nou: nimic din vedenie nu sugera că veveriţa ar fi murit. Aceasta însemna oare că problema va reveni peste şapte ani? Va suferi periodic tot restul vieţii? O, dacă ar avea o vedenie în care să vadă că veveriţa este moartă, ar şti că totul a luat sfârşit.

Câteva ore mai târziu, Bill se afla într-un cabinet al clinicii Mayo şi asculta ce îi spunea un medic bătrân cu privire la rezultatele analizelor făcute:

„Tinere, îmi pare rău să-ţi spun aceasta, dar boala ta este moştenită. Ca multor irlandezi, tatălui tău îi plăcea să bea whisky. Mama ta era indiană şi noi ştim că indienii nu tolerează alcoolul. Amestecul acestor două gene diferite a dat naştere acestei stări nervoase de care suferi. Starea nervoasă ţi-a afectat şi stomacul şi din cauza aceasta simţi că mâncarea îţi vine înapoi. Noi nu avem nici un tratament pentru aceasta, ceea ce înseamnă că vei suferi toată viaţa."

Bill l-a ascultat dar el ştia mai bine cum stau lucrurile. Când a ajuns înapoi la Jeffersonville, mama lui a aflat ce spuseseră medicii, iar Bill i-a spus:

„Dacă nu mi-ar fi dat Domnul o nădejde, aş fi un om disperat."

Ella Branham a zis: „Bill este interesant faptul că ai avut acea vedenie joi dimineaţa, pentru că tot joi dimineaţa am avut şi eu un vis ciudat cu tine."

Bill ştia că mama lui nu visase niciodată, dar cele câteva vise pe care le-a avut, erau spirituale, ca cel pe care-l avusese înainte de convertirea lui, când l-a văzut stând pe un nor alb şi predicând întregii lumi.

Ella a continuat: „Am visat că zăceai bolnav pe verandă şi erai aproape mort din pricina durerii de stomac. Pe un deal, undeva în vest, construiai o casă. Apoi am văzut…"

„Mamă, lasă-mă să-ţi spun eu mai departe. După ce m-ai văzut zăcând acolo, ai văzut şase porumbei albi care au zburat spre mine în forma literei „S" şi s-au aşezat pe pieptul meu. Unul, care era aproape de pieptul meu, gângurea şi îşi freca micuţul cap de obrazul meu ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva. Parcă îi părea rău de suferinţa mea. Apoi, chiar înainte de a mă trezi, am strigat: „Lăudat să fie Domnul!"

„Aşa este, dar de unde ştii?"

„Mamă, tu ştii că dacă cineva îmi spune un vis cu înţeles spiritual, Domnul mi-l dă şi mie împreună cu tălmăcirea. Aceasta nu diferă de Biblie. Aminteşte-ţi că împăratul Nebucadneţar a fost tulburat de un coşmar şi a vrut să ştie ce însemna. Necazul era că nu-şi mai amintea ce anume visase. Aşa se face că Domnul i-a dat lui Daniel acelaşi vis, dovedind cine este Împăratul, lucru care i-a dovedit lui Nebucadneţar că tălmăcirea lui Daniel venea de la Dumnezeu (Daniel 2).

„Bine, Bill, şi visul meu ce însemnătate are?"

„Domnul ţi-a dat visul cam în acelaşi timp în care am avut eu vedenia. Veveriţa ciudată din visul meu reprezintă starea nervoasă pe care o am şi care revine din şapte în şapte ani. Ea are 6 inch lungime, iar tu ai văzut şase porumbei. Aceasta înseamnă că după fiecare criză sunt vindecat pentru un timp. Biblic, numărul şase este un număr incomplect, deoarece Dumnezeu este desăvârşit în şapte. Într-o zi această veveriţă va muri iar atunci îl voi vedea pe cel de-al şaptelea porumbel şi lupta va înceta."

Două zile mai târziu, fratele Branham stătea pe verandă şi citea o carte de Fred Bosworth, intitulată „Mărturia creştină:. După un timp a pus cartea jos şi a deschis Biblia la întâmplare. S-a deschis la Iosua 1, de unde a citit:

„Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face." Deodată a ştiut că aceasta va fi mărturia lui. Apoi a auzit o Voce lăuntrică ce-i şoptea: *„Eu sunt Domnul care te vindecă"* (Exod 15.26). Plin de bucurie, William Branham s-a dus acasă şi i-a spus soţiei lui: „Scumpo, Dumnezeu tocmai m-a vindecat!"

Capitolul 43

Apare al doilea semn - 1948

În săptămâna care a urmat vizitei la Clinica Mayo, William Branham a luat în greutate 12 livre şi jumătate. Era încă slăbit dar ştia că este doar o chestiune de timp până când avea să se simtă destul de bine ca să-şi reia slujba.

În timp ce se refăcea, urmărea cu interes ştirile despre războiul din Palestina. Nou-născutul Israel trebuia să ţină piept vecinilor arabi. Bill se identifica atât de mult cu încercatul stat Israel. Cam în aceeaşi perioadă când el a fost silit să întrerupă adunările de vindecare din cauza stării nervoase care îi ameninţa chiar viaţa, evreii din Palestina s-au văzut siliţi să lupte pentru vieţile lor. Pe data de 14 mai 1948, Israel şi-a declarat independenţa , dar a doua zi, cinci ţări arabe i-au declarat război: trupele lor au invadat tânărul stat jurând că vor arunca în mare orice evreu. Israel nu avea o armată instruită, dar avea puterea dată de disperare, la fel ca Bill. La început se părea că evreii sunt ca şi condamnaţi dar, încet, încet, rezistând pas cu pas, au ajuns la negocieri.

William Branham s-a gândit ore în şir la semnificaţia biblică a acestor evenimente: Israel este din nou o naţiune!

Timp de 1900 de ani, evreii fuseseră risipiţi în toată lumea, dar acum erau din nou în ţara făgăduită. Să fie acesta smochinul de care vorbea Isus în Luca 21? Ştia sigur că Israelul avea să supravieţuiască acestui nou conflict, deoarece biblic va juca un rol major în evenimentele planului de sfârşit al lui Dumnezeu. Era emoţionant deoarece vedea cum vine la împlinire fiecare profeţie biblică.

La sfârşitul lui septembrie, Bill l-a chemat pe Gordon Lindsay să-i spună despre diagnosticul sumbru pus de doctorii de la clinică, despre vedenia cu veveriţa aceea ciudată şi despre felul în care îl vindecase Domnul. Lindsay s-a bucurat mult de această veste şi i-a spus că are o geantă plină cu invitaţii din toată ţara, pentru a ţine campanii de vindecare prin credinţă. Bill l-a avertizat pe managerul său că încă e destul de slăbit pentru a susţine un program întreg. Atunci Lindsay, care acum era ocupat cu publicarea „Glasului Vindecării", i-a sugerat fratelui Branham să-l folosească pe Ern Baxter ca manager pentru campaniile viitoare. Baxter nu era doar un bun organizator, dar era şi un predicator energic şi se oferise să-l ajute în orice fel. După ce s-a rugat, Bill a fost de acord cu schimbarea.

Reverendul Baxter s-a dovedit a fi un bun manager. El şi Fred Bosworth au plănuit să-l atragă pe William Branham înapoi în slujba de vindecare, dar principala lor preocupare era protejarea sănătăţii lui.

Mai întâi au analizat împreună greşelile care se făcuseră înainte. În timpul campaniilor de vindecare ţinute de-a lungul continentului, adesea s-a întâmplat ca păstorii gazdă să hotărască ora de încheiere a serviciilor. Ei nu puteau înţelege cât de mult îl solicita pe Bill acest dar, de aceea în fiecare zi prelungeau serviciile până noaptea târziu, gândindu-se că totul era în ordine cât timp putea sta în picioare să se roage pentru cei bolnavi. Această idee s-a dovedit a fi rea deoarece Branham avea compasiune pentru oamenii bolnavi şi căuta să se roage pentru toţi cei care veneau în faţă. Când ungerea era peste el, treptat trupul lui devenea tot mai slăbit, iar mintea i se întuneca. Astfel, la încheierea serviciului era atât de distrus încât nici nu mai putea sta în picioare, aşa că era purtat pe braţe de alţii.

Baxter şi Bosworth au căzut de acord că de acum încolo decizia de a încheia serviciul trebuia luată de bărbaţii care urmau să aibă personal grijă de Bill. Era deci nevoie de nişte bărbaţi care să-l supravegheze atent, iar când observau primele semne de oboseală, să oprească serviciul. Acest lucru avea să-l păzească de o altă eventuală prăbuşire.

Ca precauţie, managerii lui au sugerat limitarea numărului de oameni care urmau să ajungă în rândul de rugăciune în fiecare seară. Bill a văzut foarte înţelepte toate aceste hotărâri.

Următoarea întrebare care se ridica era: cum putea să-i aleagă pe cei ce urmau să ajungă în rândul de rugăciune? După ce au discutat mai multe posibilităţi, au căzut de acord să se folosească numerele de rugăciune.

În slujba sa naţională, a dezvoltat un sistem de restricţionare a numărului de oameni din rândul de rugăciune. Bileţelele numerotate erau distribuite înaintea fiecărui serviciu şi nu i se permitea nimănui să intre în rând decât dacă poseda un număr de rugăciune. Această metodă s-a dovedit a fi cea mai bună, deşi Bill împărţea întotdeauna mai multe numere (în jur de 150-200 în fiecare seară), deoarece se gândea la binele oamenilor. Au fost şi seri în care a ignorat propriul sistem de numerotare, spunând audienţei: „În seara aceasta voi încerca să mă rog pentru toate persoanele bolnave din audienţă.” Atunci rândul se întindea la nesfârşit, iar Bill se ruga pentru bolnavi până la ora 1.00-2.00 noaptea. Acest lucru trebuia însă schimbat.

Trebuia reintrodus sistemul cu numere de rugăciune şi respectat cu stricteţe, iar numărul celor care erau admişi în rând trebuia controlat atent. Bill nu trebuia să se mai lase învins de compasiune, ci trebuia să se gândească în primul rând la sănătatea lui, deoarece numai aşa se putea ocupa de ceilalţi.

Fred Bosworth şi Ern Baxter l-au ajutat pe fratele Branham să pună la punct toate detaliile. Astfel, cu o oră sau două înainte de începerea serviciului, cineva mergea prin audienţă şi împărţea numere de ordine tuturor celor care doreau să ajungă în rândul de rugăciune. Când sosea momentul să se roage pentru bolnavi, Bill alegea foarte rar la

întâmplare: „Să începem cu numărul B75 şi vom lua câte numere vom putea. Pentru început, vom chema în faţă 15 oameni, pentru că în felul acesta nu vor sta prea mult în picioare aşteptând să le vină rândul. Cine are numărul B75 să ridice mâna, astfel ca uşierii să îl poată vedea. Da, iată-l. Cine are numărul B76?…”

În timp ce el striga numerele, uşierii aliniau oamenii, în general în partea lui dreaptă, deoarece Îngerul Domnului stătea la dreapta lui. Oamenii aşteptau lângă platformă, în timp ce cel pentru care urma să se facă rugăciunea urca scările să stea singur cu evanghelistul.

În felul acesta, managerii puteau urmări cu atenţie starea lui Bill şi să încheie serviciul imediat ce observau că dădea semne de epuizare.

Între 29-31 octombrie, William Branham şi-a încercat puterile ţinând o campanie de vindecare de trei seri la Tucson, California, iar la întâi noiembrie a plecat la Seatle, Washington, unde i s-a alăturat şi Fred Bosworth într-o campanie care se desfăşura deja de două săptămâni. După încă şase seri de rugăciune pentru bolnavi, Bill s-a simţit epuizat. Dându-şi seama că nu e încă refăcut pentru lucrare, s-a întors acasă să se odihnească.

A început din nou în ianuarie 1949 când a ţinut o campanie de cinci zile în War Springs, Arkansas. Acolo a rezistat mai bine stresului, dar simţit că încă nu e pregătit s-o ducă la bun sfârşit. O lună mai târziu a predicat într-o campanie de şapte zile în Miami, Florida. De data aceasta s-a simţit ca înainte, aşa că i-a spus lui Ern Baxter să completeze programarea pentru tot anul.

Pe 11 martie 1949, după o absenţă de 10 luni, Bill s-a angajat într-o lucrare evanghelică de 4 zile, în Zion, Illinois. După patru luni, William Branham a condus campaniile din Missouri, Indiana, Texas, Michigan, Washington, British Columbia şi North Dakota. Deşi a absentat multă vreme de pe câmpul misiunii, darul lui William Branham a atras mulţimile cu aceeaşi putere. Oamenii participau cu miile, iar minunile abundau.

În iulie a început o campanie de două luni în centrul Canadei. În această călătorie avea să se schimbe cursul

întregii istorii creştine. În 24 iulie 1949, William Branham se afla la Regina, Saskatchewon, şi predica unei mulţimi de 10.000 de oameni. Tocmai strigase primul rând de rugăciune, iar în timp ce uşierii îi adunau pe cei 15 oameni chemaţi, Bill continua să vorbească:

„Când am fost în Miami, Florida, Domnul Isus mi-a dat o vedenie cu un băiat care a fost ridicat din morţi. Băiatul avea între 8-10 ani, păr şaten şi ochi căprui. Era îmbrăcat mai ciudat, ca un străin. Acest lucru nu s-a întâmplat încă dar este „Aşa vorbeşte Domnul", de aceea se va întâmpla într-o zi. Scrieţi aceasta pe pagina goală din Biblia voastră şi când se va întâmpla voi avea grijă ca fratele Gordon Lindsay să publice desfăşurarea evenimentului în revista „Vocea vindecării", astfel încât să puteţi afla cu toţii.

Se pare că rândul de rugăciune este gata, de aceea aş vrea să fiţi respectuoşi. Fiţi cu gândul la Isus şi credeţi, pentru că cei ce vin aici sunt oameni bolnavi. Pentru unii s-ar putea ca aceasta să fie ultima şansă, ceea ce înseamnă că şi ei trebuie să fie respectuoşi. Îngerul mi-a dat semnul de pe mână şi mi-a spus: „Dacă vei fi sincer şi îi vei face pe oameni să te creadă, nimic nu va sta împotriva rugăciunii tale, nici măcar cancerul." Acest lucru s-a dovedit a fi adevărat tot timpul de atunci încoace şi mulţi din voi aţi văzut aceasta pe pielea voastră. Acelaşi Înger mi-a spus că dacă voi fi sincer cu ceea ce am primit, într-o zi voi putea spune chiar tainele inimilor oamenilor, diferite lucruri pe care le-au făcut în viaţa lor sau ce vor face în viitor." După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a întors spre fratele Danny şi i-a zis:

„În ordine, poţi aduce primul pacient."

Era o seară fierbinte, iar reflectoarele o făceau şi mai fierbinte. Transpiraţia se prelingea pe faţa lui Bill, pe gât în jos şi era absorbită de gulerul cămăşii. Pentru că îşi simţea gâtul uscat, în timp ce prima persoană din rândul de rugăciune a păşit în faţă, Bill s-a îndepărtat puţin de microfon ca să bea un pahar cu apă.

Reverendul Baxter a zis:

„Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Branham."

„Mulţumesc, frate Baxter”, a răspuns Bill şi s-a îndreptat spre microfon unde era aşteptat de o femeie de vârstă mijlocie.

„Bună seara, doamnă.”

„Bună seara”, a răspuns ea nervoasă. Înţelegându-i nervozitatea, Bill i-a zis: „Să ştii că Prezenţa pe care o simţi nu îţi face nici un rău. Acesta este Îngerul Domnului pe care Îl văd ca o lumină albă între tine şi mine. Şi eu simt puterea lui; este un sentiment sfânt.

În timp ce el continua să vorbească, s-a întâmplat ceva supranatural. Acum privea o femeie de vârstă mijlocie, iar în clipa următoare femeia a început să se micşoreze ca şi cum s-ar fi îndepărtat de el cu viteza unui avion şi devenea tot mai tânără. Când a atins vârsta de 12 ani, transformarea a încetat. Acum Bill o vedea suprapusă peste o imagine total diferită de cea de dinainte: fetiţa (căci aşa arăta acum), stătea într-o bancă; în jurul ei erau mai multe bănci iar pe perete se afla o tablă. Părea o sală de clasă. Fetiţa se mişca, iar Bill o vedea foarte clar.

„Se întâmplă ceva…” a spus el. „În faţa mea nu mai stă femeia aceasta adultă, ci văd o fetiţă de 12 ani care se află într-o sală de clasă. Văd că se joacă cu un creion… Nu, este un stilou. Oh! Îl văd cum sare în sus şi o loveşte drept în ochi.” În clipa aceea Bill a auzit un ţipăt îndepărtat, iar sala de clasă a dispărut. Bill şi-a scuturat capul şi s-a frecat la ochi. În faţa lui era aceeaşi femeie de vârstă mijlocie, care stătea în faţa lui pe platformă. Atunci ce se întâmplase? Ce văzuse el?

Femeia din faţa lui a scos încă un ţipăt. Îşi ţinea mâna la gură şi tremura toată: „Frate Branham, eu sunt fetiţa aceea! Mie mi s-a întâmplat lucrul acesta când eram la şcoală. Stiloul mi-a spart ochiul drept şi de atunci sunt oarbă.”

Bill a scuturat capul şi a zis: „N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Stai puţin…Văd din nou ceva. Văd o tânără de 16 ani, îmbrăcată într-o rochiţă cu carouri. Are părul pieptănat în două cozi legate sus cu o panglică mare. O văd alergând cât poate de tare şi pare înspăimântată. În urma ei aleargă un câine mare şi gălbui. Tânăra ajunge în

faţa unei verande…se deschide uşa şi iese o femeie în vârstă care o bagă înăuntru."

Femeia de vârstă mijlocie a strigat din nou: „Frate Branham, mie mi s-a întâmplat aceasta când eram în liceu, dar nu m-am mai gândit la lucrul acesta de foarte mulţi ani…"

Bill îşi simţea pielea feţei amorţită, iar buzele şi limba mai groase ca de obicei: „Prieteni, se întâmplă ceva… Soră, dă-mi voie să-ţi iau mâna."

I-a cuprins încheietura mâinii căutând vreun indiciu, dar nu a simţit nimic. „Ei bine, nu simt nici un fel de vibraţii." În timp ce privea spre venele din dosul mâinii ei, a văzut o altă scenă total diferită. Acum vedea o femeie care a ieşit dintr-un şopron roşu şi se îndrepta clătinându-se spre o casă albă. Bill a spus: „Văd o femeie care umblă foarte încet. Eşti tu, soră. Te văd cum te chinui să urci treptele unei case albe. Ceva nu este în ordine cu spatele tău. Nu mai poţi urca şi te aşezi plângând pe un strat de flori.: După ce a spus aceasta, Bill n-a mai zis nimic pentru că voia să înţeleagă ce spune femeia în vedenie. „Te aud cum zici că dacă nu vei ajunge la adunarea fratelui Branham, totul se va sfârşi."

Când a auzit aceste cuvinte, femeia şi-a dat ochii peste cap şi a leşinat. Din fericire unul dintre uşieri era aproape de ea, a prins-o şi a aşezat-o încet pe podea. Când şi-a revenit, nu numai că îşi putea răsuci trupul în orice direcţie, dar vedea perfect şi cu ochiul drept.

Agitaţia mulţimii a crescut rapid în timp ce oamenii încercau să înţeleagă ce se petrecea. Bill era la fel de nedumerit ca restul, aşa că a zis: „Ei bine, prieteni, s-a întâmplat ceva, dar nu ştiu ce anume."

Ern Baxter a luat microfonul şi a spus entuziasmat: „Frate Branham, aceasta este exact ceea ce ne-ai spus că se va întâmpla. Este al doilea semn despre care ţi-a vorbit Îngerul."

Când au auzit aceasta, oamenii au fost cuprinşi de o mare bucurie. S-au ridicat în picioare, aplaudau, strigau şi Îl lăudau pe Domnul Isus Hristos care îşi vizitase poporul şi făcuse asemenea minuni.

În acel entuziasm general, un tânăr cu cârje s-a urcat pe platformă fără număr de rugăciune şi s-a îndreptat clătinându-se către evanghelist. Când l-au observat, uşierii s-au grăbit să-l tragă înapoi.

Fratele Branham a auzit zgomotul făcut de cârjele trase de băiat după el, s-a întors şi a zis:

„Băiete, trebuie să te întorci să-ţi iei număr de rugăciune."

Atunci tânărul a început să-l roage: „Frate Branham, spune-mi doar ce trebuie să fac. Asta-i tot ce vreau."

„Păi, ce aş putea să-ţi spun, fiule?…" apoi le-a zis uşierilor: „Un moment…Lăsaţi-l."

Se întâmpla din nou. Băiatul schilod se mişca în faţa lui Bill şi se îndepărta tot mai mult, tot mai mult… până când nu a mai văzut auditoriul, ci un autobuz pe al cărui parbriz scria: „Regina Beach" Uşa autobuzului s-a deschis şi din el a coborât acest tânăr.

„În dimineaţa aceasta ai venit cu „Regina Beach", este adevărat? Văd şi un bărbat şi o femeie care îţi spun că nu poţi merge. O, sunt părinţii tăi."

„Aşa este", a strigat tânărul.

„Văd şi un bărbat care-ţi împrumută bani ca să poţi face călătoria. Seamănă cu tatăl tău, dar nu este el."

„Este unchiul meu."

„Acum văd că stai într-o cameră şi priveşti printr-un geam despărţitor."

„Este casa mătuşii mele. La ea stau." Tânărul era tot mai emoţionat şi l-a întrebat pe evanghelist:

„Ce trebuie să fac, frate Branham?"

„Crezi din toată inima?"

„Da, cred din toată inima că Isus Hristos este aici."

„Atunci ridică-te în picioare, a poruncit Bill îndreptând degetul spre el, căci Isus Hristos te-a vindecat!"

În clipa aceea au căzut jos ambele cârje. Smulgându-se din strânsoarea uşierilor, tânărul a făcut un pas…apoi încă unul mai îndrăzneţ, apoi al treilea, al patrulea… Tot mai încrezător şi-a ridicat mâinile şi I-a mulţumit lui Isus Hristos pentru fiecare pas făcut.

În timp ce mulţimea era frenetică, Bill şi-a amintit ce i-a zis Domnul lui Moise: *„…iar dacă nu te vor crede şi nu vor asculta glasul primului semn, vor crede glasul celui de-al doilea semn."* Exod 4.8).

Capitolul 44

Înţelegând slujba

În slujba lui William Branham s-a produs o schimbare monumentală: apăruse cel de-al doilea semn. Cuvintele Îngerului se împliniseră în sfârşit. De acum încolo, pe lângă semnul de pe mână, Bill putea vedea şi tainele inimilor oamenilor. Acest al doilea semn , deosebirea prin vedenie, îi uimea pe toţi cei care intrau în contact cu el, inclusiv pe Bill. Cu toate că văzuse vedenii de când era doar un copilaş, niciodată nu experimentase acest fel de vedenii cu scop imediat. Adunare după adunare, seară de seară, străin după străin, boli după boli, taine după taine. Nimic nu putea rămâne ascuns din ceea ce voia Domnul să descopere. Dacă voia, putea folosi şi semnul de pe mână, însă acest dar nou, care părea nelimitat, avea un succes mult mai mare şi creştea credinţa oamenilor călăuzindu-i spre punctul în care puteau primi vindecarea.

Deoarece acest fenomen era total diferit de ceea ce văzuseră oamenii până atunci, Bill a încercat să explice audienţei ceea ce se petrecea:

„Poate mulţi dintre voi visaţi vise. Visul vine când conştientul doarme şi lucrează subconştientul. Dar la un văzător este altfel: subconştientul este treaz şi lucrează împreună cu conştientul, astfel încât are vedenia în timp ce este treaz."

De fapt era mai uşor să arate darul decât să-l explice. Când audienţa a văzut această deosebire prin vedenii, credinţa a crescut şi fiecare caz a fost „operat" cu o deosebită precizie; era mai mult decât ar putea reuşi orice

muritor. Cea mai simplă explicaţie ca să creadă era cea oferită de Biblie: „Isus Hristos era prezent în forma Duhului Sfânt, descoperindu-Se printr-un dar administrat de o făptură cerească."

Totuşi, nu toată lumea era convinsă. Unii credeau că William Branham se foloseşte de psihologie. Alţii îl suspectau că face vreo şmecherie cu numerele de rugăciune. Pe dosul fiecărui număr de rugăciune erau câteva linii pentru ca pacientul să-şi scrie numele, adresa şi motivul pentru care a venit. Aceste informaţii puteau fi folosite de predicatorii locali care sponsorizau întâlnirea ca să-i caute pe cei vindecaţi şi să vadă cum se simt. William Branham nu văzuse niciodată acele numere de rugăciune, deoarece erau adunate de un uşier în momentul când oamenii formau rândul de rugăciune, Totuşi, unii sceptici îşi închipuiau că uşierii citeau ce este scris pe acele bileţele şi îi transmiteau informaţiile lui Bill prin telepatie mintală. Acesta era un argument slab deoarece nu toată lumea îşi scria problemele pe spatele bileţelului şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu se putea explica cum reuşea Bill să descopere tainele inimii oamenilor, pentru că acelea nu erau scrise pe bileţel. Alţii erau de părere că William Branham poate citi gândurile inimii, dar nici chiar ghicirea gândurilor nu putea explica cum se ştia viitorul.

După Saskatchewon, Bill a ţinut o campanie la Windsor, Ontario. În prima seară au participat peste 8.000 de oameni. Când rândul era aproape gata, a venit un tânăr care a spus:

„Frate Branham, vreau să fiu vindecat."

Bill se simţea amorţit din pricina rugăciunii, iar ochii îi erau obosiţi de atâta concentrare. Totuşi, din câte vedea, tânărul din faţa lui era sănătos. Bill i-a luat mâna dar nu a simţit nici un fel de vibraţie, aşa că i-a zis:

„Nu există nici un germen cauzator de boală."

„O, ba da", a răspuns tânărul. „Întreabă-i pe uşierii care mi-au luat bileţelul, căci acolo scrie ce boală am."

„Pe mine nu mă interesează ce ai scris pe bileţel. Dacă ai fi bolnav, aş simţi ceva pe mână, dar văd că eşti sănătos."

Tânărul insista însă în continuare: „Ba da, sunt bolnav. Am scris pe bileţel că am TBC.”

„Domnule, poate ai avut şi credinţa ta a crescut până acolo încât ai fost vindecat în timp ce te aflai în audienţă.”

Bărbatul şi-a băgat mâinile în buzunar, s-a apropiat de microfon şi a mârâit: „Deci aşa merge treaba, aşa-i? Credinţă când am stat în audienţă? Am ştiut că în treaba aceasta pute ceva.”

Pentru un moment, Bill nu a ştiut ce să creadă dar apoi a primit o vedenie ca şi cum s-ar fi dat la o parte o cortină, şi a zis privindu-l pe tânăr:

„Tu aparţii de „Biserica lui Hristos” unde eşti predicator.”

Expresia feţei tânărului s-a schimbat şi a început să nege, dar Bill l-a luat tare: „Să nu îndrăzneşti să mai minţi înaintea lui Dumnezeu! Aseară ai stat la masă împreună cu încă doi oameni: pe scaunul din faţa ta a stat un bărbat cu costum albastru, iar la dreapta ta era o femeie cu rochie verde. Ea şi-a pus eşarfa pe masă iar un capăt îi atârna în jos. Tu le-ai spus că vei lua un număr de rugăciune şi vei scrie pe verso că ai TBC, deoarece credeai că ceea ce se petrece aici este telepatie, şi mă vei demasca în faţa mulţimii pentru că sunt un înşelător.”

În clipa când a spus aceste cuvinte, în audienţă s-a ridicat un tânăr care a strigat: „Este adevărat! Eu am fost cu el.”

Dintr-o dată s-a părut că Bill îşi pierde controlul asupra vocii şi s-a auzit spunând: „Boala pe care ai scris-o pe biletul de rugăciune va fi peste tine pentru tot restul vieţii!”

Căzând jos, tânărul l-a apucat pe Bill de picior şi a strigat: „Reverend Branham, eu am crezut sincer că este vorba de o înşelătorie. Am vreo şansă de iertare?”

„Domnule, aceasta este între tine şi Dumnezeu, nu între tine şi mine.”

Deşi Bill nu înţelegea exact cum veneau acele vedenii, a recunoscut o cale care îl ajuta să ştie la ce să se aştepte.

Când Îngerul Domnului venea în adunare, el simţea clar prezenţa lui sfântă care făcea să-i tremure carnea ca şi cum aerul ar fi fost încărcat cu energie electrică. Adesea, Bill

îl vedea pe Îngerul Domnul atârnând în aer ca un glob luminos, la câteva picioare depărtare de el. Îngerul stătea întotdeauna în partea lui dreaptă. Astfel, când oamenii veneau în rândul de rugăciune, simţeau prezenţa Îngerului, ceea ce făcea ca atitudinea lor să se schimbe imediat: unii deveneau nervoşi, alţii făceau un pas înapoi.

O simplă discuţie cu bolnavul, în prezenţa Îngerului era suficientă ca să apară vedenia. Bill numea aceasta „Intrarea în legătură cu duhul acelei persoane". Dacă îşi aţintea privirea asupra persoanei, o vedea deodată micşorându-se în timp ce se derula vedenia. Era total diferită de un vis deoarece era treaz şi avea dificultăţi când încerca să explice acea experienţă. Spunea că este ca şi cum ai fi în două locuri deodată. El ştia că se află în audienţă, vorbind în faţa unei mari mulţimi, dar în acelaşi timp se găsea cu 40 de ani în urmă privind ceva ce s-a petrecut în viaţa cuiva. Era ca şi cum ar fi fost dus într-o altă lume sau în altă dimensiune.

În timp ce se petreceau toate aceasta, putea vorbi mulţimii; de fapt nu putea să nu vorbească. În timpul desfăşurării vedeniei nu avea însă nici un control asupra vocii lui: era ca şi cum Domnul Isus vorbea prin el, folosindu-se de corzile lui vocale ca să descrie ce se întâmplă în vedenie. El putea vedea un păcat săvârşit în viaţa unui bolnav, un accident sau un alt lucru, cum ar fi o consultaţie, o operaţie, etc. Dacă mulţimea era liniştită putea auzi chiar şi ce spunea medicul în timpul consultaţiei şi atunci repeta ca să audă toţi. Aceasta captiva mulţimea şi nu a dat niciodată greş.

Fiecare persoană care aştepta să-i vină rândul pentru rugăciune, putea să-şi dea seama de un lucru: acolo stătea un străin care descria evenimente din vieţile oamenilor, spunându-le chiar şi numele, adresa şi ce s-a întâmplat în dormitorul lor. Aşa ceva nu era posibil omeneşte. Totuşi, el spunea fără greşeală acele lucruri. Se petrecea ceva ieşit din comun, ceva neînţeles.

Era într-adevăr cum spunea acel bărbat: prezenţa supranaturală a Domnului Isus Hristos dovedind că El este Dumnezeu şi arată interes pentru noi?" Dacă fratele Branham poate să-mi spună ceva adevărat din viaţa mea, voi şti că Isus Hristos este aici ca să mă ajute."

Nu era neapărat nevoie ca omul să fie în rândul de rugăciune ca să fie părtaş darului deosebirii. Uneori, Lumina supranaturală urmărea bolnavul şi după ce părăsea platforma plutea peste audienţă şi se oprea peste cineva care se ruga cu credinţă. Apoi urma o vedenie şi Bill povestea ce vede. El nu putea continua rugăciunea cu bolnavii câtă vreme Îngerul nu se întorcea pe platformă.

După o vedenie pe platformă, Bill uita în mare parte ce văzuse şi auzise, asemenea unui vis care se spulberă când te trezeşti. Uneori îşi amintea câteva frânturi, iar alteori uita tot. Totuşi, ştia că orice ar fi spus sub ungere, era adevărat.

Uneori după ce se termina vedenia, el îl întreba pe bolnav: „Tot ce s-a spus este adevărat, nu-i aşa? Acum nu mai văd nimic, dar tot ce am spus este corect, da?" Pentru că dorea să fie o mărturie publică, Bill le dădea adesea bolnavilor posibilitatea să confirme sau să infirme cele auzite, dar întotdeauna se dovedea că totul era întocmai.

William Branham nu se afla tot timpul sub puterea ungerii divine de-a lungul serviciului de rugăciune, deoarece acest lucru ar fi fost peste puterile lui. Când se termina vedenia, ungerea se retrăgea puţin ca să se relaxeze, iar când îl chema pe următorul bolnav ungerea revenea şi el primea o nouă vedenie. Dar fiecare nouă vedenie îl slăbea tot mai mult.

După ce treceau cam 15 oameni prin faţa lui, Bill începea să transpire şi să se clatine. Managerii lui, Ern Baxter şi Fred Bosworth ştiau ce se petrece şi erau foarte atenţi la el, iar când considerau că a suportat destul pentru o seară, îl scoteau de pe platformă.

De obicei, când părăsea platforma îl părăsea şi ungerea. Aceasta se manifesta ca un vânt care pulsa şi se îndepărta. În clipa aceea se simţea atât de epuizat încât de multe ori nu mai ştia unde se află sau ce se întâmplă. Nu mai ştia nici măcar dacă umbla pe picioarele lui sau era purtat de cineva. Realiza doar că a plecat din adunare.

William Branham nu voia să vorbească niciodată despre serviciu, imediat după încheierea lui, deoarece fusese în prezenţa minunată a lui Isus Hristos iar acum se simţea deprimat. Adesea mergea în camera de hotel şi citea Biblia

timp de o oră sau mai mult ca să se relaxeze. Mai târziu, Ern Baxter sau Fred Bosworth, treceau pe la el ca să vadă cum se simte. Atunci Bill întreba: „Ce s-a întâmplat în seara aceasta, frate? Îmi amintesc vag câţiva oameni pentru care m-am rugat, şi câteva vedenii, dar în rest…"

„O, frate, a fost o adunare minunată…" şi unul dintre manageri îi povestea tot ce s-a întâmplat.

În liniştea camerei de hotel, Bill cerceta Biblia cu privire la acest nou dar al deosebirii. Era întocmai cum îi vorbise Îngerul.

El a citit în Ioan 5.19: *„Fiul nu poate face nimic de la Sine, decât ce vede pe Tatăl făcând",* ceea ce înseamnă că Isus vedea o vedenie înainte de înfăptuirea fiecărei minuni. De ce nu? Căci pentru Dumnezeul cel Atotputernic trecutul şi viitorul erau la fel de clare ca şi prezentul.

Când Isus a avut nevoie de un loc unde să mănânce Paştele, i-a trimis pe Petru şi Ioan şi le-a zis: *„Mergeţi în cetate şi veţi întâlni un om ducând un ulcior cu apă: „Mergeţi după el…Acolo să pregătiţi pentru noi…"* (Marcu 14.13-15). De unde ştia Isus că omul acela va duce un ulcior cu apă chiar în acel moment şi pe acea stradă? Ştia pentru că a văzut lucrul acela întâmplându-se, a văzut viitorul într-o vedenie.

Când Filip l-a adus pe fratele său înaintea Învăţătorului, Isus s-a uitat la el şi i-a zis: *„Iată un israelit în care nu este viclenie."* Aceste cuvinte l-au uimit pe Natanael aşa că a întrebat: *„…De unde mă cunoşti?"*

„Te-am văzut înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin." (Ioan 1.43-44).

Aici Bill a remarcat din nou că Isus a văzut o vedenie cu Natanael, care stătea sub smochin.

Oriunde a privit în viaţa Învăţătorului său, William Branham a văzut că a fost călăuzit de vedenii. Fără îndoială ele îi dădeau lui Isus posibilitatea de a vedea atât de departe încât putea cunoaşte gândurile oamenilor. (Luca 5.22).

Primul capitol din Evanghelia lui Ioan, Îl numeşte pe Isus *„Cuvântul lui Dumnezeu care s-a făcut trup,"* iar în Evrei 4.12 scrie clar că deosebirea vine prin Isus Hristos, Cuvântul.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul; încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii."

Se pare că vedeniile se împleteau perfect cu faptele Învăţătorului, cum s-a întâmplat şi atunci când a trebuit să treacă prin Samaria. Aceasta era mult mai departe de destinaţia Lui, dar văzuse o vedenie şi trebuia împlinită.

Când a întâlnit-o pe femeia de la fântână, El a vorbit cu ea suficient ca să-i poată controla duhul, apoi i–a zis:

„Du-te şi adu-l pe bărbatul tău."

Când ea a spus că nu are bărbat, Isus i-a spus care era problema din inima ei: *„Bine zici că nu ai bărbat, căci cinci bărbaţi ai avut şi cel care este cu tine acum nu este bărbatul tău."*

Uimită că un străin cunoaşte trecutul ei, femeia a zis:

„Domnule, văd că eşti proroc. Ştiu că atunci când va veni Mesia, căruia I se spune Hristos, ne va spune toate lucrurile."

Şi Isus a adăugat simplu: *„Cel ce vorbeşte cu tine este Acela."* (Ioan 4.1-39).

Aceasta este cheia pe care o căuta Bill. Isus a fost călăuzit de o vedenie, astfel încât să ajungă acolo la ceasul în care venea samariteana la fântână ca să-i poată spune necazul ei. Desigur, El era interesat de sufletul ei deoarece *„Fiul omului a venit să-i mântuiască pe cei pierduţi."* (Luca 19.10). Samariteana L-a crezut pe Isus după ce i-a spus păcatele ei din trecut. Atunci ea a recunoscut că Omul Isus posedă şi semnul unui proroc şi semnul lui Mesia. Ambele semne erau la fel deoarece darul din proroci preumbrea venirea marelui Dar Isus Hristos, Mântuitorul lumii.

William Branham şi-a dat seama că aceasta era cheia înţelegerii slujbei lui: deosebirea prin vedenie era semnul lui Mesia.

Imediat ce vestea însănătoşirii lui s-a răspândit, au început să sosească scrisori din toată America: scrisori cu mărturii, cereri pentru rugăciune şi invitaţii. Deşi unii au scris simplu: William Branham, Jeffersonville, Indiana, scrisorile au ajuns întotdeauna. Dar adresa lui nu era secretă. Graţie

revistei „Glasul tămăduirii” (sau „Vocea vindecării”), sute de mii de oameni au aflat adresa lui completă care nu s-a schimbat niciodată pe perioada slujbei lui:

„Branham Campaigns
P.O. Box. 325
Jeffersonville, Indiana
47131, USA”

(Această adresă este încă activă pentru predici şi casete la cerere, doar că astăzi se numeşte Asociaţia Evanghelică William Branham).

Numărul scrisorilor a crescut foarte mult ajungând la 1.000 pe zi, majoritatea venind de la oameni care solicitau rugăciune. Bill ar fi vrut să răspundă personal la fiecare scrisoare, dar era imposibil deoarece erau prea multe cereri. Ce putea face când toţi aceşti oameni îl cereau rugăciune?

Răspunsul l-a găsit în Fapte 19.11-12. El s-a gândit că lui Pavel i-a venit ideea în urma citirii versetului unde Elisei l-a însărcinat pe slujitorul său să meargă să-i pună toiagul peste fiul mort al sunamitei. (2 Împăraţi 4.29).

William Branham a ştiut că dacă lucrul acesta a dat rezultate cu 1900 de ani în urmă, în slujba lui Pavel, va da rezultate şi astăzi. Vindecarea nu venea de la Pavel ci din credinţa personală a oamenilor în Domnul Isus Hristos, iar batistele erau ceva palpabil asupra cărora se puteau concentra credincioşii.

Deoarece ştia că Isus Hristos a fost şi atunci Acelaşi Vindecător care este şi astăzi, William Branham a ştiut că poate face aceasta pentru mii de cereri de rugăciune. Asemenea lui Pavel, şi el putea să se roage peste o bucată de pânză care avea să ţină locul lui. Aşa se face că a cumpărat batiste en-gross, dar când a văzut că îi iese bucata la 10 cenţi, a renunţat. Fiindcă le trimitea pe banii lui, trebuia să aibă cheltuieli cât mai mici. Pentru un timp a folosit cearceafuri de pat, care au fost tăiate fâşii şi expediate, iar în final a cumpărat panglici, deoarece putea cumpăra gheme lungi de 100 yarzi. Când avea puţin timp între servicii se ocupa cu tăierea panglicii în bucăţi de 4 inch, după care se ruga pentru fiecare în parte şi le punea într-un loc. Mai târziu, secretarul le expedia ataşând instrucţiunile în care le

explica oamenilor cum să accepte vindecarea divină crezând Cuvântul lui Dumnezeu. Bill le recomanda oamenilor să păstreze acele bucăţele de pânză în Biblie, la Fapte 19. Astfel, dacă boala sau necazul lovea o familie, bucăţica de pânză era uşor de găsit alături de versetul care le putea încuraja credinţa.

Curând scrisorile au început să vină înapoi cu mărturii de vindecare şi minuni legate de aceste bucăţi de pânză.

O mărturie dramatică a venit de la o femeie care trăia în ţinuturile bumbacului, undeva în Camden, Arkansas. În timp ce a curăţat o lampă cu kerosen, sticla i-a alunecat şi s-a spart tăindu-i o arteră de la mână. S-a înfăşurat repede cu o faţă de pernă, însă sângerarea nu a încetat. Atunci a luat un cearşaf, dar sângele continua să curgă abundent. Soţul era la serviciu, iar cel mai apropiat vecin locuia la 2 mile depărtare; nu avea nici un telefon, nici maşină, iar starea i se înrăutăţea cu fiecare secundă care trecea. Deodată şi-a amintit de bucata de pânză. A deschis repede Biblia la Fapte 19, a luat pânza peste care se făcuse rugăciune şi şi-a pus-o peste rană. Sângerarea s-a oprit imediat. În după-amiaza aceea, femeia a parcurs două mile prin mlaştină, să prindă un autobuz spre Little Rock, Arkansas, unde William Branham ţinea o adunare. Cu noroiul încă pe cizme, femeia a intrat în adunare lăudându-L pe Isus Hristos pentru minunea săvârşită. Bill a văzut tăietura de pe braţul femeii şi pânza pe care o folosise. Nuera nici măcar o picătură de sânge pe ea, dar Dumnezeu onorase credinţa ei simplă.

Acest dar al deosebirii prin vedenie nu a fost niciodată mai precis ca acum, lăsând audienţa uimită de puterea şi apropierea lui Dumnezeu. Credinţa celor care credeau că Isus Hristos este pe platformă făcând toate aceste lucruri, a crescut suficient pentru a crede că totul este posibil.

Când William Branham a ţinut prima adunare în Beaumont, Texas, marele amfiteatru era aproape plin. În timp ce aştepta să vină a treia persoană din rând, Bill a văzut doi bărbaţi care cărau o targă printre rânduri. Omul de pe targă era acoperit cu o pătură, iar Bill a remarcat că faţa lui era foarte roşie. Deodată a văzut o vedenie… Bărbatul de pe targă era predicator, deoarece îl vedea la amvon.

Arătând spre targă, Bill a spus: „Domnule, tu eşti un predicator al Evangheliei.”

„Aşa este. De unde ştii?” a întrebat bărbatul.

Bill nu i-a răspuns imediat deoarece urmărea desfăşurarea vedeniei. Când s-a terminat, i-a zis: „Da, eşti predicator, iar cu patru ani în urmă, Dumnezeu ţi-a cerut să faci ceva şi nu ai făcut. De atunci ai avut numai necazuri, iar acum vii de la spital cu o grefă de os la picior.”

Bărbatul cu faţa roşie a strigat: „Isuse, ai milă!” şi în clipa aceea Domnul l-a vindecat.

Bill s-a uitat să vadă care era următorul bolnav din rândul de rugăciune. Danny Branham conducea o femeie tânără sus pe scări. Privind cu coada ochiului spre bărbatul cu faţa roşie, Bill a observat că Îngerul Domnului stătea încă deasupra târgii. Curând Lumina s-a îndreptat spre locul orchestrei, unde erau o mulţime de oameni în cărucioare şi pe târgi. Bill stătea cu privirea aţintită spre Îngerul Domnului, ştiind că putea veni oricând o vedenie. Iată că Lumina s-a oprit deasupra unui alt bărbat întins pe targă şi imediat a venit şi vedenia. Bill a văzut un inel de petrol în preria Texasului. Pe un turn înalt se afla un muncitor care încerca să lege o frânghie cu care urma să fie ridicat un obiect greu cu scripeţii. Apoi a văzut cum i-a alunecat piciorul şi a căzut.

„Da, domnule, aşa este!” a strigat omul.

„Ai căzut cu patru ani în urmă. Te-au dus la spital, iar acolo ai fost tratat de un bărbat cu părul negru. Soţia ta este blondă şi aveţi doi copii mici. Vă văd pe toţi la spital vorbind cu medicul. El nu a putut să te ajute cu nimic pentru că eşti paralizat de la mijloc în jos.”

Omul a răspuns: „Reverend Branham, nu ştiu de unde cunoşti aceste lucruri, dar totul este adevărat. Ce trebuie să fac?”

Tocmai atunci Bill l-a văzut pe bărbat îmbrăcat cu un costum maro. El umbla prin mijlocul mulţimii şi striga: „Lăudat să fie Donul! Lăudat să fie Domnul!” Cu vedenia încă în faţa ochilor, William Branham a spus: „Domnule, Isus Hristos te-a vindecat. Ridică-te în picioare!”

Deşi era paralizat de patru ani, bărbatul s-a ridicat clătinându-se puţin, cu picioarele tremurând, iar apoi a păşit

pe interval lăudându-L pe Domnul Isus Hristos, Vindecătorul său. Mulţimea a izbucnit imediat în laude.

Bill privea în continuare spre Lumina supranaturală care întârzia încă în locul destinat orchestrei, pâlpâind deasupra capetelor oamenilor. Curând s-a oprit deasupra unei femei tinere care era ţinută într-un cărucior. Când a venit vedenia, Bill a văzut o altă femeie tânără, identică cu cea din cărucior, şi totuşi diferită, ceea ce l-a făcut să înţeleagă că nu era vorba de aceeaşi persoană. În vedenie, femeia ţinea în braţe un nou-născut bolnav de spastică, înfăşurat într-o pătură albastră cu margini albe. Apoi vedenia s-a ramificat şi a arătat o femeie în vârstă care stătea în audienţă, cu câteva rânduri mai în spatele femeii din cărucior. Bill a recunoscut femeia în vârstă ca fiind tânăra mamă din vedenie. Arătând spre femeia din cărucior, el a spus:

„Tânără doamnă, nu ai fost născută spastică?"

Mulţimea a amuţit, toţi fiind atenţi la desfăşurarea unei noi drame.

„Ba da."

„Eu văd o vedenie cu mama ta care te ţine în braţe într-o pătură albastră. Erai doar un bebeluş. Aceasta era cu 25 de ani în urmă, iar de 17 ani eşti în acel cărucior. Mama ta stă în al patrulea rând din spatele tău."

„Doamnă, aceasta este fiica ta?"

„Da, domnule", a confirmat femeia.

În timp ce mama îşi făcea loc printre oameni, fiica ei a întrebat:

„Ce trebuie să fac, frate Branham, sunt vindecată?"

„Soră, tot ce ştiu este ce am văzut. Acum vedenia m-a părăsit şi nu pot spune decât ce-mi arată El."

Când nu a mai văzut Stâlpul de Foc în audienţă, Bill şi-a îndreptat din nou atenţia spre rândul de rugăciune.

Următorul bolnav s-a oprit chiar lângă el. Era o tânără frumoasă, de vreo 20 de ani, cu părul lung şi negru, lăsat pe spate. Arăta ca o sfântă a lui Dumnezeu.

„Bună seara, soră", a spus evanghelistul, după care i-a luat mâna dreaptă în stânga lui. „Simt un duh de surzenie, dar vibraţiile nu sunt prea puternice. Mă poţi auzi?"

„Da, pentru că sunt surdă numai la o ureche. Sunt aşa de mulţi ani."

„Crezi că Isus poate să te vindece?"

„Da, cred din toată inima."

Plecându-şi capul, Bill a cerut vindecarea femeii. A fost o rugăciune simplă, aşa cum obişnuia el să se roage, deoarece ştia că Dumnezeu nu răspunde unor emoţii zgomotoase, ci credinţei în Cuvântul Său. De data aceasta demonul nu a plecat pentru că simţea pulsaţiile vibraţiilor ca un curent de joasă frecvenţă. S-a rugat din nou, dar punctele albe de pe mână continuau să se mişte indicând prezenţa surzeniei.

„Ceva nu este în regulă pentru că duhul de surzenie refuză să plece."

Bill s-a întors şi a privit adânc în ochii femeii. Deodată tânăra a început să se îndepărteze, platforma a dispărut şi acum vedea o fată cu părul împletit. Urmărind desfăşurarea vedeniei, Bill a spus: „Când erai de 14 ani, purtai părul împletit şi la capăt legat cu fundiţe. Cam atunci ai apucat pe un drum greşit şi ai avut un copil cu un bărbat cu care nu erai căsătorită."

Femeia şi-a acoperit faţa cu palmele şi a spus: „Aşa este, frate Branham."

„Te-ai măritat cu un bărbat pe care nu-l iubeai şi l-ai părăsit. După aceea, ai intrat într-un cult religios şi acolo te-ai măritat cu un alt bărbat, dar nici pe el nu-l iubeai. Acum eşti măritată cu altul."

Femeia a murmurat: „Fiecare cuvânt spus este adevărat."

„Odată ai fost creştină dar ai alunecat de pe cale."

„Aşa este", a spus ea clătinându-se ca şi cum era pe punctul să leşine, apoi a scos un strigăt puternic. Dumnezeu nu numai că îi iertase păcatele, ci îi redase şi auzul la urechea bolnavă.

În timp ce mulţimea Îl lăuda pe Dumnezeu, atenţia lui Bill a fost atrasă din nou spre locul orchestrei, unde acea mamă stătea lângă fiica ei spastică. A văzut că Lumina se opreşte deasupra lor, iar în clipa următoare tânăra bolnavă s-a ridicat din scaunul cu rotile. Ştia că este o vedenie pentru

că tânăra era îmbrăcată altfel. Totuşi, vedenia era la fel de reală ca microfonul din faţa lui. Bill o vedea alergând printre oameni şi strigând: „Mulţumesc lui Dumnezeu! Mulţumesc lui Dumnezeu", până când vedenia s-a risipit.

Atunci a arătat spre ea şi a zis: „Soră, Isus Hrstos, Fiul lui Dumnezeu, ţi-a ascultat rugăciunea şi te-a vindecat. Ridică-te în picioare!"

Şi s-a ridicat. Mama ei a ajutat-o să iasă din cărucior şi i-a întins braţul să se sprijine de el, dar tânăra vindecată a vrut s-o facă singură.

Audienţa s-a ridicat în picioare ca la un semnal. Puterea lui Dumnezeu a străbătut întreaga mulţime vindecându-i pe toţi cei ce au crezut.

William Branham a văzut cum unii îşi aruncau cârjele şi bastoanele, în timp ce alţii se ridicau din cărucioare. O, şi câte alte sute de oameni, care nu aveau o boală vizibilă, au fost vindecaţi! Nici nu a mai fost nevoie să cheme rândul de rugăciune, deoarece se părea că nu mai rămăsese nimeni care să aibă nevoie de rugăciune. Văzând ce se petrece, şi-a zis: „Cam aşa ar trebui să fie!"

Minunile acestea au descoperit faptul că nu era nevoie ca oamenii să vină în rândul de rugăciune ca să primească vindecarea, ci le trebuia doar credinţă în minunile lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care a dorit să se cânte un anumit cântec în fiecare adunare a lui:

„Crede numai, crede numai,
Totul e posibil, crede numai!
Crede numai, crede numai,
Isus e aici, Isus e aici,
Totul e posibil
Isus e-aici."

El a spus mulţimii: „Să nu uitaţi că aceste daruri nu vă pot vindeca. Singura care poate face aceasta este credinţa voastră în făgăduinţele lui Dumnezeu. Aceste daruri pot doar să vă ajute să realizaţi că Dumnezeul cel supranatural este aici ca să vă ajute.

Prieteni, eu cred că în faţa noastră se desfăşoară zilele apostolice şi că venirea fizică a lui Isus Hristos este foarte aproape. Cred că mai avem puţin timp de lucrat, iar

această trezire generală care străbate ţara de la un capăt la altul, cu o asemenea putere, este o adeverire a mesajului; este ca în zilele lui Noe, când poporul era cufundat în păcat şi sortit pieirii şi când Noe a predicat Evanghelia Lui, considerată fanatică, chemându-i pe oameni în arca salvatoare.

Eu cred că Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, manifestată de Duhul Sfânt, străbate ţara chemându-i pe oameni în Arca salvării care este Isus Hristos Domnul!”

Capitolul 45

Fenomenele din Fort Wayne

William Branham a ţinut cont de sfatul managerilor săi şi a intrat încet, încet în slujba Sa, cu grija unui om care a trecut printr-o lecţie grea. Cu toate că a ţinut numeroase servicii de o seară, în 1949 şi-a programat foarte multe campanii de mai multe seri în Regina, Saskatchewan, Windsor, Ontario, Beaumont, Texas, Zion, Illinois, Minneapolis, Minnesota şi toamna târziu, trei seri în Fort Wayne, Indiana.

Meda l-a însoţit la Fort Wayne aducând-o şi pe fetiţa lor de trei ani, Becky. Margie Morgan a venit ca soră medicală să-i ajute şi să-i încurajeze pe bolnavii care aşteptau în rândul de rugăciune. Trecuseră deja 3 ani de când soţul lui Margie o adusese la Tabernacol inconştientă şi pe moarte din cauza cancerului. Ea a fost primul caz al lui Bill după ce a primit însărcinarea să ducă darul vindecării divine în lume. Când Margie s-a întâlnit pentru prima dată cu

William Branham, cântărea doar 50 de pfunzi. Acum are 150 şi se simte foarte bine.

În prima seară la Fort Wayne, peste 5.000 de oameni s-au înghesuit într-un teatru. De obicei, pentru început Bill le vorbea oamenilor despre credinţa în lucrarea încheiată a lui Isus Hristos şi le explica procesul vindecării divine ilustrându-l prin tablouri biblice. Le vorbea despre cele două semne şi le explica cât de bine putea, după care descria vedenia pe care o avusese cu băiatul mort care a înviat. „Scrieţi-o pe pagina goală din Biblia voastră pentru ca atunci când se va împlini să ştiţi că v-am spus adevărul."

Atmosfera din sală era plină de suspiciune. Când Bill a adus vorba de Îngerul Domnului, a văzut că mulţi se uitau sceptici unii la alţii. Ştia că aceia erau sănătoşi, deoarece bolnavii tânjeau după vindecare ca flămânzii după mâncare.

În timp ce uşierii adunau oamenii în rândul de rugăciune, o femeie tânără, îmbrăcată în alb, a început să cânte la pian. Cu degete iscusite, ea a umplut auditoriul cu vechea cântare „Marele Medic…"

Primul bolnav din rând a fost un băieţel olog din cauza poliomelitei. Howard Branham l-a dus sus pe platformă. Când a ajuns lângă el, Bill l-a luat în braţe, şi-a plecat capul şi s-a rugat: „Tată ceresc, Te rog ai milă…"

Deodată Bill a văzut o Lumină orbitoare. Prima dată a crezut că este lumina unui reflector pus asupra lui, dar când şi-a ridicat privirea şi-a dat seama că era Îngerul Domnului care cobora din tavan, mai strălucitor ca de obicei. Apoi a auzit zgomotul pe care-l ştia bine: „Huuuşş!" şi Îngerul a coborât direct pe platformă. Ce a urmat nu a mai ştiut: a scăpat copilul din braţe sau a sărit el? Cert era că băieţelul stătea în picioare cât se poate de sănătos. Strigând cât putea, copilul a alergat spre scări şi le-a coborât în fugă îndreptându-se spre mama lui. Când l-a văzut, femeia s-a ridicat de pe scaun şi a alergat spre el cu braţele întinse ca să-l prindă, dar când s-a apropiat de platformă a văzut prezenţa acelei Lumini puternice şi a leşinat. Tânăra care cânta la pian, a văzut şi ea cele petrecute şi şi-a ridicat mâinile strigând, dar în mod miraculos, pianul a continuat să cânte singur imnul:

„Marele Medic acum este aici,
Îndurătorul Isus.
El vorbeşte inimilor mâhnite pentru a le înveseli
O, auziţi Numele lui Isus…”

Tânăra pianistă s-a ridicat în picioare, cu mâinile încă ridicate şi a început să cânte cântecul într-o altă limbă, în timp ce pianul o acompania singur. Aşa îmbrăcată în alb şi cu părul ei blond revărsat pe spate, arăta ca un înger.

Văzând aceste două minuni, inima mulţimii a fost cuprinsă de credinţă. 1700 de oameni au început să se înghesuie pe intervale încercând să ajungă în faţă ca să-şi încredinţeze vieţile lui Isus Hristos, dar pentru că nu era suficient loc, mulţi au îngenuncheat pe intervale strigând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Când rândul de rugăciune s-a restrâns în sfârşit, doi bărbaţi au condus pe platformă un bătrân orb.

Bill l-a întrebat:

„Domnule, crezi că ceea ce spun este Adevărul?”

„Da, cred”, a răspuns el.

Atunci a venit vedenia şi Bill a continuat: „Te numeşti John Rhyn, eşti catolic şi locuieşti în Boston Harbor unde vinzi ziare la colţul străzii. Eşti orb de aproximativ 20 de ani. Aşa vorbeşte Domnul: tu eşti vindecat!”

Rhyn s-a scărpinat în cap şi a spus: „Păi, nu văd nimic!”

„Asta nu contează. Tu eşti vindecat. Am văzut asta în vedenie şi vedeniile nu greşesc niciodată.”

John Rhyn a mulţumit şi a fost condus de pe scenă. Mai târziu, în aceeaşi seară, cei doi bărbaţi l-au adus din nou în rândul de rugăciune pe John Rhyn.

Când a ajuns lângă evanghelist, el a spus: „Domnule Branham, ai spus că sunt vindecat.”

„Şi tu ai spus că crezi.”

„Sigur că te cred, doar mi-ai spus nişte lucruri pe care nu aveai cum să le ştii. Nu am nici un motiv să nu te cred, dar nu ştiu ce să fac.”

Bill a înţeles că omul avea nevoie de ajutor ca să-i rămână credinţa puternică, aşa că i-a zis: „Repetă tot timpul: În rănile Lui sunt vindecat! Şi mărturiseşte tuturor că Domnul

te-a vindecat, căci aşa va fi pentru că aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!”

În a doua seară, John Rhyn stătea la balcon. În timpul predicii se tot ridica în picioare şi striga: „Lăudat să fie Domnul că m-a vindecat!” chiar dacă era la fel de orb ca înainte.

În seara aceea, a venit în rândul de rugăciune o femeie a cărei fetiţă avea proteză la un picior. Când Bill a văzut proteza, a spus: „Fetiţa are defect la picior, aşa-i?” apoi a continuat: „Soră, vei face ce îţi voi spune?”

Femeia a spus că da. Fără să se mai roage pentru fetiţă, Bill i-a spus mamei: „Du-te acasă şi scoate-i proteza în seara aceasta. Vei vedea că piciorul ei este normal. Mâine seară să te întorci să mărturiseşti ce lucru minunat a făcut Isus Hristos.”

Cea mai remarcabilă minune din seara a doua a avut loc când Isus Hristos i-a redat vederea unei fete oarbe. Chiar dacă vindecarea era evidentă sau modestă, era foarte importantă pentru persoana care o primea, cum s-a întâmplat în cazul unei fete cu ochii încrucişaţi care nu putea obţine un număr de rugăciune. Pe la mijlocul serviciului, fata a ieşit în holul unde doamna Bosworth vindea literatură creştină. Doamna Bosworth a văzut-o plângând şi a întrebat-o ce s-a întâmplat.

Tocmai am văzut că a fost vindecată pe platformă o fată cu ochii încrucişaţi. Dacă aş merge în rândul de rugăciune aş fi vindecată şi eu, dar nu pot obţine un număr de rugăciune.”

Văzând cât de tare îi erau încrucişaţi ochii, doamna Bosworth s-a simţit cuprinsă de milă: „Soră, dar nu ai nevoie de un număr de rugăciune. Trebuie doar să crezi. Du-te înapoi şi opreşte-te undeva să-l poţi vedea pe fratele Branham şi crede din toată inima că deosebirea este un dar de la Dumnezeu. Te asigur că în câteva minute te va striga.”

Pe platformă, Bill stătea cu spatele la tânără şi se ruga pentru cei aflaţi în rândul de rugăciune. Simţind că cineva de la spatele lui are o credinţă mare, s-a întors în direcţia respectivă căutând sursa. Erau mulţi oameni care

credeau, dar simţea că credinţa cuiva era mult mai puternică. După câteva momente, Bill a spus în microfon:

„Tânăra cu haina verde, care stă acolo în spate… ai ochii încrucişaţi, nu-i aşa? Şi s-a întâmplat instantaneu.

Aproape de încheierea serviciului, Bill se simţea deja epuizat şi a coborât de pe platformă printr-un loc ascuns de public.

Un predicator baptist, dr. Pedigrew, îl aştepta nerăbdător să vorbească cu el:

„Domnule Branham, ştiam că ai cea mai slabă gramatică pe care am auzit-o vreodată, dar felul în care ai vorbit în faţa unei mulţimi aşa de mari ca aceasta, este îngrozitor!"

William Branham mai vorbise cu dr. Pedigrew şi ştia că este un diplomat cu limbaj şlefuit şi clar, aşa că i-a răspuns:

„Da, domnule, ştiu că am o gramatică slabă. Sunt cel mai mare din cei zece copii ai familiei şi pentru că tatăl meu s-a îmbolnăvit când eram doar un copil, a trebuit să muncesc în loc să merg la şcoală."

„Aceasta nu este o scuză! Acum eşti adult şi ai putea face un curs prin corespondenţă ca să-ţi îmbunătăţeşti puţin gramatica."

„Ei bine, acum Domnul m-a chemat în această lucrare şi îmi petrec o mare parte a timpului rugându-mă pentru bolnavi."

„Este o ruşine", l-a certat el, „ca toate aceste mii de oameni să te audă folosind această vorbire înapoiată!"

„Dar se pare că mă înţeleg foarte bine."

„Nu despre asta este vorba! Oamenii aceştia te privesc ca pe un conducător, deci trebuie să îi înveţi ce se cuvine. De exemplu, în seara aceasta ai spus: Să veniţi toţi la pupitru!"

„Da, şi nu este bine?"

„Nu, nu, nu! Este amvon, nu pupitru! Oamenii te vor aprecia mai mult dacă vei vorbi corect."

Istovit din cauza deosebirii, Bill nu mai avea putere să lungească discuţia.

„Domnule", a zis el, „ acestor oameni nu le pasă dacă spun pupitru sau amvon; ei vor să mă vadă trăind o viaţă

corectă şi împlinind ceea ce spun. Nici eu nu suport ignoranţa, care are şi ea partea ei de vină în lume, dar pe de altă parte, nu cred că o persoană trebuie să aibă o educaţie înaltă ca să-L cunoască pe Isus Hristos şi să aibă viaţa veşnică."

Tocmai atunci şi-a făcut apariţia Ern Baxter ca să-l salveze. În drum spre hotel, Baxter l-a întrebat:

„Frate Branham, de ce nu te-ai rugat pentru fetiţa cu piciorul în proteză?"

„N-a fost nevoie să mă rog pentru ea. În după-amiaza aceasta am avut o vedenie în care am văzut că era vindecată. Şi cum nici o vedenie nu a dat greş, nu a mai fost nevoie să fac nimic."

Margie Morgan a spus: „Frate Branham, când i-am ajutat pe bolnavi să se alinieze, am simţit o povară pentru un om. Cred că din cauză că semăna foarte bine cu soţul meu. Se numeşte Leeman, l-ai observat?"

„Nu, soră Margie, dar am să mă uit după el mâine."

Vineri seara, în ultima seară din Fort Wayne, Bill le-a spus managerilor că vrea să ţină „un rând de rugăciune rapid." Ei au fost de acord în condiţiile în care este de acord să împartă povara cu ceilalţi lucrători locali, astfel ca serviciul să nu se prelungească prea mult.

Rândul de rugăciune a început cu mărturia femeii care venise cu fiica ei cu proteză la picior. După rugăciune a dus-o direct acasă şi a durat cam o oră până a reuşit să-i dea jos proteza. Când s-au uitat, piciorul părea normal iar radiografia făcută în dimineaţa următoare a confirmat aceasta.

Mărturia aceasta a ridicat foarte mult credinţa mulţimii. Foarte mulţi s-au înghesuit să ajungă în rândul rapid de rugăciune, aşa că cei care aveau handicapuri severe nu au ajuns în rând. Bill l-a observat pe domnul Leeman, cel care semăna cu soţul lui Margie Morgan. Unii l-au ajutat să intre în rând, dar mulţimea se împingea prea tare. Atunci, cei care l-au ajutat, l-au luat şi l-au aşezat lângă platformă, aproape de locul unde se ruga Bill, cu nădejdea că se va ruga şi pentru el. Din nefericire, în toată confuzia aceea, oamenii care voiau să ajungă în rândul de rugăciune nu l-au observat

pe omul neputincios de lângă targă. Curând, cămaşa albă a bolnavului era murdară de urme de pantofi.

Când a văzut aceasta, Bill a spus de la microfon:

„Nu-l lăsaţi acolo pe bietul om!" În clipa următoare, privirea lui Bill s-a întâlnit cu cea a domnului Leeman şi a simţit credinţa lui. Doi bărbaţi l-au ridicat şi l-au dus înapoi în scaun, dar Bill s-a simţit călăuzit să meargă jos şi să vorbească cu el.

„O, frate Branham, a spus domnul Leeman când a ajuns Bill lângă el, dacă aş fi putut să mă ating de paltonul tău cred că aş fi fost vindecat."

„Dumnezeu să te binecuvânteze, frate" a spus Bill, apoi a venit vedenia. Printre multe altele, Bill a văzut că domnul Leeman era pe un câmp, iar un alt bărbat a sărit dintr-un tractor, a alergat spre el şi l-a îmbrăţişat. Apoi vedenia l-a părăsit. Bill a privit spre Leeman şi a zis:

„Frate, tu ai scleroză multiplă. Apoi ai paralizat şi din cauza aceasta ai stat în ultimii zece ani la pat. Eşti om de afaceri în Fort Wayne şi în tot acest timp n-ai încetat să lucrezi. Te văd aşezat într-un pat special care se ridică de la mijloc, astfel încât poţi lucra la o maşină de scris."

Desigur, domnul Leeman era uimit de tot ceea ce i se spunea, iar la un moment dat a zis:

„Aşa este, frate Branham, de unde ştii?"

„Mi-a arătat Domnul într-o vedenie. Tu te-ai rugat mult, iar El ţi-a ascultat rugăciunea. Ridică-te în picioare căci Isus Hristos te-a vindecat."

Câţiva bărbaţi au observat că bărbatul în vârstă s-a ridicat în picioare, în timp ce Bill s-a întors şi a pornit spre platformă.

Un alt bărbat, care stătea în primul rând, s-a întins şi l-a apucat pe Bill de haină. Mâna osoasă a omului era foarte deformată. Bărbatul îi spunea ceva, dar din cauza gălăgiei din sală nu a înţeles nimic aşa că s-a aplecat puţin spre el. Omul spunea: „Ştiu că dacă mă voi atinge de haina ta, sunt vindecat!"

Deodată şi-a dat seama că l-a mai văzut undeva pe bărbatul acela: da, în vedenia pe care tocmai o avusese pentru domnul Leeman. Acesta era bărbatul de pe tractor.

„Eşti fermier, nu-i aşa? Şi eşti prieten cu domnul Leeman… cu bărbatul de acolo!" şi a arătat cu degetul spre Leeman, care acum umbla cu mâinile ridicate şi Îl slăvea pe Dumnezeu cu glas tare.

„Da, aşa este!"

„Tu ai fost anchilozat mulţi ani din cauza artritei, dar nu te teme căci „Aşa vorbeşte Domnul: vei fi bine!"

În dimineaţa următoare, un băiat de la hotel a bătut la uşa lui Bill:

„Reverend Branham, îmi pare rău dar trebuie să vă spun că nu veţi putea ieşi pe uşa din faţă a hotelului. Nu ştiu cum, dar mulţimea a aflat la ce hotel eşti cazat şi acum holul este plin de oameni care vor să te vadă."

„Asta nu-i bine pentru că tocmai ne pregăteam să mergem să luăm micul dejun."

Atunci băiatul de la hotel i-a sugerat: „Pot să vă duc pe o alee, prin camera cazanelor, dacă nu vă deranjează să urcaţi pe un morman de cărbuni."

„Este mai bine aşa decât să nu mâncăm."

„Mă duc să văd dacă e liber holul şi mă întorc să vă iau în câteva minute."

Băiatul s-a întors imediat, iar Bill, Meda, Becky şi Margie Morgan l-au urmat la subsol, au trecut prin sala cazanelor, au urcat mormanul de cărbuni şi apoi au ieşit pe o alee fără să fie observaţi de cineva din mulţime. Ca să fie sigur că nu va fi recunoscut, Bill şi-a lăsat borul de la pălărie în jos şi şi-a ridicat gulerul trenciului. O ducea în braţe pe Becky, ceea ce l-a ajutat foarte mult pentru că îi ascundea faţa. Au mers pe jos pe Second Street şi au început să treacă strada spre Holb's House, restaurantul unde urmau să ia masa. Deodată fiinţa lui Bill s-a încordat ca şi cum ar fi simţit prezenţa Îngerului Domnului. S-a oprit imediat.

„Ce este, dragule?" l-a întrebat Meda.

„Tocmai mi-a spus Duhul Sfânt să mă întorc spre stânga", a răspuns Bill, după care i-a dat fetiţa la Meda şi a pornit spre stânga.

„Bine, frate Bill, dar aici trebuie să mâncăm!" a comentat Margie.

Meda şi-a pus degetul la gură şi a şoptit: „Şşştttt! Am mai văzut expresia aceasta pe faţa lui. Acum este călăuzit de Duhul, aşa că hai să mergem după el.”

După ce a trecut pe lângă câteva blocuri, Bill a intrat într-o cafenea aglomerată care se numea „Miller’s Cafeteria”.

Acolo s-au aşezat la o masă şi au comandat ceva de mâncare.

Înainte ca Bill să apuce să muşte din pâinea prăjită, o femeie de la masa alăturată a strigat: „Binecuvântat să fie Dumnezeu!” şi s-a ridicat privind în direcţia lui Bill.

Când a văzut-o, Margie i-a şoptit fratelui Braham:

„Mai bine ai pleca dacă vrei să nu vină tot grupul acela aici!”

„Nu vorbi aşa, Margie, pentru că Duhul Sfânt vrea să facă ceva.”

Femeia aceea s-a apropiat de masa lor şi a zis agitată:

„Frate Branham să nu mă consideri nesimţită, dar cred că Domnul te-a adus aici ca să te întâlneşti cu mine.”

„Atunci spune-mi despre ce e vorba.”

„Eu şi fratele meu venim din Texas, a spus ea arătând spre un bărbat cu faţa palidă care stătea la masa ei. Omul i-a privit dar nu s-a ridicat. Nu arăta deloc bine.

Femeia a continuat: „Fratele meu este pe moarte din cauza unei boli de inimă. Medicii nu pot să-i facă nimic deoarece inima îi este atât de mărită încât presează diafragma. A fost consultat săptămâna trecută şi doctorul i-a spus că mai are foarte puţin de trăit. Frate Branham, am fost deja la zece adunări ale tale, dar până acum nu am reuşit să ajungem în rândul de rugăciune. Bani nu mai avem, dar ne-am hotărât să vindem vaca şi să mai încercăm o dată. Aseară însă, nu am reuşit nici măcar în sală să intrăm. Fiind disperată, m-am rugat toată noaptea iar spre dimineaţă când am adormit, am visat că Dumnezeu mi-a spus să caut un loc numit Miller’s Cofeteria” căci dacă voi fi acolo la ora 9.00 împreună cu fratele meu, va fi vindecat.”

Bill s-a uitat la ceas. Indica exact ora 9.00.

„Adu-l pe fratele tău.”

Când a venit, a luat mâna dreaptă a bărbatului în mâna sa. Simţea ca şi cum ar fi atins un fir electric. Vibraţiile demonice îi scuturau aşa tare mâna încât i s-a oprit ceasul.

Plecându-şi capul, el s-a rugat încet: „Tată, Te rog să-l vindeci pe omul acesta în Numele Fiului Tău Isus Hristos."

Vibraţiile au încetat, iar bărbatul şi-a pus mâna pe piept şi a tras o gură bună de aer zicând:

„Mă simt altfel." Şi-a umplut plămânii din nou, uimit că nu mai simte nici o durere: „Păi, nu m-am mai simţit aşa de cânt eram tânăr."

Scena a atras privirile celor de la mesele învecinate şi deşi nu se atinsese de mâncare, Bill a hotărât că ar fi mai bine să plece înainte să fie recunoscut de prea mulţi oameni.

Imediat ce a ieşit din cafenea, a văzut cum o femeie care stătea afară, îl privea cu ochii măriţi de surprindere. În clipa următoare ea a căzut în genunchi în faţa lui şi l-a apucat de pantalon zicând: „O, Îţi mulţumesc, Dumnezeule!" Era o femeie slăbuţă, îmbrăcată în negru. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi tot trupul îi tremura de emoţie.

Încet, Bill i-a pus mâna pe umăr: Soră, ridică-te şi spune-mi care este problema ta."

„Mă numesc Damico şi sunt din Chicago", a spus ea cu voce tremurătoare, în timp ce se ridica în picioare. „Am o tumoare malignă. Nici cei de la clinica Mayo nu m-au putut ajuta. Am făcut tratament cu raze, dar tumoarea creşte în continuare. Soţul meu are o fabrică de spaghete, ceea ce înseamnă că am bani pentru operaţie, însă medicii i-au spus că nu mă mai pot ajuta cu nimic. Frate Branham, te-am urmat la toate adunările pe care le-ai ţinut şi am încercat să ajung la tine, dar nu am reuşit. M-am rugat mult şi sunt disperată. În dimineaţa aceasta am visat că Domnul mi-a spus să stau în faţa cafenelei Miller's la ora 9.10. Şi iată-te aici."

Bill i-a luat mâna şi s-a rugat: „Tată ceresc, ştiu că Tu eşti Cel care ne călăuzeşti. Vindec-o pe femeia aceasta în Numele lui Isus Hristos, Fiul Tău." În clipa următoare a simţit cum vibraţiile cancerului au dispărut.

În drum spre hotel, Meda a vrut să intre într-o drogherie ca să cumpere o carte de colorat şi nişte creioane colorate ca să aibă ce face Becky în camera ei de hotel. Bill s-a dus la raionul de sport şi a inspectat undiţele. Curând a simţit din nou prezenţa Îngerului, aşa că şi-a plecat capul şi s-a rugat:

„Ce vrei să fac, Tată ceresc?"

La fel de clar cum îi vorbea Meda, Îngerul Domnului i-a zis:

„Du-te la capătul blocului, treci strada şi stai acolo!"

Le-a trimis pe Meda şi pe Margie la hotel, iar el a plecat să îndeplinească porunca Domnului. A stat mult timp la colţul străzii privind un poliţist care dirija traficul, în timp ce oamenii veneau şi plecau pe trecerea de pietoni. Bill le studia feţele întrebându-se de ce îi spusese Domnul să stea acolo. După vreo zece minute a observat de departe o femeie tânără. Purta o rochie în carouri alb-negru, iar pe cap avea o pălărie tipic scoţiană. Bill a fost impresionat în mod inexplicabil şi se gândea că aceasta era persoana pe care urma s-o întâlnească, de aceea s-a mutat din locul unde era, în aşa fel ca atunci când va trece strada, tânăra să treacă pe lângă el. Poliţistul a ridicat mâna şi a fluierat, iar maşinile s-au oprit pentru a-i da voie femeii să treacă. Privea în jos şi a trecut chiar pe lângă Bill fără să-l observe.

Văzând-o că se îndepărtează, el şi-a zis: „Ciudat! De ce nu m-a îndemnat Domnul să merg la ea?"

Tânăra femeie a mai făcut vreo 20 de paşi, apoi s-a oprit, s-a întors surprinsă şi a alergat înapoi spre Bill:

„O, frate Branham, visez sau eşti chiar tu?"

„Da, soră, eu sunt. Pot să se ajut cu ceva?"

„Sunt din Canada şi trăiesc dintr-o pensie de boală de 150 de dolari pe an. Mi-am cheltuit ultimii bani să pot veni la aceste adunări, dar nu am putut ajunge în rândul de rugăciune. În ultimele două nopţi am dormit pe un scaun în holul hotelului. În dimineaţa aceasta am dat ultimii bani pe care-i aveam pe o ceaşcă de cafea, iar acum mă îndreptam spre autostradă să fac autostopul până acasă. Dar când am dat să plec, mi s-a întâmplat ceva ciudat. Parcă în gândul meu vorbea un glas care-mi spunea să mă întorc şi să merg

în direcţia opusă, iar următorul lucru care s-a întâmplat este că mi-am ridicat privirea şi te-am văzut pe tine."

„Şi care este necazul tău?"

„Am o anomalie la mână. Când am fost mică, m-am urcat pe un câine şi am căzut chiar pe mână, iar de atunci nu am mai putut s-o folosesc."

În mintea lui William Branham nu s-a mai ridicat nici o altă întrebare, ci a spus: „Întinde-ţi braţul, căci Isus Hristos te-a vindecat.

Tânăra şi-a ridicat braţul infirm, iar când a văzut că mâna îi este la fel de sănătoasă ca cealaltă, a început să strige. Oamenii de pe stradă s-au adunat repede în jurul lui Bill cu gândul să se roage şi pentru ei. Poliţistul şi-a părăsit şi el postul şi s-a alăturat mulţimii, iar William Branham a format chiar acolo în stradă un rând de rugăciune care a durat cam o oră. În cele din urmă a fost găsit de un pastor local care l-a dus înapoi la hotel.

După încheierea adunărilor de la Fort Wayne, John Rhyn s-a întors la Benton Harbor, Michigan. Timp de două săptămâni, el a stat la colţul străzii şi a vândut ziare strigând: „Extra, Extra! Lăudat să fie Domnul că m-a vindecat!"

Deoarece era încă orb, toţi se gândeau că şi-a pierdut minţile. Într-o zi, unul din vânzătorii de ziare l-a condus în frizerie ca să se bărbierească. În timp ce bărbierul se pregătea să-i pună spuma pe faţă, l-a întrebat:

„John, mi-a spus cineva că ai fost la Fort Wayne ca să se roage pentru tine predicatorul acela „holly roller". Am auzit chiar că ai fost vindecat."

„Aşa este," a răspuns John. „Lăudat să fie Domnul că m-a vindecat."

Imediat ce a spus aceasta, a fost vindecat. Strigând de bucurie, el a sărit de pe scaun şi a alergat în stradă cu prosopul bărbierului în jurul gâtului, spunând la toţi vestea cea bună că poate vedea.

În seara aceea l-a sunat pe William Branham, care câteva luni mai târziu, s-a oprit în Benton Harbor ca să-l viziteze. Bărbatul de 70 de ani, a citit cu voce tare ziarul şi a dovedit că vede foarte bine. Atunci Rhyn l-a rugat pe Bill să

meargă cu el la un colegiu evreiesc unde îl cunoştea pe rabin. Bill a fost de acord.

Colegiul era situat pe vârful unui deal, cu faţa spre port. Când a sunat, un rabin tânăr, cu barba roşcată, a venit şi le-a deschis poarta sinagogii. După ce a salutat vizitatorii, rabinul i-a spus lui Bill:

„Ştiu că John a fost orb, deoarece l-am întâlnit de multe ori pe stradă. Aş vrea să ştiu cu ce autoritate ai deschis ochii lui?"

„Nu eu i-am deschis ochii, ci Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu."

„Este ridicol!" a răspuns el. „Isus Hristos nu a fost Fiul lui Dumnezeu şi nu a fost Hristosul. Când vine Mesia, El este un Cârmuitor puternic."

„Domnule, tu vorbeşti de a doua venire a Lui. Aceeaşi Scriptură vorbeşte şi de prima Lui venire, ca un Miel dus la tăiere."

Rabinul a dat din cap şi a zis: „Voi, creştinii, vorbiţi de un Dumnezeu în trei persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeul Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt; aşa ceva nici măcar nu are sens. Dacă Tatăl este o persoană şi Fiul este o altă persoană, înseamnă că voi aveţi mai mulţi dumnezei, exact ca păgânii. Voi neamurile, nu puteţi să-L tăiaţi pe Dumnezeu în trei bucăţi şi să-L oferiţi unui evreu."

„Da, unii creştini Îl taie în bucăţi, dar eu nu fac aceasta. În Vechiul Testament El a fost cunoscut ca IaHaVeH şi S-a făcut cunoscut în multe feluri: Stâlpul de Foc, care a călăuzit Israelul afară din Egipt. În Noul Testament, Dumnezeu S-a arătat în trup, în Fiul Său Isus, ca să moară pentru păcatele lumii. Domnule, tu nu îi crezi pe profeţii voştri?"

„Sigur că îi cred."

„Isaia a spus: *„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat şi domnia va fi pe umerii Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Părintele veşniciilor, Domn al păcii."* (Isaia 9.6). Nu sunt trei persoane diferite, ci este un singur Dumnezeu care S-a manifestat în trei feluri. De fiecare dată, S-a descoperit El însuşi, dar diferit: mai întâi ca Tată, apoi ca Fiu şi astăzi ca Duh Sfânt. Acesta este motivul pentru care îi botez pe

oameni în Numele Domnului Isus Hristos, deoarece acesta este Numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt."

O lacrimă s-a prelins pe barba deasă a rabinului, iar Bill a continuat:

„Acum crezi că Isus a fost Mesia?"

Rabinul a arătat spre semnul preoţiei: steaua cu şase colţuri de pe faţa sinagogii şi a zis: „Eu trăiesc bine aşa. Dacă nu aş fi rabin, poate astăzi mi-aş cerşi pâinea pe stradă."

„Mai bine să mănânc pesmeţi muiaţi în apă stătută şi să spun adevărul, decât să mănânc zilnic pui fripţi şi să stau în spatele unei minciuni."

Tremurând, rabinul s-a întors şi a intrat în sinagogă.

Nu la mult timp după aceea, William Branham a ţinut o seară de rugăciune pentru bolnavi în Pine Bluff, Arkansas. După încheierea adunării, Bill s-a întors în camera sa de hotel de la etajul trei. Era atât de obosit încât s-a întins pe pat îmbrăcat şi a încercat să doarmă, dar imediat a auzit o bătaie în uşă. Era managerul hotelului.

„Eşti reverendul Branham?" a întrebat el.

„Da, s-a întâmplat ceva?"

„Îmi pare rău, dar mă tem că va trebui să te rog să părăseşti hotelul."

„Dar ce am făcut?"

„Nu este vorba de tine. Problema este că nu putem avea asta în jurul hotelului nostru." Spunând aceasta, managerul a mers la geam şi a arătat jos în stradă. Bill a privit şi el pe geam. Era aproape şocant. O mare mulţime de oameni tocmai ieşeau din holul hotelului umplând aleea din faţă.

„Nu ştiu cum au aflat că eşti aici, dar nu îi pot convinge să plece."

Bill se simţea obosit din pricina aceleaşi probleme cu care se confrunta tot timpul.

„Sincer să fiu, nu ştiu ce să fac, domnule."

Managerul i-a propus un plan: vei ieşi pe scara de incendiu, care dă în alee, în timp ce eu voi chema un taxi. Îi voi spune şoferului să oprească pe alee ca să te ia. Am făcut deja aranjamente ca să mergi la un alt hotel."

Bill a privit din nou pe fereastră. Ningea. Vedea mame cu copii bolnavi în braţe, care ţinea un ziar deasupra capului ca să nu-i ningă. Alţii erau cu cârje. A observat un bărbat care tremura foarte tare, fie din pricina frigului, fie pentru că era foarte bolnav. Nu putea să plece şi să-i lase aşa… S-a întors spre manager şi a zis:

„Eu aş avea un alt plan." Spunând aceasta, şi-a luat paltonul şi a ieşit în stradă. S-a oprit la colţ şi acolo, în bătaia vântului tăios, a început să se roage pentru bolnavi. Acel rând de rugăciune a avut aceleaşi rezultate ca adunările programate. Un bărbat şi-a aruncat cârjele şi a început să strige: „Lăudat să fie Domnul, căci m-a vindecat!" Apoi, altul şi altul şi tot mai mulţi, iar cineva a început să cânte. Credinţa creştea tot mai mult. A fost unul din cele mai frumoase servicii de rugăciune pe care le-a experimentat William Branham vreodată A stat în stradă până i-au amorţit degetele şi nu a mai fost nimeni care să dorească rugăciune. Apoi s-a retras în camera sa de hotel şi a adormit.

Cam la o lună după adunările din Fort Wayne, William Branham a ţinut un serviciu în Little Rock, Arkansas.

Doamna Damico a participat şi ea la rugăciune şi s-a ridicat plină de zel să pună mărturie deoarece nu s-a mai găsit nici măcar o celulă de tumoare malignă în trupul ei.

Câteva săptămâni mai târziu, Bill a primit o scrisoare de la domnul Leeman, care scria că medicii nu au mai găsit nici o urmă din scleroza multiplă pe care o avusese. El a mai spus că în urmă cu o săptămână a mers la ţară şi l-a văzut pe prietenul său, fermierul care fusese schilodit de artrită, cosind iarba pe deplin sănătos. Domnul Leeman a oprit maşina şi a mers pe câmp, pe urmele lăsate de tractor. Când l-a văzut, prietenul lui a oprit tractorul şi a alergat la el. S-au îmbrăţişat bucuroşi şi L-au lăudat pe Domnul Isus Hristos pentru că i-a vindecat. Bill şi-a amintit vedenia şi a zâmbit. Domnul Leeman a mai menţionat ceva în scrisoarea lui. Spunea că le-a zis tuturor cunoscuţilor despre vindecarea sa, inclusiv unui prieten din Anglia, care era consilierul regelui George al VI-lea.

Aceasta explica telegrama pe care o primise Bill din Anglia câteva zile mai târziu.

Era evident că regele George se simţea tot mai rău. Fiind impresionat de vindecarea domnului Leeman, regele l-a rugat pe William Branham să meargă în Anglia ca să se roage pentru el. Dacă era voia Domnului, voia să meargă şi până în Peninsula Scandinavică în primăvara anului 1950. Atunci ar fi simplu să se oprească şi la Londra ca să se roage pentru rege.

Gândindu-se la telegramă, William Branham şi-a amintit de seara când a primit însărcinarea şi când Îngerul Domnului i-a spus:

„Vei merge în multe ţări ale pământului şi te vei ruga pentru împăraţi, conducători şi prelaţi!" Atunci i se păruse un lucru de neatins, însă acum devenea realitate.

Capitolul 46

Îngerul fotografiat în Huston

William Branham, s-a simţit în sfârşit destul de refăcut ca să reia campaniile mai lungi. Astfel, în ianuarie 1950, managerii lui l-au angajat într-o campanie de 17 zile în Houston, Texas. A început adunările în Teatrul care cuprindea 4.000 de locuri. Încă din prima seară, s-a putut vedea că sala era mult prea mică pentru a-i primi pe toţi cei care doreau să participe, aşa că a doua seară au mutat adunarea la Coloseumul Sam Houston. Acum toţi aveau loc, numărul participanţilor ridicându-se la 8.000 de persoane în fiecare seară, exceptând ultimele seri când o publicitate neaşteptată a umplut sala la maxim.

Deşi mulţi predicatori din oraş au colaborat la reuşita acestor adunări, au fost mulţi care nu au vrut să le susţină. Unul dintre ei a mers atât de departe încât a făcut public un

atac vehement împotriva campaniei lui Branham. Proaspăt ieşit din seminarul Baptist, reverendul Best era pastorul unei mari biserici din Houston. Neţinând cont de ameninţările lui, unii dintre membrii bisericii sale au participat la serviciile lui Branham. Aceasta l-a înfuriat şi mai mult pe dr. Best, aşa că în ziarul din dimineaţa următoare a publicat un articol în care critica cu răutate vindecarea divină, în general, şi pe William Branham în special.

Fred Bosworth a cumpărat ziarul „Cronica din Houston" şi l-a dus în camera de la hotelul Rice, unde era cazat William Branham. I-a arătat articolul şi a zis:

„Priveşte, frate Bill. În oraş este un predicator, un anume dr. Best, care te provoacă la o confruntare cu privire la vindecarea divină. Ascultă ce scrie: „William Branham este un fanatic religios şi un impostor care ar trebui alungat din oraş, şi eu sunt cel care ar trebui să fac aceasta. Frate Branham dacă aş fi în locul tău, aş accepta provocarea şi i-aş da acestui deştept o lecţie din Cuvântul lui Dumnezeu!"

„Frate Bosworth, nu vreau să mă cert cu nimeni pentru că Dumnezeu m-a trimis să mă rog pentru bolnavi. Acolo sunt mii de oameni care cred. Ce rost are să mă cert cu unul tare de cap, care nu crede? Lasă-l în pace! Domnul Isus a spus că vor fi şi oameni ca el: *„orbi care călăuzesc pe orbi."* (Matei 15.12-14).

Când a văzut că provocarea lui a rămas fără răspuns, dr. Best a publicat încă un articol, mai dur decât primul. Când l-a citit, Fred Bosworth a urcat în camera lui Bill, a aruncat ziarul pe pat şi a zis:

„N-o să-ţi vină să crezi ce a scris predicatorul acela despre tine.

„Ce a mai scris?"

Fratele Bosworth a luat ziarul şi a citit: „Lui William Branham îi este frică de adevăr. Se teme să-şi examineze învăţătura referitoare la vindecarea divină în Lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Când este pusă în faţă adevărata Evanghelie, se teme să dezbată subiectul, deoarece îi va descoperi erorile. El se luptă să înşele pe cei săraci şi needucaţi, cu sabia psihologiei şi superstiţiei."

Când a terminat de citit, Bosworth a aruncat ziarul înapoi pe pat şi a zis:

„Frate Branham, nu-l lăsa să denigreze chiar aşa Cuvântul lui Dumnezeu. Acceptă provocarea!"

„Frate Bosworth, acolo sunt în jur de 9.000 de oameni care vin în fiecare seară la aceste adunări de rugăciune şi vreo 7.000 care doresc rugăciune. Mai am doar câteva zile de stat în Houston, de ce să ne fure timpul un nebun ca acesta când ne-am putea ruga pentru bolnavi şi suferinzi?"

„Este adevărat, frate Branham, dar toţi aceşti oameni care vin la adunare, ar trebui să ştie care este adevărul. Unii dintre ei au început să se întrebe deja dacă ştim într-adevăr despre ce vorbim."

„Ungerea Duhului Sfânt este peste mine, frate Bosworth, aşa că nu am timp de certuri."

„Atunci dă-mi voie să primesc eu provocarea lui."

În timp ce privea spre acest soldat al Evanghelie, de 73 de ani, Bill s-a gândit la textul Biblic în care Caleb l-a rugat pe Iosua să-i acorde privilegiul de a-i ataca pe anachini:

„…şi acum iată că astăzi sunt în vârstă de optzeci şi cinci de ani.

Şi astăzi sunt tot atât de tare ca în ziua când m-a trimis Moise…" (Iosua 14.6-12).

„Frate Bosworth, îţi admir râvna…" şi s-a oprit pentru că nu ştia dacă e mai bine să continue sau să tacă.

Sesizând ezitarea lui Bill, Bosworth a continuat:

„Acest om nu are nici un text biblic pe care să poată sta. Lasă-mă să-i dovedesc, şi nu numai lui, ci tuturor celor care încearcă să obţină destulă credinţă ca să fie vindecaţi."

„Bine, frate Bosworth. Fă-o dacă aşa vrei, dar promite-mi că nu o să te certi cu el."

„Îţi promit," a răspuns Bosworth bucuros. Şi a adăugat: „Am să-i spun doar Evanghelia", după care a părăsit camera hotelului, pentru a vorbi cu reporterii care aşteptau afară.

În următoarea ediţie a cronicii, s-a publicat o întreagă poveste referitoare la confruntarea care urma să aibă loc, sub titlul: „Blana ecleziastică va zbura!" Asociaţia de presă a

trimis acest articol şi altor ziare din ţinut. Vestea a stârnit un mare interes în regiune, şi oamenii au început să vină din toate părţile la Houston, ca să participe la confruntare. În seara respectivă, pe la ora 6.00, erau ocupate deja toate cele 30.000 de locuri disponibile.

La început, Bill n-a vrut să meargă, deoarece i se părea nepotrivit să asiste la confruntarea celor doi bărbaţi cu privire la vindecarea divină. Părerea lui era că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie trăit nu dezbătut, dar pe măsură ce se apropia ora, simţea un îndemn ciudat de a merge.

A fost însoţit de Meda, de fratele ei, Howard şi de doi poliţişti. Când au ajuns la Coliseum, nu mai rămăseseră decât câteva locuri la al treilea balcon. Având gulerul paltonului ridicat şi pălăria trasă pe ochi, William Branham a putut urca la locul indicat fără să fie recunoscut.

Fred Bosworth, care nu mai luase parte la nici o dispută publică, a venit „înarmat" cu o listă lungă de texte din Scriptură, gândindu-se că vor discuta pe baza lor. Dar dr. Best şi-a învăţat stilul de confruntare în seminar. El a insistat ca reverendul Bosworth să vorbească în prima jumătate de oră, ca să-şi prezinte dovezile, apoi îşi va expune şi el punctul de vedere. Dacă se năşteau discuţii, aveau să fie dezbătute la sfârşit.

Cu încrederea dobândită de-a lungul anilor de rugăciune şi studiu, Fred Bosworth a urcat pe podium şi a început:

„Dr. Best, îmi pare rău că trebuie să ne confruntăm în felul acesta cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, însă ai afirmat, în ziar, că fratele Branham ar fi un impostor şi că nu există vindecare divină. Subiectul din seara aceasta nu este darul deosebirii dat fratelui Branham, deoarece darurile lui Dumnezeu se dovedesc singure. Subiectul disputei noastre este dacă Biblia învaţă despre vindecarea divină.

Eu am aici câteva notiţe prin care voi dovedi că atitudinea prezentă a lui Isus Hristos, faţă de bolnavi, este aceeaşi ca şi în trecut. Dacă poţi lua unul din aceste versete şi să dovedeşti cu Biblia că ceea ce susţin este greşit, nu va mai avea loc nici o confruntare, mă voi recunoaşte învins şi voi părăsi platforma."

Spunând aceasta, Bosworth i-a înmânat lui dr. Best o foaie de hârtie cu referirile biblice, dar acesta a refuzat s-o primească spunând:

„Voi avea grijă de aceasta când voi merge sus. Până atunci, spune ce ai de spus!"

„Atunci îţi voi pune o întrebare, dr. Best, şi voi fi foarte mulţumit dacă îmi vei răspunde cu „Da" sau „Nu!" Numele de răscumpărare IeHoVaH, a fost aplicat lui Isus? Da sau nu?" Dr. Best nu a răspuns nimic.

Bosworth a continuat: „De vreme ce eşti un student al Biblie, cred că eşti familiarizat cu cele şapte nume compuse ale lui IeHoVaH, care sunt găsite de-a lungul Vechiului Testament. Voi trece rapid peste ele ca să fiu înţeles de audienţă. La paginile 6 şi 7 din „Referinţele biblice Scofield", de Scofield, IeHoVaH este numele distinctiv de răscumpărare al divinităţii şi înseamnă „Cel ce există prin Sine însuşi" şi care Se descoperă pe Sine." În relaţia Sa de răscumpărare faţă de om, IeHoVaH are şapte Nume compuse.

Lista lui Scofield cu aceste Nume este:

- Iehovah Şamah = Domnul este prezent;
- Iehovah Shalom = Domnul este pacea noastră;
- Iehovah Ra-ah = Domnul este Păstorul meu;
- Iehovah Nisi = Domnul este Steagul nostru;
- Iehovah Zidkenu = Domnul este Neprihănirea noastră;
- Iehovah Jireh = Domnul poartă de grijă;
- Iehovah Rafa = Domnul care vindecă.

Acum îl voi întreba din nou pe dr. Best: „Era Numele de răscumpărare „IeHoVaH", aplicat lui Isus?"

Dar dr. Best şi-a schimbat poziţia pe scaun şi nu a spus nimic.

„Sunt surprins că nu spui nimic, dr. Best. Acesta este unul din argumentele cele mai slabe pe care le am. Cred că vei înţelege imediat ce vreau să spun: Dacă Numele „Iehovah Jireh" se aplică lui Isus, înseamnă că trebuie aplicat şi Numele „Iehovah Rafa." Dacă Isus este Jertfa de care S-a îngrijit Dumnezeu pentru a ne salva de păcatele noastre, El

trebuie să fie şi Vindecătorul nostru. Ce spui de asta, dr. Best?"

„Voi avea grijă când ajung acolo! Tu foloseşte timpul care ţi-a mai rămas."

În timpul care i-a mai rămas, Bosworth a amintit textele referitoare la vindecare, le-a explicat şi le-a legat împreună într-un tapet al Adevărului. A atins versetele din Exod 15.26, Psalmul 103.3, Matei 8.16-17, Matei 9.35, Marcu 6.56, Luca 6.19, Fapte 10.38, Evrei 13.8, 1 Petru 2.24, Matei 28.20, Marcu 16.17-18, Iacov 5.15, Marcu 11.24, Marcu 9.23.

Când timpul acordat fratelui Bosworth a expirat, el nu atinsese decât o mică parte din versetele pe care şi le notase. Dar audienţa prinsese ideea: Isus Hristos Mântuitorul lor era şi Vindecătorul. Acum era timpul acordat dr. Best ca să-şi expună punctul de vedere.

Dr. Best a început cu 1 Corinteni 15: *„… tot aşa este învierea morţilor…moartea a fost înghiţită de biruinţă."* (v. 42-54). Prin aceasta, voia să demonstreze că Dumnezeu nu este preocupat de vindecarea trupului oamenilor ci doar de salvarea sufletelor lor. Altfel, creştinii ar trebui să moară doar de bătrâneţe, pentru că Dumnezeu i-ar vindeca de fiecare dată când se îmbolnăvesc. Iar dacă şi creştinii se îmbolnăvesc şi mor ca oricare alt om, unde mai este puterea de vindecare a lui Dumnezeu? Este adevărat că Isus a înviat morţi când a fost pe pământ, dar aceasta a fost numai pentru timpul Lui, ca să dovedească faptul că era Fiul lui Dumnezeu; astăzi însă, nu mai este nevoie de vindecare, deoarece noi avem mărturia Noului Testament. Când i-a expirat timpul, era clar că argumentele lui nu influenţaseră deloc audienţa. Aceasta l-a enervat pe dr. Best, care a adăugat:

„Numai nişte holly rollers pot crede în vindecare divină, nu şi un baptist adevărat."

Fred Bosworth a venit la al doilea microfon şi a spus:

„Un moment, dr. Best. Aş vrea să întreb audienţa câţi baptişti pot aduce o dovadă medicală care să ateste că au fost vindecaţi în aceste adunări din Houston. Aş vrea să se ridice în picioare."

S-au ridicat cam 300 de oameni.

„Aceasta nu dovedeşte nimic!" a strigat Best. Oamenii pot mărturisi orice.

Cuvântul spune că este adevărat, iar dovada sunt aceşti oameni. Cum poţi nega lucrul acesta?"

Enervat, Best a strigat: „Aduceţi-l aici pe vindecătorul acela divin ca să-l văd făcând o vindecare!"

„Dr. Best, fratele Branham nu este vindecător divin şi el nu a pretins niciodată aşa ceva. El Îl roagă doar pe Isus Hristos să-i vindece pe oameni."

Fără să asculte ce spunea Fred Bosworth, Best a strigat din nou: „Aduceţi-l aici pe vindecătorul acela divin ca să-l văd cum vindecă!"

„Dr. Best, tu propovăduieşti salvarea în Isus Hristos, este adevărat?"

„Da, desigur."

„Aceasta face din tine un salvator divin?"

„Sigur că nu!"

„Vezi, nici propovăduirea vindecării în Isus Hristos nu face din fratele Branham un vindecător divin."

„Atunci de ce a pus pe stradă acele afişe pe care scrie: „Minuni în fiecare seară?"

„În primul rând, eu am pus afişele acelea şi ceea ce scrie pe ele este adevărat. Minunea nu este o închipuire. Fratele Branham are un dar supranatural prin care poate vedea vieţile oamenilor şi poate spune evenimentele viitoare. Tot ceea ce a văzut s-a dovedit a fi întotdeauna adevărat. Acest lucru se întâmplă în fiecare seară şi dacă vrei, poţi veni şi tu mâine seară să vezi că este adevărat."

„Un moment", a spus dr. Best. Apoi s-a întors şi a făcut semn unor fotografi să vină în faţă. Kiperman şi Ayers erau doi fotografi profesionişti de la Studiourile Douglas din Houston. Dr. Best i-a angajat personal să vină să facă fotografii în timpul confruntării, pentru a fi publicate în ziarul de a doua zi. Şi pentru că i-a angajat, Best intenţiona să controleze conţinutul fotografiilor.

El a întins degetul foarte aproape de nasul oponentului său şi a spus: „Pozează acum!" După aceea, Best

şi-a băgat pumnul sub bărbia lui Bosworth şi a spus: „Mai fă una!” Şi a continuat aşa până s-au făcut şase negative.

Apoi, Fred Bosworth a spus: „Din punctul meu de vedere, întâlnirea a luat sfârşit. Dr. Best nu a putut răspunde la nici un text pe care i l-am dat, de aceea cred că a pierdut confruntarea. Cei care cred la fel, să spună: „Amin!”

Imensul dom a răsunat de ecoul glasurilor care au strigat: „Amin!”

Tot mai furios, Best a strigat: „Aduceţi-l aici pe vindecătorul divin să vedem ce poate face!”

Fred Bosworth a spus liniştit: „Cred că fratele Branham este în sală pentru că l-am văzut. Dar el nu se va certa cu tine, dr. Best, pentru că nu îi stă în caracter să facă aceasta. Totuşi, pentru că suntem la sfârşitul dezbaterii şi dacă vrea să vină să încheie întâlnirea, este în ordine, însă nu este obligat s-o facă.”

Oamenii au început să privească în jur, aşa că Howard Branham şi-a pus mâna pe umărul lui Bill şi i-a zis: „Stai nemişcat!”

„Asta intenţionez şi eu”, a răspuns el, dar un minut mai târziu a auzit şoapta aceea ca vâjâitul unui vânt: Huuşş!” apoi a simţit asupra lui acea presiune puternică şi a simţit că Îngerul Domnului avea altă intenţie. S-a ridicat imediat în picioare, dar Meda l-a prins de mână şi i-a zis: „Dragule, nu…”

„Draga mea, Îngerul Domnului îmi spune să merg jos!”

William Branham a urcat pe platformă, iar domnul Ayers şi-a pus aparatul la ochi cu intenţia de a-i face o fotografie. Gordon Lindsay, s-a aşezat în faţa lui şi i-a rugat pe ambii fotografi să nu mai facă nici o fotografie. Văzuse ce îi făcuse fratelui Bosworth şi nu voia ca imaginea fratelui Branham să fie întinată la fel.

Bill s-a apropiat de microfon şi a zis: „Îmi pare rău că a avut loc această confruntare. Nu am nici un resentiment faţă de dr. Best. Sincer, el are dreptul să aibă părerile lui, aşa cum şi eu am dreptul să am părerile mele. Băieţii noştri se luptă în Coreea tocmai pentru ca fiecare american să aibă dreptul de a-şi exprima propria părere.

Eu nu sunt un vindecător divin şi nici nu am pretins vreodată aceasta. Singurul Vindecător divin este Isus Hristos. Dar pot spune că în ziua când m-am născut s-a întâmplat ceva suprantural. Eram într-o colibă de lemn din pădurile Kentucky. Baraca nu avea podele şi nici măcar o fereastră, ci doar un mic oblon arătând ca un ochi pe uşă. La câteva minute după ce m-am născut, cam pe la 5.00 dimineaţa, ei au deschis oblonul şi înăuntru a intrat o lumină puternică ce a înconjurat patul în care eram eu şi mama.

De atunci am învăţat că este un Înger al Domnului, deoarece m-a însoţit în toate zilele vieţii mele. În adunări îşi face prezenţa ca o Lumină şi atunci pot să văd lucruri din viaţa unei persoane: uneori din trecut, alteori din viitor.

Eu provoc pe oricine să vină să-mi spună dacă am afirmat vreodată ceva în Numele Domnului şi nu a fost exact aşa. Dumnezeu este Adevărul şi El nu va face niciodată greşeli. Dacă eu mărturisesc Adevărul şi Dumnezeu va mărturisi despre mine."

Bill a auzit din nou vâjâitul de vânt: „Huuşşş!" dar mai puternic decât îl auzise înainte. Privind sus, a văzut Lumina supranaturală în al treilea rând de la balcon, adică exact unde stătuse el. Apoi imediat Lumina a venit la el.

O nelinişte ciudată a cuprins sala, publicul dându-şi seama că se petrece ceva neobişnuit. Unora li s-a părut că au auzit un zgomot ciudat; alţii, privind în jur au văzut o spirală de Lumină, ca o Cale Lactee în miniatură, venind în jos de la balcon. S-a întâmplat atât de repede încât mulţi s-au întrebat dacă nu cumva le-a jucat vederea vreo festă.

Lumina s-a coborât pe scenă şi s-a oprit chiar deasupra capului lui William Branham. În acel moment, domnul Ayers a sărit în faţă cu aparatul lui şi a făcut o fotografie. În timp ce bliţul a scăpărat, misterioasa Lumină s-a făcut nevăzută.

Undeva în studioul lor, cei doi fotografi au discutat fenomenul:

„Ce crezi despre asta?" a întrebat Ayers.

Kipperman s-a apărat:

„Eu sunt evreu, nu ştiu prea multe despre creştinism."

„Eu sunt catolic”, a spus Ayers, „şi noi am învăţat că pot avea loc minuni, dar trebuie să vină prin biserica catolică pentru a fi recunoscute ca venind de la Dumnezeu. Şi eu am crezut aceasta, dar acum nu mai ştiu ce să cred. Am văzut atâtea lucruri uimitoare zilele trecute! Este ceva ce întrece puterea mea de înţelege. Poate am fost prea critic cu Branham.”

„L-ai criticat destul de tare.”

„Păi, aseară am crezut că l-a hipnotizat pe soldatul acela invalid. Altfel cum ar fi fost posibil să se ridice şi să umble un om cu coloana ruptă?”

Kipperman a spus din nou: „N-aş putea spune. Eu nu ştiu absolut nimic.”

Domnul Ayers a intrat în camera întunecată, a închis uşa şi a început să developeze filmul cu mâini îndemânatice. Când a terminat procesul, a aprins lumina şi a privit primul negativ. Spre surprinderea lui era gol; la fel era a doua poziţie, a treia… Ciudat! A folosit tot timpul acest tip de film şi acest aparat, dar nu i s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Ce putea fi? S-a uitat la clişeele următoare dar şi acelea erau goale. Când a privit însă al şaptelea clişeu, şi ultimul, s-a dat înapoi. O durere ascuţită i-a străpuns pieptul ca şi când avusese un atac de cord. Tremurând, a alergat pe hol să-l cheme pe asociatul lui.

Ted Kipperman a venit în fugă: „Ce s-a întâmplat?”

„Uită-te aici!” şi i-a arătat spre negativ. „Este adevărată, Ted. Camera nu poate minţi!”

În următoarele zece minute, cei doi fotografi au developat încă câteva copii după negativ. Fotografia îl arăta pe William Branham în partea stângă, stând lângă amvon îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Cu mâna dreaptă ţinea o foaie de hârtie şi se sprijinea de amvon. Cealaltă mână era lăsată pe lângă corp. În partea stângă a pozei se vedeau două microfoane care erau îndreptate spre evanghelist, însă în clipa aceea nu vorbea pentru că avea gura închisă şi faţa relaxată.

Dar partea izbitoare a fotografiei era aceea care îi făcuse pe ambii fotografi să tremure, şi anume, o dungă lungă de lumină situată în colţul drept de sus al pozei.

Putea fi Focul acela misterios pe care îl văzuseră coborând de la balcon? Kipperman a examinat atent fâşia luminoasă. Marginile ei nu erau clar definite şi ea însăşi era nelalocul ei. Fiecare linie din poză era bine focalizată, însă marginile acestei dungi erau neclare ca şi cum lumina ar fi pulsat atât de rapid încât camera nu a putut-o prinde într-o poziţie fixă. Cel mai ciudat lucru era aşezarea ei: ca o aureolă care plana deasupra şi în spatele capului lui William Branham.

Realizând că deţin ceva de o valoarea imensă, cei doi fotografi au luat poza şi au alergat la Rice Hotel, unde era cazat Bill. În ciuda rugăminţilor lor, nu au putut trece de gărzile care păzeau intimitatea evanghelistului. Atunci au mers la aeroport şi negativul a fost pus pe avionul spre Washington D.C., pentru a fi copiat.

A doua zi s-a reîntors printr-un curier care l-a adus în atenţia lui Bill. Prima reacţie a lui William Branham a fost una de recunoştinţă. Seară de seară el văzuse acea „Flamă" a Duhului în adunările lui, ştiind că oriunde se află urmează o vedenie. De multe ori i-a spus audienţei despre acea Lumină, de aceea era încântător să ai adeverirea mărturiei Celui Atotputernic prin această fotografie.

Fred Bosworth le-a amintit tuturor că nu era pentru prima dată când Stâlpul de Foc a fost fotografiat în adunările lui Bill şi că de fiecare dată criticii au discreditat fotografiile făcute. De ce ar fi altfel de data aceasta?

Gordon Lindsay a jurat că de data aceasta va fi altfel. Cu consimţământul Studiourilor Douglas, Lindsay a aranjat ca negativul să fie examinat de George J. Lacy, un detectiv particular care adesea era angajat de FBI să analizeze documente aflate sub semnul întrebării. Lacy a luat negativul şi timp de două zile l-a supus tuturor testelor posibile. Pe lângă examinarea detaliată a negativului, George Lacy a cercetat şi camera ca să vadă dacă nu cumva lumina se strecurase pe film. A vizitat şi coliseumul să vadă dacă nu existase o reflecţie a vreunei lumini care să producă vreo deviere.

Când domnul Lacy a fost gata să prezinte concluziile finale, a convocat o conferinţă de presă. În afară de

reporterii de la Houston Cronicle, au participat reporteri de la Look, Colliers şi Time. Încăperea era aproape plină atunci când au sosit Bill şi managerul lui. Bill a luat loc în spate.

George Lacy stătea după o masă în celălalt capăt al încăperii. El a întrebat:

„Cine este reverendul William Branham?"

Bill s-a ridicat şi a spus:

„Eu, domnule."

„Reverend Branham, tu vei trece din lumea aceasta ca orice alt muritor, dar cât timp aici va exista o naţiune creştină, va rămâne şi fotografia ta. După părerea mea, este pentru prima dată când e fotografiată şi validată ştiinţific o Fiinţă supranaturală. În ce mă priveşte, şi eu am fost un critic al tău. Am citit în reviste despre adunările tale şi am ascultat sceptic ceea ce spuneai despre un Înger. Şi eu am susţinut că este psihologie, dar domnule, ochiul mecanic al aparatului nu poate capta psihologia! Lumina s-a lovit de lentile; negativul dovedeşte aceasta. Domnule Branham, vrei să vii în faţă?"

Bill s-a dus la masă.

George Lacy a continuat:

„Necredincioşii au spus adesea că nu există dovada evidentă a existenţei unui Dumnezeu supranatural, dar acele zile au trecut! Reverend Branham, aici este negativul."

Domnul Lacy a întins mâna pentru ca Bill să poată lua negativul, însă William Branham a dat din cap şi a spus:

„Dar nu este al meu! Din câte ştiu, copia aparţine Asociaţiei Fotografilor Americani."

George Lacy şi-a arătat surprinderea:

„Reverend Branham, tu nu vei trăi atât de mult ca să vezi această fotografie ajungând la adevărata ei valoare, deoarece cel ce face testamentul moare întotdeauna înainte de intrarea lui în viguare. Într-o zi, această fotografie va fi vândută în orice fel de magazin din ţară, dar îţi dai seama ce valoare are acum? Dacă ar fi să spun o sumă, după aprecierea mea ar fi cam 100.000 de dolari."

„Domnule, pentru mine valorează viaţa. Dacă Isus Hristos Domnul meu, s-a gândit atât de mult la mine încât a venit jos şi S-a lăsat fotografiat împreună cu mine, Îl iubesc

prea mult ca să fac comerţ cu El. Studiourile Douglas au făcut această fotografie: să o distribuie ei. Eu nu voi avea nimic împotrivă. Tot ce-i rog este să pună un preţ cât se poate de mic, astfel încât să poată cumpăra o copie şi cei săraci."

„Ne vom asigura de asta", a spus Ted Kipperman în timp ce venea să ia negativul, „dar mă gândesc cum vom putea dovedi că fotografia este autentică."

Domnul Lacy a spus: „Pot să vă dau o fotografie fotostatică a concluziilor mele, pe care o puteţi multiplica şi s-o includeţi pe fiecare fotografie care urmează să fie vândută:

George J. Lacy
Cercetător de documente îndoielnice
Shell Building
Houston, Texas.

Ianuarie 29, 1950

Concluzie:

„Pe baza examinării amănunţite a filmului cât şi cercetarea împrejurărilor în care a fost făcută fotografia, cred categoric că acest negativ supus examinării, nu a fost retuşat şi nici nu este rezultatul unei expuneri duble a negativului.

Sunt de părere că lumina care a apărut deasupra capului în forma unui nimb, a cauzat lovirea negativului."

Cu respect

George J. Lacy"

William Branham se simţea mulţumit. De ce altă dovadă mai avea nevoie? Oamenii puteau să creadă sau să nu creadă: era la latitudinea lor.

În următoarele săptămâni, după fiecare campanie, în biroul lui William Branham din Jeffersonville, soseau nenumărate mărturii de la oamenii care fuseseră vindecaţi în adunările lui. Însă după adunările de la Houston foarte mulţi oameni au mărturisit că în seara confruntării au văzut o Lumină ciudată în jurul capului lui Bill.

O altă scrisoare a venit de la domnul Becker, un comerciant din Cleveland, Texas, care a suferit de crampe stomacale severe. El nu credea în vindecarea divină, însă soţia lui l-a convins să ia parte la trezirea lui Branham. Seara pe care a ales-o, a fost tocmai seara confruntării.
El scria: „Am văzut o Lumină în jurul capului reverendului Branham, în timp ce stătea pe scenă. Nu era lumina unui bec, ci semăna cu un nimb cam cât capul lui."
Când Bill a făcut chemarea la altar, domnul Becker a alergat în faţă să-şi încredinţeze viaţa lui Isus Hristos.
Domnul Becker a participat la serviciul din ultima seară şi a obţinut un număr de rugăciune, dar numărul lui nu a fost strigat. Totuşi a fost vindecat de boala de stomac atunci când William Branham a încheiat seria campaniilor din Houston cu o rugăciune de eliberare în masă. Prin aceasta, s-a dovedit încă o dată ceea ce susţinea Bill:

Nu aveţi nevoie să veniţi în rândul de rugăciune ca să fiţi vindecaţi, ci trebuie doar să aveţi credinţă."

Capitolul 47

Zborul disperat al unei privighetori

În dimineaţa care a urmat confruntării din Houston, Texas, Fred Bosworth s-a oprit pe la William Branham să-i dea o scrisoare care tocmai sosise cu poşta. Meda a aruncat o privire peste umărul lui Bill şi a zis:

„Deschide-o Bill, căci este din Durban, Africa de Sud."

Bill a deschis plicul şi a început să citească. Scrisoarea venea de la sora medicală privată a unei doamne, Florence Nightingale (nightingale = privighetoare – n.t.) Shirlow, care spunea că este o rudă apropiată a acesteia. Domnişoara Shirlow era pe moarte din cauza cancerului şi îl implora pe William Branham să plece cât se putea de repede cu avionul la Durban, Africa de Sud, ca să se roage pentru ea deoarece fiind prea slăbită, nu putea să călătorească în America.

Cancerul crescuse din duoden în stomac împiedicându-l să digere hrana. În ultimele luni fusese ţinută în viaţă prin perfuzii intravenoase, dar cu toate acestea se ofilea tot mai mult. Doctorii credeau că nu mai are mult de trăit, aşa că ultima ei nădejde era o minune de la Isus Hristos.

Ca să sublinieze situaţia ei disperată, domnişoara Shirlow a anexat şi fotografia ei la scrisoare. Meda s-a speriat, iar Bill a privit scrisoarea îngrozit. Nu mai văzuse niciodată un trup omenesc atât de uscat. Mâinile nu îi erau mai groase ca nişte cozi de mătură, exceptând locul unde se uneau oasele între ele. Bill putea să-i numere cu uşurinţă oasele pentru că femeia era doar piele întinsă pe un schelet.

Florence Nightingale Shirlow a ataşat şi un bilet de avion la scrisoarea ei, aşa că Bill s-a uitat întrebător la bilet şi apoi la managerul lui.

Fred Bosworth ştia la ce se gândeşte aşa că i-a zis:

„Frate Branham, n-ai cum să pleci acum în Africa de Sud. Peste câteva zile trebuie să fii în Beaumont şi apoi în Pensacola, Florida; urmează câteva angajamente în Arkansas şi Carlsbad, New Mexico, ceea ce înseamnă că „eşti angajat" în Satele Unite până în aprilie când mergi în Europa. În mai, după ce te întorci din peninsula Scandinavică, ai ceva timp neprogramat şi poţi merge atunci."

„Judecând după cum sună scrisoarea şi după cum arată femeia din fotografie, sunt mai mult ca sigur că va muri până în mai."

„Posibil," a fost de acord Bosworth, „dar tu primeşti tot timpul scrisori de la oameni aflaţi pe patul morţii. Mai mult, nu poţi zbura imediat să te rogi pentru orice muribund care îţi trimite bilet de avion. Dacă da, înseamnă că ar trebui să faci tot timpul aceasta, dar tu trebuie să te laşi călăuzit tot timpul de Duhul."

„Păi, asta este", a răspuns Bill. „Duhul îmi spune că acest caz are o semnificaţie. Poate Domnul vrea să merg în Africa de Sud…"

În încăpere s-a făcut pentru un moment linişte. Se auzea doar Meda, care plângea. Atunci Bill a zis: „Haideţi să ne rugăm măcar pentru ea."

Punând scrisoarea şi fotografia femeii pe podea, ei au îngenuncheat în cerc şi Bill s-a rugat:

„Tată ceresc, când am văzut scris Africa de Sud pe acest plic, am simţit ceva înăuntrul meu. Oare vrei să merg să ţin adunări la Durban? Tată, aici este o femeie sărmană aflată pe moarte, care priveşte la Tine ca la ultima ei şansă. Te rog s-o vindeci pe Florence Nightingale Shirlow, în Numele Fiului Tău, Isus. Dacă o vindeci, Doamne, voi lua acest lucru ca un semn că trebuie să merg în Africa de Sud pentru o campanie de vindecare."

În timp ce predica în Florida, în februarie 1950, William Branham a primit un telefon de la doamna Reece. Soţul ei, care era un vechi prieten al lui Bill, suferise un infarct şi era pe moarte la spital. Tot ce putea face Bill era să se roage prin telefon şi să ceară îndurarea lui Dumnezeu pentru prietenul lui. A doua zi, doamna Reece a sunat din nou anunţând că peste noapte starea soţului ei s-a îmbunătăţit considerabil. Acum medicii erau siguri că va trăi, iar Bill i-a mulţumit Domnului pentru că a cruţat viaţa prietenului său.

În martie, William Branham a ţinut o campanie în Carlsbad, New Mexico. După adunare, în timp ce stătea afară împreună cu Billy, l-a văzut pe domnul Reece venind la adunare. S-a grăbit să dea mâna cu el şi a rămas foarte surprins când a văzut ce mult îmbătrânise. Mai mult, un braţ îi atârna neputincios, în timp ce pe celălalt îl mişca cu mare greutate. Ca să poată merge se sprijinea de soţie şi de şofer.

„Frate Branham", a spus el cu cuvinte greoaie şi aproape neînţelese, aseară numărul meu de rugăciune a fost atât de aproape… Ai strigat numerele 25-35, iar eu aveam numărul 36. O, dacă aş fi putut ajunge în acel rând de rugăciune!"

„Frate Reece, faptul că ajungi în rândul de rugăciune nu te poate vindeca."

„Ştiu, frate Branham, dar am vrut să ştiu ce am făcut ca să merit asta. Dacă am făcut ceva rău, Dumnezeu ştie că îmi pare rău. Mă bucur că încă trăiesc, dar de ce trebuie să trăiesc aşa pentru tot restul vieţii?"

„Frate Reece, nu ştiu de ce se întâmplă aceste lucruri. În adunare iau un număr la întâmplare, ca să pot da fiecărui om o şansă. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să…"

„Da, frate Branham, nu este vina ta. Voi continua să vin la adunările tale şi poate Dumnezeu îmi va arăta dacă voi mai fi bine vreodată sau nu."

Bill s-a uitat cu milă la prietenul lui neputincios care era îmbrăcat într-un costum albastru cu cravată roşie. Domnul Reece era atât de adus de spate încât abia îşi putea ţine echilibrul, iar soţia şi şoferul îl sprijineau ca să nu cadă.

Deodată Bill a văzut că între ei apare un palmier, apoi l-a văzut pe domnul Reece îmbrăcat cu un costum maro, cămaşă albă şi cravată maro. Stătea sub acel palmier drept şi puternic, cu ambele mâini ridicate, căci Îl lăuda pe Domnul. În timp ce vedenia dispărea, Bill a spus:

„Frate Reece, aşa vorbeşte Domnul: tu vei fi din nou sănătos! Nu ştiu unde, pentru că aici nu sunt palmieri. Într-o zi vei sta sub un palmier îmbrăcat cu un costum maro, cămaşă albă şi cravată. Mă vei vedea şi atunci vei fi vindecat. Nu ştiu dacă acest lucru se va întâmpla anul acesta, anul viitor sau peste 10 ani, dar nu uita că aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!"

Pe 6 aprilie 1950, William Branham, Ern Baxter, Jack Moore, Gordon Lindsay şi Howard Branham au luat un avion spre Londra. Pentru Bii era un mod potrivit de a-şi aniversa cea de-a 41-a aniversare în slujbă în jurul lumii.

Când avionul a aterizat pe aeroportul Northolt, William Branham a fost surprins să vadă mulţimea care se adunase în British Isles, căci aceasta era doar o escală în călătoria spre Finlanda, deoarece urma să se roage pentru regele George al VI-lea al Angliei. Chiar şi aşa, mii de oameni au venit ca să-l întâmpine.

Deodată Bill şi-a auzit numele strigat în microfonul aeroportului, iar reverendul Baxter s-a dus să vadă despre ce este vorba.

După vreo zece minute, Ern Baxter s-a întors cu încă o surpriză:

„Frate Branham, n-o să-ţi vină să crezi, dar femeia aceea din Africa de Sud, Florence Nightingale Shirlow, a aflat

că astăzi vei ateriza aici şi a hotărât să rişte şi să vină personal într-un ultim efort ca să te rogi pentru ea. Avionul ei a aterizat cu 9 minute înaintea avionului nostru şi e încă la bord".

Ern Baxter a arătat spre un avion care era garat o partea cealaltă a pistei, apoi a continuat:

„Frate Branham, domnişoara Shirlow doreşte să mergi să te rogi pentru ea cât se poate de repede, deoarece crede că altfel va muri!"

William Branham a analizat situaţia îndoielnic. Între el şi avionul în care se afla Florence Nightingale Shirlow erau înghesuiţi mii de oameni. Întorcându-se către unul dintre predicatorii locali, un episcop anglican, Bill a sugerat:

„De ce nu o duceţi pe domnişoara Shirlow la dumneavoastră acasă? Între timp voi merge la palatul Buckingham şi mă voi ruga pentru rege, apoi voi veni la casa parohială şi mă voi ruga pentru ea. Mă puteţi suna la hotelul Piccadilly şi vom fixa o oră."

Episcopul a protestat: „Bine frate Branham, dar s-ar putea să nu mai trăiască atât…"

„Îmi pare rău dar nu pot ajunge la ea din pricina mulţimii."

Episcopul a încuviinţat:

„Bine, dacă asta-i tot ce putem face.. Ai dreptate, nu se poate trece de mulţime ca să ajungi la ea."

Ziua aceea s-a dovedit a fi mai aglomerată decât s-a aşteptat Bill. După ce s-a rugat pentru rege (George al VI-lea suferea de boala lui Buerger, un fel de artero-scleroză foarte dureroasă care împiedica circulaţia sângelui prin picioare. După ce William Branham s-a rugat pentru el, starea regelui s-a îmbunătăţit atât de mult încât pentru prima dată după mai multe luni a putut să apară în public), gazdele l-au dus la casa lui John Wesley, renumitul evanghelist al sec. al XIX-lea, care a fost fondatorul Bisericii Metodiste.

William Branham a îngenuncheat şi s-a rugat în camera unde marele om se ruga în fiecare dimineaţă la ora 5.00. Apoi şi-a pus mantia lui Wesley, a intrat în biserica lui şi s-a dus la amvon, gândindu-se că acest bărbat a predicat mesajul sfinţirii, îndemnându-i pe oameni nu doar să-L

accepte pe Isus ca Mântuitor personal, ci să şi ducă o viaţă sfântă. S-a gândit cum Dumnezeu S-a folosit de John Wesely în treziri care au cuprins întreaga Anglie şi alte părţi ale lumii creştine. Bill se întreba ce va spune Istoria despre trezirea care acum se întinde sub slujba lui.

Tot în ziua aceea, mai târziu, gazdele l-au dus la Westminster Abbey, unde era aşteptat de un mare număr de predicatori. L-au dus la hotel doar după ora 2.00 noaptea.

Dimineaţa următoare era caldă în ciuda faptului că era ceaţă. Bill şi echipa lui au luat un taxi şi s-au îndreptat spre locuinţa episcopului. Acesta i-a întâmpinat la uşă şi i-a condus într-o cameră de la etaj.

La vederea lui Florence Nightingale Shirlow, William Branham a rămas pentru o clipă fără grai. Cu toate că mai văzuse persoane destul de grav bolnave, ceea ce vedea acum l-a luat pe nepregătite. O privea de-a dreptul îngrozit. Era întinsă pe spate şi avea un cearşaf alb peste ea făcând-o să arate ca o mumie egipteană. Obrajii îi erau supţi înăuntru; ochii erau căzuţi în două găuri adânci; gura nu era decât o piele subţire prin care se putea vedea cu uşurinţă forma dinţilor. Biata femeie nu cântărea mai mult de 50 de livre. Bill şi-a adus aminte de Georgie Carter, care cântărise tot 50 de livre înainte de a fi vindecată de TBC. Dar nici chiar Georgie nu arătase atât de îngrozitor ca femeia aceasta.

Doctorul lui Florence stătea pe hol. După ce şi-a revenit din uimire, Bill l-a întrebat:

„Mai are vreo şansă?"

„Nici una", a răspuns medicul dând din cap. De două luni nu a mai mâncat nici un fel de hrană. A slăbit atât de mult încât i s-au micşorat venele şi nu mai putem introduce nicăieri un ac ca s-o hrănim."

„Nu e bine deloc", a spus Bill. Apoi s-a dus lângă patul femeii şi i-a zis:

„Bună ziua, domnişoară Shirlow. Eu sunt fratele Branham."

Ochii i s-au deschis şi buzele i s-au mişcat, dar Bill nu a înţeles nimic. Sora medicală s-a aplecat asupra ei ca să înţeleagă ce zice şi i-a spus fratelui Branham:

„Vrea să-ţi strângă mâna," după care i-a luat mâna de sub cearşaf şi a pus-o în mâna lui Bill. Era rece ca a unui mort. Pielea îi era atât de întinsă pe oase încât Bill avea senzaţia că ţine în mână un schelet.

„Frate Branham", a continuat sora, „vrea să-ţi arate corpul."

Când a dat cearceaful la o parte, William Branham a simţit compasiune şi o senzaţie de leşin. Braţele şi picioarele erau de fapt doar oasele. Sânii şi stomacul erau afundate înăuntru, iar coastele ieşeau în afară într-un contrast puternic. Arăta ca un schelet viu.

Florence şi-a mişcat buzele din nou, iar sora a zis:

„Zice: „Aş vrea ca fratele Branham să Îl roage pe Dumnezeu să mă lase să mor."

Bill a simţit că i se rupe inima, aşa că a zis: „Să ne rugăm".

Gordon Lindsay, Ern Baxter, Jack Moore, trei predicatori englezi, două asistente şi un medic, s-au adunat în jurul patului lui Florence Shirlow, iar Bill a început să se roage Domnului:

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-Se Numele Tău…" În timp ce Bill se ruga a venit un porumbel şi s-a aşezat pe marginea ferestrei deschise, chiar aproape de capul său, gângurind în continuu: „Coo, coo, coo!"

Bill a continuat: „Atotputernicule Dumnezeu, mă rog ca binecuvântările Tale să se odihnească peste această sărmană muritoare. Nu pot cere moartea ei când s-a rugat atât de mult pentru viaţă, dar Te rog să ai milă de ea, Tată. Te rog aceasta în Numele Fiului Tău, Isus. Amin."

Când a spus „Amin", Bill a auzit fâlfâitul aripilor porumbelului care tocmai îşi lua zborul. Când a deschis ochii, a văzut că ceilalţi predicatori nu se rugaseră ci priviseră porumbelul."

„Ai observat porumbelul?" a întrebat unul dintre ei.

Când a deschis gura să spună că da, Bill s-a auzit zicând: „Aşa vorbeşte Domnul: Această femeie nu va muri ci va trăi!"

Toţi cei prezenţi în încăpere au încremenit. Părea imposibil.

„Eşti sigur, frate Branham?" a întrebat Ern Baxter.

„Nu eu am vorbit, ci El, de aceea se va întâmpla întocmai. Şi când se va întâmpla, va fi ca un semn că trebuie să merg la Durban, Africa de Sud."

Capitolul 48

Învierea băiatului mort văzut în vedenie - 1950 -

William Branham a aterizat la Helsinki, Finlanda, pe 14 septembrie 1950. Erau prezenţi un mare număr de oameni care veniseră să-l salute, inclusiv pastorul Manninen care îi trimisese prima invitaţie şi doamna May Isaacson, o finlandeză americană care urma să fie traducătoarea lui Bill.

Adunările au debutat chiar în seara aceea, în cea mai mare sală din Helsinki: Messuhalli Hall care putea primi 25.000 de oameni. În prima seară se adunaseră doar 7.000. Oricum, darul deosebirii a lăsat o impresie puternică asupra participanţilor, astfel încât în seara următoare numărul mulţimii s-a triplat.

William Branham se mira cât de diferită era Finlanda de America. Cel de-al doilea război mondial se terminase de cinci ani dar economia Finlandei nu era încă refăcută. Oamenii erau săraci; producţia era slabă, insuficientă, lucrul cel mai evident fiind lipsa maşinilor. Deşi în sala Messuhalli erau 20.000 de oameni, afară se puteau număra doar vreo zece maşini parcate. Oamenii umblau pe jos sau cu bicicleta.

Din cauză că sala Messuhalli a fost rezervată pentru un alt eveniment, a urmat o perioadă de cinci zile în care nu s-au mai ţinut adunări. În acest timp, echipa lui Branham a plecat cu un tren cu aburi la Kuopio, un alt mare oraş din Finlanda, situat la 220 de mile depărtare de capitală, nu departe de cercul Arctic.

Vineri 21 aprilie, în a doua zi de şedere la Kuopio, predicatorii locali au organizat un prânz pentru echipa Branham, la un restaurant situat pe dealul Puijo.

Din pricina luptei spirituale grele pe care o avusese cu o seară înainte, Bill postea pentru a-şi aduce trupul într-o apropiere mai mare de Dumnezeu pentru adunarea din seara aceea.

Cu toate că avea traducător, Bill avea dificultăţi în înţelegerea cu cei 30 de predicatori aşezaţi în jurul unei lungi mese de banchet. Era prezent şi guvernatorul oraşului însoţit de alte oficialităţi.

Gordon Lindsay l-a îndemnat: „Vino, frate Branham şi mănâncă ceva…"

„Nu, frate Lindsay, nu vreau să mănânc până la ora 6.00. dar pot să-ţi spun că este pe cale să se întâmple ceva. Nu ştiu despre ce este vorba, dar simt în duhul meu că se va întâmpla ceva spiritual."

Prânzul s-a încheiat la ora 3.00. Înainte de a se întoarce la Kuopio, Bill şi câţiva dintre predicatori au urcat în turnul de observaţie ca să privească împrejurimile. Privind în jos, Bill a observat la poalele dealului Puijo o mulţime de oameni care se agitau. În şanţul de lângă şosea era o maşină, iar oamenii alergau din toate părţile spre ea. Fiind însă prea departe, Bill nu-şi dădea seama ce se întâmplase.

În vârful dealului erau doar două maşini, deoarece ceilalţi predicatori veniseră cu taxiuri trase de cai. După ce au coborât de pe observator, Bill s-a urcat în una din cele două maşini împreună cu Gordon Lindsay, Jack Moore, May Isaacson şi pastorul finlandez Vilho Soinien. După vreo 20 de minute au ajuns şi ei în locul plin de agitaţie. Maşina din şanţ dispăruse, dar mulţimea era adunată în jurul unui micuţ întins pe iarbă.

„Se pare că a fost accident", a spus pastorul Soinien. „Poate putem da o mână de ajutor." Spunând aceasta, a oprit maşina şi a coborât să vadă ce s-a întâmplat. Domnişoara Isaacson l-a urmat, iar când s-a întors la maşină, le-a relatat ce se întâmplase. Doi băieţi fuseseră loviţi de o maşină în timp ce se întorceau de la şcoală. Cu aşa puţine maşini prin zonă, băieţii nu s-au aşteptat să vină vreo maşină cu viteză mare şi deci au trecut strada fără să se asigure. Nu au avut nici o şansă: unul dintre ei a fost aruncat spre nord, iar celălalt spre sud. Cel care a fost aruncat spre

sud, a fost lovit de apărătoarea din faţă şi aruncat peste drum, lovindu-se cu capul de un copac. Deşi era grav rănit, trăia încă, aşa că l-au pus în maşină şi l-au dus la cel mai apropiat spital. Băiatul aruncat spre nord nu fusese la fel de norocos. Maşina a trecut chiar peste el şi a murit instantaneu.

Legile finlandeze nu permiteau ca băiatul mort să fie mişcat fără permisiunea părinţilor, aşa că cineva s-a dus după ei, iar mulţimea stătea şi îi aştepta.

Lindsay şi Moore s-au dat jos să arunce şi ei o privire, apoi s-au întors la maşină tremurând.

Jack Moore a spus: „N-am mai văzut niciodată pe cineva atât de zdrobit. Nu pot să nu mă gândesc cum ar fi fost dacă era băiatul meu? Frate Branham, ar trebui să-l vezi şi tu."

Bill s-a gândit imediat la fiul său care avea doar 14 ani. Cum ar fi fost dacă ar fi primit o telegramă de peste ocean şi ar fi fost anunţat că fiul lui a fost victima unui accident? Acest gând l-a făcut să se gândească la sărmana mamă care urma să-şi vadă fiul mort şi acoperit cu o haină pe faţă. Cu aceste gânduri pe inimă, a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre mulţimea adunată în jurul băiatului mort. Când mulţimea l-a văzut, au început să şuşotească unii cu alţii.

Domnişoara Isaacson i-a zis fratelui Branahm:

„Nu e îngrozitor? Oamenii aceştia zic: „Iată-l pe făcătorul de minuni din America. Oare ce va putea face pentru băiatul acesta?"

Bill nu a dat atenţie comentariilor şi a zis: „Ei nu înţeleg pur şi simplu. Asta-i tot."

Nişte femei îmbrăcate cu haine lungi şi groase şi cu cizme de lucru în picioare, se tânguiau puţin mai încolo. Unul dintre bărbaţi a îngenuncheat şi a dat la o parte haina de pe faţa băiatului. Avea opt sau zece ani. Faţa îi era zdrobită şi plină de sânge. Gura era larg deschisă, iar limba îi atârna afară. Ochii erau daţi peste cap şi se vedea doar partea albă. Purta un costum tipic finlandez cu pantalonii până la genunchi şi ciorapi groşi. În urma accidentului, unul din

bocanci îi sărise din picior, lăsând să i se vadă spărtura din ciorap.

Era o privelişte groaznică, în special pentru Lindsay şi Moore care aveau copii de aceeaşi vârstă cu băieţelul mort.

Gordon plângea în hohote, iar Bill s-a întors şi a pornit spre maşină deoarece simţea că se sufocă. Deodată a simţit atingerea unei mâini pe umăr. S-a oprit şi s-a întors să vadă cine este, dar ciudat, nu era nimeni în apropierea lui. S-a întors şi a vrut să facă încă un pas, dar a simţit din nou atingerea acelei mâini invizibile. Când a privit spre băieţelul mort, mâna i-a dat drumul, dar auzea cunoscutul şuierat de vânt. Îngerul Domnului era în apropiere şi Bill a înţeles că era vorba de ceva important. A privit din nou spre băiatul mort şi şi-a dat seama că ceva îi era cunoscut. S-a întors spre domnişoara Isaacson şi i-a zis:

„Întreabă-i pe predicatori dacă nu cumva băieţelul acesta a fost aseară în rândul de rugăciune."

Nici unul dintre ei nu îl recunoştea.

„Totuşi eu l-am mai văzut undeva, dar nu-mi amintesc unde…" şi ca un fulger care brăzdează cerul, şi-a amintit. Plin de entuziasm şi-a chemat însoţitorii:

„Frate Moore, frate Lindsay, vă amintiţi vedenia pe care am avut-o în America referitor la băiatul care a fost înviat? Deschideţi-vă Bibliile şi citiţi-mi ce scrie pe ultima pagină."

Jack Moore a citit repede ce scrisese cu doi ani în urmă: „Păr şaten, ochi căprui… între 8-10 ani…îmbrăcat sărăcăcios în haine străine…desfigurat de un accident…o zonă cu brazi şi stânci…" apoi a zis: „Frate Branham, totul se potriveşte descrierii.."

„El este", a încuviinţat Bill. Inima îi bătea tot mai tare în timp ce-şi amintea ce spunea vedenia: „Aşa vorbeşte Domnul: acest băiat va reveni la viaţă."

Gordon Lindsay a spus suspicios: „Şi vrei să spui că acest copil zdrobit va respira din nou? Cum?"

Dar William Branham a spus: „Dacă băiatul acesta nu va fi viu în următoarele minute, puteţi scrie pe spatele meu că sunt un proroc mincinos. Acum mergeţi şi liniştiţi-le pe femeile acelea."

În timp ce domnişoara Isaacson le ruga pe femei să se controleze, Bill a îngenuncheat lângă băiat, fiind atent să facă întocmai ce văzuse în vedenie. El s-a rugat:

„Tată ceresc, îmi amintesc că Fiul Tău Isus le-a zis ucenicilor Săi: *„Vindecaţi bolnavii, curăţaţi leproşii, înviaţi morţii, scoateţi afară dracii; fără bani aţi primit, fără bani să daţi!"* (Matei 10.8).

În urmă cu doi ani mi-ai arătat acest moment într-o vedenie. Acţionând după Cuvântul Tău: Cel scris şi Cel vorbit prin vedenie, îi spun morţii: „Nu mai poţi ţine acest copil! Dă-i drumul în Numele lui Isus Hristos."

Undeva, într-o călătorie misterioasă dincolo de această viaţă, un suflet s-a oprit şi s-a întors înapoi. Pieptul băiatului s-a ridicat şi plămânii s-au umplut cu aer. A clipit din ochi, apoi i-a deschis şi a privit în jur.

Lucrul acesta a transformat tânguirea femeilor în strigăte de uimire. În următoarele minute, băiatul era sus pentru examinare. Nici măcar un os din trupul lui nu mai era rupt. În afară de julituri, băiatul nu avea nimic şi se afla într-o stare bună.

Vestea acestei minuni s-a răspândit cu repeziciune în toată provincia Kuopio, aşa cum cuprinde focul o pădure şi mistuie totul în calea lui.

În seara aceea, auditoriul din Kuopio a fost plin până la refuz. Credinţa s-a aprins în inimile oamenilor, iar minunile au abundat. În seara următoare, mulţi oameni au rămas afară deoarece nu au mai încăput în sală. Guvernul finlandez a chemat în ajutor Garda naţională pentru a putea menţine ordinea.

După încheierea serviciului, când Bill voia să intre în hotel, a observat o pereche finlandeză tânără care stătea în faţa uşii. Când l-au văzut, au început să „turuie" atât de repede în finlandeză încât nici chiar domnişoara Isaacson nu înţelegea nimic. Se purtau ca nişte nebuni, mai ales femeia care s-a agăţat de Bill de parcă viaţa ei ar fi depins de el. Lindsay, Moore şi Baxter au trebuit să-l tragă pe Bill dintre cei doi ca să poată ajunge în siguranţă în camera sa de hotel.

Domnişoara Isaacson a rămas în urmă să vadă ce voiau cei doi. Zece minute mai târziu a venit sus şi a spus:

„Sunt părinţii celuilalt băiat accidentat. Fiul lor este încă în comă şi medicii cred că nu va supravieţui. Părinţii vor să mergi să te rogi pentru el.”

„Nu te lăsăm să faci asta, frate Branham”, a spus Ern Baxter. „Aceasta este regula noastră de când eu şi fratele Bosworth am început să organizăm adunările tale. Dacă mergi la spital să te rogi pentru cineva, ziarele vor publica ştirea şi atunci vom primi sute de cereri de la alţi disperaţi din spitale. Şi pentru că nu vei putea ajunge la toţi, aceasta va da naştere la resentimente care pot dăuna adunărilor viitoare. Deci, oricât ne-ar fi de milă de mama acelui copil, mă gândesc la deviza noastră: „Toţi trebuie să-şi aducă bolnavii în adunări, acolo unde toţi au aceeaşi şansă.”

Trist, Bill a fost de acord dar a adăugat:

„Măcar lăsaţi-mă să vorbesc cu ea ca să-i explic cum stau lucrurile. Aduceţi-o aici.”

După felul cum erau îmbrăcaţi, mama şi tatăl copilului păreau săraci. Mama, care încă striga şi plângea isteric, a turuit din nou ceva, iar domnişoara Isaacson a tradus: „Vino şi vindecă-ne copilaşul.”

„Îmi pare rău, dar eu nu pot să-ţi vindec copilul,” i-a răspuns Bill.

„Dar pe celălalt l-ai vindecat.”

„Nu! Isus Hristos l-a vindecat, nu eu. Eu nu pot face aşa ceva. Domnul mi-a arătat cu mai mult de doi ani în urmă că celălalt copil va fi adus înapoi din morţi, dar nu mi-a spus nimic de copilul tău.”

„Atunci vezi o vedenie şi pentru fiul nostru!”

Bill a dat din cap neputincios: „Nu pot vedea vedenii că aşa vreau eu, ci doar dacă îmi îngăduie Dumnezeu să le văd. Am să mă rog pentru fiul tău ca Dumnezeu să-l vindece. Însă dacă va fi vindecat sau nu, depinde numai şi numai de Dumnezeu şi desigur, de credinţa ta. Sunteţi amândoi creştini?”

Nici unul dintre ei nu era creştin. Bill le-a explicat Evanghelia în termeni simpli:

„Voi aşteptaţi ca Dumnezeu să vă vindece copilaşul deşi nici măcar nu i-aţi dăruit Lui vieţile voastre. Gândiţi-vă că dacă fiul vostru moare, Dumnezeu îl va duce în cer

deoarece este prea mic ca să fie răspunzător de viaţa lui. Dacă voi muriţi păcătoşi, nu îl veţi mai vedea niciodată, dar dacă Îl acceptaţi pe Isus Hristos ca Mântuitorul vostru, chiar dacă fiul vostru moare vă veţi întâlni într-o zi în cer, căci acolo merg creştinii după ce mor. Deci ce-ar fi dacă v-aţi preda chiar acum vieţile lui Isus Hristos? Odată ce sunteţi creştini, puteţi merge cu încredere la Dumnezeu şi să-L rugaţi să vă vindece fiul. Poate că îl va cruţa…"

Pentru cei doi părinţi acest lucru părea un târg pe care nu-l puteau pierde. Au îngenuncheat şi Bill i-a condus într-o rugăciune simplă în care L-au rugat pe Isus Hristos să devină Domnul vieţii lor. Cum s-au ridicat de jos, mama a bolborosit isterică:

„Acum vezi o vedenie pentru fiul nostru?"

„V-am mai spus că eu nu pot să-L fac pe Dumnezeu să-mi arate o vedenie pentru el. Dacă nu arată, nu arată. Dacă îmi arată, am să vă spun. Lăsaţi un număr de telefon unde puteţi fi găsiţi."

Acest lucru nu a fost suficient pentru disperata mamă. În ziua următoare, duminică 23 aprilie, femeia a sunat la hotel din 15 în 15 minute întrebând-o pe domnişoara Isaacson: „Încă n-a văzut o vedenie?"

Trecuseră trei zile de la învierea băiatului mort. Vestea acelei minuni s-a răspândit pretutindeni, aşa că oamenii veneau la Kuopio din toate colţurile umplând auditoriul încă de la amiază. Când a venit timpul să meargă la adunare, Bill şi-a dat seama că nu poate intra în sală încă de la trei blocuri depărtare, de aceea, guvernatorul a trimis un detaşament al gărzii naţionale să-l ajute.

Aceştia l-au condus prin subsolul clădirii şi au închis uşa după el. Jumătate din gardă a rămas afară, iar patru din ei, doi în faţă şi doi în spate, i-au făcut cale spre platformă.

Când era pe hol, la jumătatea drumului, de la toaleta femeilor a ieşit o fată în cârje. Avea cam 10 ani. Părul îi atârna până pe umeri, ciopârţit parcă de ea. Rochia îi ajungea până sub genunchi, dar ceea ce îi atrăgea atenţia era proteza ei. Era cel mai nenorocit copil pe care-l văzuse vreodată şi care era încă în stare să se mişte pe propriile ei picioare. Un picior părea sănătos şi puternic, dar celălalt

atârna fără viaţă şi deoarece era cu câţiva inch mai scurt, era încălţat cu o gheată cu talpă foarte groasă. Piciorul deformat era strâns legat cu nişte chingi care erau legate de o centură de metal prinsă în jurul taliei. Mai era ceva ce Bill nu înţelegea. De tocul ghetei cu talpă groasă era agăţată o coardă care mergea până sus pe umăr şi era prinsă de legătura de pe spatele ei.

Când fata a observat că William Branham se uită la ea, şi-a lăsat capul în jos şi a început să plângă. Bill ştia că fata ştia cine este şi avea impresia că vrea să vină la el dar se temea să nu greşească cumva.

Gărzile din faţa lui Bill s-au oprit să vadă de ce nu mai vine, iar cele două gărzi care veneau în spatele lui, l-au îndemnat să meargă mai departe. Pentru că nici unul din cei patru bărbaţi nu vorbeau engleza, Bill le-a explicat prin semne că vrea să mai stea puţin.

Când fata a privit din nou spre Bill, el i-a făcut semn să se apropie. Ea a înaintat foarte greu spre el, iar Bill a putut să vadă scopul acelei corzi dintre umăr şi gheată. Mai întâi, îşi fixa ambele cârje în faţă, apoi se sprijinea în ele şi îşi sălta umărul în sus, ceea ce făcea ca piciorul să se legene înainte. Părea hidos, dar funcţiona. Privind-o, a simţit cum i se topeşte inima de mila ei.

Când fetiţa oloagă a ajuns lângă el, l-a prins de haina de la costum, a sărutat-o şi apoi i-a dat drumul în timp ce lacrimile curgeau şiroaie din ochii ei albaştri.

Bill a văzut deasupra ei o umbră care s-a estompat în imaginea aceleaşi fete, care alerga cu ambele picioare sănătoase. „Scumpa mea”, a spus el fericit, „poţi renunţa chiar acum la aceste legături. Dumnezeu te-a vindecat.”

Fata nu înţelegea engleza şi pentru că nu era nimeni care să-i traducă, acele cuvinte nu însemnau nimic pentru ea. Soldatul din spatele lui a decis că au vorbit destul şi l-a îndemnat să meargă mai departe. Neputând face nimic, Bill a pornit gândindu-se: „O, Dumnezeule, sunt sigur că ea va înţelege într-o zi!”

În seara aceea, finlandezii au văzut darul deosebirii la lucru dovedind că Isus Hristos este viu şi sute de oameni nici n-au trebuit să se apropie de rândul de rugăciune că au şi

fost vindecaţi. Bill îi putea vedea de pe platformă cum îşi aruncau cârjele sau se ridicau din scaunele cu rotile.

După ce a terminat cu a doua grămadă de numere de rugăciune, Howard i-a pus mâna pe umăr şi i-a zis:

„Ajunge pentru seara asta, Bill. Mai avem o mulţime de adunări şi nu vrem să te pierdem."

„Dar mă simt încă în putere, Howard. Hai să mai strigăm încă 10 numere, începând de la 45."

În timp ce Howard îi alinia pe ultimii zece bolnavi, William Branham s-a întors cu spatele spre audienţă ca să bea un pahar cu apă. A auzit un foşnet, iar când s-a întors a văzut-o pe fetiţa pe care o întâlnise în hol. Acum se chinuia să urce pe platformă pentru că avea numărul 45.

Inima lui Bill a fost inundată de bucurie. S-a întors spre doamna Isaacson şi a zis:

„Vreau să repeţi exact ce spun, chiar dacă nu înţelegi."

În timp ce se chinuia să ajungă la el, fata a zâmbit. Unul din dinţii din faţă îi căzuse. Bill a întrebat-o:

„Tu eşti fetiţa cu care m-am întâlnit la subsol, aşa-i?"

„Da, a răspuns ea. Mă numesc Veera Ihalainen. Sunt orfană de război. Părinţii mei au fost ucişi de ruşi şi locuiesc într-un cort, aici în Kuopio. Crezi că Isus mă va vindeca?"

„Scumpa mea, Isus Hristos te-a vindecat deja înainte de începerea serviciului. Du-te să te ajute cineva să-ţi scoţi legăturile apoi vino să te văd."

În timp ce un predicator finlandez desfăcea chingile Veerei, Bill a început să vorbească cu un alt bolnav. Deodată s-a auzit un ţipăt: Veera ţipa de bucurie şi umbla ţinându-şi cârjele într-o mână şi chingile în cealaltă; alerga cu picioarele goale pe podeaua de lemn. Bill s-a alăturat şi el în armonie cu laudele care se ridicau din audienţă.

După serviciu, Howard l-a ajutat pe Bill să se întoarcă la hotel. În timp ce erau în holul hotelului, Howard încerca să-l scoată pe Bill de sub ungere şi să-l aducă în lumea reală. Pentru asta, vorbea tot timpul cu el:

„Bill, îţi mai aminteşti când am fost la Prince Albet şi ai mâncat bomboanele acelea canadiene? Erau aşa de rele…"

„Oh, da!"

„Dacă acelea au fost rele, ar trebui să le guşti pe astea finlandeze.” Spunând aceasta, Howard i-a pus în mână două bomboane, dar Bill nu le-a mâncat.

Ieşind din lift, au trecut pe lângă singurul telefon de pe holul hotelului.

Domnişoara Isaacson a comentat:

„Ştii, băieţelul acela aflat în comă nu şi-a revenit încă, iar mama lui a sunat toată ziua la hotel, din 15 în 15 minute, să afle dacă ai văzut vreo vedenie cu privire la el. Dacă va continua şi mâine aşa, îmi pierd minţile.”

„Domnul nu mi-a arătat încă nimic despre el”, a răspuns Bill în timp ce deschidea uşa de la cameră şi intra.

Punându-şi Biblia şi cele două bomboane pe masă, Bill s-a dus la geam şi a privit spre est, spre Rusia. Chiar dacă era aproape de miezul nopţii, afară era destulă lumină ca să poţi citi ziarul.

Străzile erau pline de oameni gălăgioşi care veneau de la auditoriu. Bill a privit amuzat spre un grup de soldaţi finlandezi care se îmbrăţişau cu un grup de soldaţi ruşi. Privindu-i, Bill se gândea:

„Acel Ceva care a făcut ca un finlandez să se îmbrăţişeze cu un rus, poate evita orice război în lume. Isus Hristos este răspunsul. Da, domnule!” Apoi şi-a ridicat mâinile şi L-a lăudat pe Dumnezeu:

„Tată ceresc, Tu eşti atât de minunat! Cât de mult Te iubesc pentru că ai vindecat-o pe copila aceea oloagă şi orfană! Ce mare eşti, mare IeHoVaH! Într-o zi, Tu vei străpunge aceste ceruri de la răsărit şi vei reveni. Atunci, mii de finlandezi vor păşi înainte, în viaţa veşnică, din pricina deciziei pe care au luat-o aseară. O, Isuse Hristoase, Stăpânul şi Domnul meu, cât de mult Te ador; cât de mult apreciez faptul că pot lucra pentru Tine!”

În clipa aceea, în spatele lui s-a auzit un clichet puternic. Bill s-a întors şi L-a văzut pe Îngerul Domnului stând lângă masă. Arăta ca de obicei: înalt, cu pieptul lat şi fără barbă, cu pielea măslinie, cu părul des şi negru până pe umeri, cu o mantie albă care nu îi acoperea de tot picioarele. Deasupra lui se mişca acea Lumină veşnic prezentă. Braţele Lui erau încrucişate, dar probabil nu de mult timp deoarece

pe masă era o vază mare de sticlă care nu fusese acolo până atunci.

Clinchetul pe care îl auzise Bill, fusese produs de vază când a fost aşezată pe masă. Era cât se poate de clar că nu era o vedenie; îngerul şi vaza erau amândoi cât se poate de materiali. Dacă ar fi întins mâna, i-ar fi putut atinge dar nu îndrăznea s-o facă.

În vază erau două narcise galbene, una îndreptată spre nord şi alta spre sud. Îngerul l-a întrebat uitându-se spre ele:

„Ce sunt acestea?"

„Seamănă cu florile de Paşti", a răspuns Bill.

„Aceste două flori îi simbolizează pe cei doi băieţi din accidentul de acum trei zile. Băiatul care a căzut spre nord a murit pe loc, dar viaţa i-a fost redată. Băiatul căzut spre sud este şi acum pe moarte."

Bill a văzut cum floarea îndreptată spre nord a căzut dintr-o dată pe masă, în timp ce cealaltă se apleca încet în jos ca la ticăitul unui ceas: la fiecare ticăit cădea câte un pic.

Îngerul l-a întrebat:

„Ce ţi-a dat fratele tău?"

„Două bomboane."

„Mănâncă-le!"

Cele două bomboane se aflau de o parte şi de alta a vazei, în linie cu florile. Bill a luat bomboana dinspre nord şi a băgat-o în gură: avea gust bun. În timp ce mesteca bomboana, floarea care era întinsă pe masă a sărit drept în vază. Dar floarea dinspre sud continua să se aplece încet, încet…

„Acum mănâncă şi bomboana cealaltă", a poruncit Îngerul.

A băgat bomboana în gură şi a început s-o mestece. Avea un gust îngrozitor. Era atât de rea şi de tare încât Bill a scuipat-o din gură.

Îngerul l-a atenţionat: „Dacă nu o mănânci, celălalt băiat va muri."

Narcisa dinspre sud era aproape de masă. Bill a luat repede bomboana, a băgat-o în gură şi a mestecat-o deşi avea un gust îngrozitor. Când a înghiţit-o, floarea căzută s-a

ridicat ca şi tovarăşa ei. Aplecându-şi puţin capul, Îngerul a luat vaza cu flori şi s-a făcut nevăzut în lumina de deasupra. Bill a rămas câteva minute nemişcat, simţindu-se amorţit peste tot. Într-un târziu a dat buzna afară pe hol, strigând:

„Vino repede, soră Isaacson!”

Domnişoara Isaacson a deschis repede uşa şi a ieşit în hol:

„Ce s-a întâmplat, frate Branham?”

„Îngerul Domnului mi s-a arătat în cameră şi mi-a dat un cuvânt şi pentru cel de-al doilea băiat din accident. Aş vrea s-o suni pe mama copilului şi să-i spui: „Aşa vorbeşte Domnul: Fiul tău va trăi!”

Domnişoara Isaacson a fugit la telefonul de pe hol şi a sunat părinţii copilului. După câteva momente s-a întors şi a spus: „A răspuns dădaca. Părinţii au plecat la spital de vreo jumătate de oră. Se pare că au primit un telefon care i-a anunţat că starea fiului lor s-a agravat.”

„Bine, atunci vom suna la spital deoarece i-am promis că o voi anunţa dacă îmi va arăta Dumnezeu ceva.”

Domnişoara Isaacson a sunat la spital şi a cerut să vorbească cu mama copilului. După ce a ascultat ce spunea femeia de la celălalt capăt al firului, domnişoara a spus cu un zâmbet de surprindere:

„Mama lui spune că ştie. Când au ajuns la spital, bătăile inimii copilului erau cât se poate de slabe. Stăteau acolo şi aşteptau să-şi de suflarea în orice clipă, dar în urmă cu vreo cinci minute pulsul i-a revenit la normal, apoi a deschis ochii şi a vorbit cu ei. Era coerent şi părea bine. Doctorii sunt uimiţi şi spun că dacă este bine cum arată, dimineaţă poate merge acasă.”

Bill a spus bucuros: „Spune-i că ne bucurăm mult pentru băiatul ei, dar aminteşte-i că nici eu şi nici vedenia pe care am avut-o, nu l-au vindecat pe fiul ei ci credinţa în Domnul Isus Hristos.”

Din Finlanda, grupul Branham s-a dus în ţara vecină, Suedia, apoi în Norvegia. În a doua zi pe care o petrecea în Norvegia, Bill s-a trezit brusc la 5.00 dimineaţa. Îngerul Domnului stătea acolo şi se uita la el. Deasupra Lui era Lumina supranaturală care strălucea în încăperea de hotel.

„Îmbracă-te!” i-a poruncit Îngerul, după care s-a contopit cu acea Lumină şi S-a făcut nevăzut.

Bill s-a îmbrăcat şi a aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic.

„Oare ce să fac? Ce vrea Domnul să fac?”

Pentru că nu a primit nici o altă poruncă, Bill s-a hotărât să facă o plimbare de dimineaţă şi să se roage. A mers cam trei mile prin oraş şi s-a oprit lângă un râu. Acolo s-a aşezat sub un copac, s-a relaxat şi s-a rugat în timp ce soarele începea că se înalţe pe cer. Pe la ora 9.00 a devenit neliniştit, gândindu-se că ceilalţi sunt îngrijoraţi pentru că nu era în cameră. În clipa aceea Îngerul i-a poruncit cu voce aspră:

„Acum ridică-te şi du-te înapoi!”

După ce a mers cam o milă, a auzit din nou glasul Îngerului care i-a spus clar:

„Întoarce-te la dreapta!”

Bill a luat-o la dreapta, iar după ce a trecut pe lângă câteva blocuri, aceeaşi voce i-a zis:

„Acum întoarce-te la stânga!”

Bill a ascultat, întrebându-se unde vrea să-l călăuzească Domnul. Atunci l-a văzut pe norvegianul care tradusese pentru el cu o seară în urmă.

Bărbatul l-a observat şi el, şi a venit repede să dea mâna cu Bill. În clipa aceea Bill a avut o vedenie pentru acel bărbat şi a văzut ce problemă are. Apoi s-a văzut din nou în adunarea din seara trecută. Se vedea cum şi-a plecat capul, a închis ochii şi i-a condus pe oameni în rugăciune. Acum vedea întâmplându-se ceva ce cu o seară în urmă nu observase. Când vedenia s-a sfârşit, Bill i-a spus omului de pe stradă:

„Tu tocmai ai venit de la spital, este adevărat?”

„Da. Cum de ştii asta?”

„Ai doar un rinichi şi ai fost îngrijorat că îl vei pierde şi pe acesta.”

„Aşa este.”

„Cu 3-4 ani în urmă, trebuia să faci ceva pentru Domnul şi nu ai făcut, aşa-i?”

Omul era uluit, acest lucru văzându-se clar pe fiecare gest pe care-l făcea:

„Acesta-i adevărul, frate Branham."

„Apoi ai avut o operaţie în care ţi s-a scos unul din rinichi, însă boala a trecut la celălalt rinichi, ceea ce te-a îngrijorat foarte tare. Este adevărat că aseară, în timp ce mă rugam de încheiere ai prins capătul hainei mele şi te-ai rugat: „Doamne Isuse, Te rog să mă vindeci!"

Omul a ridicat o mână în sus şi a spus:

„Aşa este. Şi L-am rugat pe Dumnezeu să-mi confirme dacă sunt vindecat. Cam cu o jumătate de oră în urmă am avut un simţământ ciudat: ceva mă îndemna să vin pe strada aceasta şi să aştept. Şi uite că dau de tine! Acum sunt încredinţat că Isus Hristos m-a vindecat."

Când s-a întors la hotel, Lindsay, Moore, Baxter şi păstorul gazdă erau în oraş şi priveau într-o vitrină înainte de-a intra în restaurant să ia masa.

Întorcându-se spre ceilalţi, Bill a spus: „Aşa vorbeşte Domnul: Dintr-o clădire va ieşi un bărbat şi ne va opri. Va purta un costum de culoare închisă şi o pălărie deschisă. Mă va ruga să merg sus să mă rog pentru soţia lui bolnavă; dar nu pot face aceasta pentru că este timpul să plece."

Jack Moore l-a întrebat: „Când se va întâmpla?"

„Cred că înainte de a ajunge la hotel, pentru că în vedenie se vedea clar că e dimineaţă."

După micul dejun, cinci din ei mergeau în urmă spre hotel, uitându-se prin vitrine, când deodată dintr-o clădire a dat buzna un bărbat emoţionat că l-a văzut pe Bill. Prin intermediul păstorului local, ei au înţeles că bărbatul era proprietarul magazinului, că locuia în apartamentul de deasupra şi că soţia lui era pe moarte.

Bărbatul dorea ca „marele evanghelist american" să meargă sus să se roage pentru soţia lui. Deşi nu-i plăcea să-l refuze, Bill a trebuit să spună „Nu", deoarece ştia că trebuie să asculte de vedenii, fie că-i plăcea, fie că nu. Acesta era cel mai greu preţ care însoţea darul şi chemarea lui.

Capitolul 49

Prieteni şi duşmani

În iunie 1950, William Branham conducea o campanie de vindecare în Lubbock, Texas, când a fost lansat un alt atac public împotriva lui. De data aceasta editorul unui ziar local a publicat un articol în care îl acuza pe Bill că se roagă pentru creştini naivi pe care îi înşeală cu o grămadă de şmecherii psihologice.

Gordon Lindsay a exclamat:

„Ai citit articolul acesta, frate Branham? Ăştia spun că aduni aşa de mulţi bani în timpul adunărilor încât ai nevoie de doi bărbaţi solizi ca să-i care. Tot articolul este plin de minciuni de astea. Mă înfurie aşa de tare! Frate Branham, de ce nu chemi foc din care ca să-i ardă?"

„Vai, frate Lindsay! Iacov şi Ioan au vrut să facă acelaşi lucru odată când o cetate întreagă L-a respins pe Domnul. Dar Isus le-a spus: *„Voi nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi!*

Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască." (Luca 9.51-56).

„Eu nu mă refer la oameni, ci la tiparniţa care a tipărit asemenea mizerii."

„Frate Lindsay, eu am ignorat întotdeauna aceste lucruri, ba mai mult, nu voi face niciodată ceva atât de drastic decât dacă îmi va cere Domnul s-o fac."

Lindsay n-a fost mulţumit de răspuns şi a zis: „Ce ne lipseşte astăzi sunt nişte proroci ca Ilie. El nu trebuia să aibă o vedenie ca să facă ceva. S-a suit pe muntele Carmel, a zidit un altar şi i-a provocat pe toţi prorocii lui Baal: „Haideţi aici şi vă voi dovedi cine este Dumnezeu!" Mai mult, şi-a bătut joc de ei zicând: „Să vedem ce poate face Baal!"

Prorocii aceia falşi au fost făcuţi de râs când a coborât focul din cer şi a mistuit jertfa lui Ilie, apa şi toate. Ilie a ştiut unde se află şi fără vedenie!"

„Stai puţin, frate Lindsay. Tu eşti un predicator bun, dar îţi scapă un lucru important", a răspuns Bill. „Când Ilie a aşezat toate lucrurile în ordine, jertfa, apa şi toate, el a spus: *„Doamne, am făcut toate aceste lucruri după Cuvântul Tău."* (1 Împăraţi 18.17-40). Aceasta înseamnă că Domnul îi arătase mai întâi o vedenie. Aşa este cu toţi prorocii: ei merg după ce au văzut vedenia. Chiar şi Isus, care era Prorocul – Dumnezeu, a spus: *„Eu fac doar ce Îmi arată Tatăl."* (Ioan 5.19).

Lindsay a mormăit: „Totuşi aş vrea să văd mai mulţi proroci ca Ilie."

Câteva săptămâni mai târziu, Bill a ţinut o campanie de trei zile în Harlingen, Texas, un orăşel situat la 20 mile Nord de graniţa mexicană. Au participat în jur de 4.000 de oameni, dar nu aveau entuziasmul pe care Bill l-a întâlnit în alte părţi. Din fericire, lipsa de entuziasm nu se datora felului cum lucra darul pe platformă. Totuşi, Îngerul Domnului n-a umblat prin audienţă cum obişnuia.

Următoarea după-amiază, în timp ce se ruga în camera hotelului, Bill a primit un telefon de la managerul lui:

„Frate Branham, sunt gata să merg la masă. Sigur nu vrei să vii şi tu?"

„Nu, mulţumesc frate Baxter. Astăzi nu, pentru că sunt în post înaintea Domnului."

„Bine, atunci ne întâlnim în hol în câteva minute? Trebuie să vorbesc ceva cu tine."

„Sigur, am să vin."

În hol, Ern Baxter şi-a spus părerea:

„Donaţia de aseară a fost foarte slabă , iar acum suntem aproape de epuizarea fondului pentru această campanie."

„Cât de aproape?"

„Păi ne-ar mai trebui cam 900 de dolari."

„Mă întreb de ce, doar o mulţime aşa de mare putea dona cu uşurinţa o asemenea sumă."

Acum Bill înţelegea entuziasmul scăzut din seara trecută: „Cred că nu pot fi acuzaţi deoarece au fost suspicioşi cu privire la mine."

„Frate Branham, lasă-mă să fac o colectă ca să putem termina cu bine."

Bill s-a gândit ce Îi promisese Domnului: că va rămâne evanghelist cât timp Domnul îi va acoperi nevoile, astfel încât să nu fie nevoit să cerşească bani.

„Să nu faci nimic! Nu, domnule. Dacă faci vreodată o cerere pentru bani în una din campaniile mele, este ziua în care ne vom strânge mâinile ca fraţi şi voi continua singur. În adunarea mea nu se vor cere bani! Dumnezeu are munţi şi văi şi totul îi aparţine; şi eu îi aparţin, deci El îmi va purta de grijă."

„Bine, frate Branham, dacă aşa zici tu, nu voi spune nimic despre bani."

În timp ce se întorcea în camera sa de hotel, Bill a aruncat o privire prin hol. A observat două adolescente îmbrăţişate, care plângeau de parcă urmau să moară. Bill s-a dus la ele şi le-a zis:

„Ce vi s-a întâmplat?"

„O, tu eşti frate Branham?" a răspuns una din ele.

„Ei bine, văd că mă cunoaşteţi. Pot să vă ajut cu ceva?"

Atunci fata a continuat: „Frate Branham, este vorba de prietena mea de aici. Ea are o boală mintală şi dacă Dumnezeu nu face o minune trebuie internată într-o clinică psihiatrică. Am fost la adunările tale din Lubbock. Când am văzut Duhul Sfânt la lucru am ştiut că Dumnezeu poate să o vindece pe prietena mea dacă aş putea s-o aduc în rândul de rugăciune ca să te rogi pentru ea. Aşa se face că am venit cu ea aici la Harlingen, dar aseară n-am apucat nici un număr de rugăciune, iar acum mă tem că am făcut atâta drum degeaba."

Bill a văzut ce credinţă mare avea această tânără, încât şi-a adus prietena de la o depărtare de 1000 de mile.

„Soră, dacă ai s-o aduci la fiecare adunare…" dar s-a oprit pentru că a primit o vedenie. Dar nu se vedea ca de obicei, ca o imagine de Tv, ci era tridimensională.

„Tânără domnişoară, tu aparţii de biserica metodistă şi mama ta este invalidă, este adevărat?”

Fata şi-a dus mâna la gură de uimire şi a exclamat: „Da…”

„Aţi venit până aici cu o maşină galbenă. Pe drum, tu şi fata aceea râdeaţi când aţi prins o porţiune dificilă de drum şi anume: jumătate asfalt, jumătate beton şi era gata să vă răsturnaţi.

„Acesta este adevărul, frate Branham.”

„Şi iată încă un adevăr: Aşa vorbeşte Domnul: prietena ta este vindecată!”

Ambele fete au izbucnit în strigăte de bucurie. În timp ce pleca, Bill era sigur că nu există nici un gram de îndoială care să umbrească gândurile lor.

În seara aceea, după serviciu, reverendul Baxter a venit la Bill şi a spus: „Frate Branham, pe tava de donaţii este un plic pe care nu este trecut nici un nume şi conţine 9 hârtii de 100 dolari. Este exact cât ne trebuie ca să ducem campania la bun sfârşit. Frate Branham, ai avut dreptate. Dumnezeu ne va purta de grijă. Mă ierţi pentru că am vrut să cer bani?”

„Sigur, frate Baxter. Aceasta este o lecţie să te încrezi în Domnul.”

Bill n-a spus chiar atunci, însă a ştiut cine a pus banii în plic. Dumnezeu îi arătase o vedenie cu fata din Lubbock, care punea un plic fără nume pe tava de donaţii.

În dimineaţa următoare, Ern Baxter s-a oprit în camera lui Bill să-l întrebe dacă vine la masă.

„Încă nu, frate Baxter. Încă postesc.”

„Este a treia zi de când n-ai mâncat. Ai grijă să nu întinzi prea mult postul acesta, căci ai nevoie şi de putere fizică.”

„Dar am nevoie şi de putere spirituală. Voi avea grijă, dar mă simt presat să fac aceasta ca şi cum ar trebui să se întâmple ceva pentru care trebuie să fiu pregătit spiritual.”

„Bine, te voi întreba şi deseară.” Şi în timp ce se îndrepta spre uşă, Baxter s-a întors şi a spus: „Apropo, îţi mai aminteşti de cele două fete pentru care te-ai rugat ieri după-amiază în hol? Sunt atât de bucuroase încât spun

tuturor că Îl pot găsi pe Isus care a eliberat-o pe una din ele de boala mintală de care suferea."

„Să ştii că-mi place să văd oameni cărora le place să mărturisească că Isus Hristos i-a vindecat."

Mai târziu, după-amiază, reverendul Baxter a dat din nou buzna în camera lui Bill. De data aceasta era nevos.

„Ce s-a întâmplat, frate Baxter?"

Bărbatul acesta puternic s-a aşezat pe un scaun, s-a aplecat înainte cu braţele rezemate de genunchii depărtaţi, ţinându-şi pălăria între picioare, şi a spus:

„Frate Branham, mă tem că avem o problemă serioasă. În după-amiaza aceasta am primit câteva telefoane de la cei care sponsorizează adunările tale de aici. Se pare că cineva a tipărit un bileţel în care te face cu ou şi cu oţet. Acesta a fost multiplicat şi răspândit peste tot prin oraş; din pricina celor scrise în el, mulţi oameni au început să plece."

„Nu e pentru prima dată când sunt criticat public. Dar ce spune pamfletul?"

Nu l-am citit personal, dar scrie că faci un spectacol la scenă deschisă, că foloseşti şmecherii mintale ca să înşeli audienţa, iar cei cărora le spui ce probleme au, le ştii mai dinainte de la ei. Te acuză că eşti ca vrăjitorul Simon din Faptele Apostolilor, care era interesat doar de bani. (Fapte 8.9-24). Dar partea cea mai rea este că din câte se pare pamfletul a fost tipărit de Biroul Federal de Investigaţii (FBI)."

„Bill a fluierat: „Ei, asta da întorsătură!"

„Da, şi mai scrie că seara, când vei merge pe platformă, FBI te va demasca în faţa tuturor că eşti un înşelător. Ce vei face, frate Branham?"

„Cred că ar trebui să mergem mai departe, ca de obicei, şi să lăsăm totul în mâinile Domnului. Nu ne-a purtat El de grijă şi aseară? Ei bine, tot aşa ne va purta de grijă şi în seara aceasta."

Mâinile mari ale lui Baxter s-au încleştat pe pălărie:

„Când mă gândesc că te acuză că eşti interesat doar de banii oamenilor, îmi amintesc de texanul care ţi-a înmânat cecul de 25.000 de dolari şi l-ai rupt în faţa lui."

„Îţi aminteşti de milionarul care mi-a trimis un CEC de un milion de dolari şi l-am refuzat? Peste tot au fost oameni care mi-au oferit case. Nu demult, cineva s-a oferit să-mi cumpere un Cadillac nou, dar i-am refuzat pe toţi, deoarece vreau încrederea oamenilor, nu banii lor."

Cuvintele acestea au stârnit curiozitatea lui Baxter:

„Înţeleg că ai refuzat banii şi casele, dar Cadillac-ul de ce l-ai refuzat? Eşti şofer şi ai nevoie de o maşină nouă."

„Nu am nimic împotriva maşinilor noi, dar un Cadillac este prea mult. Cum aş putea umbla prin Arkansas cu un Cadillac când unele mame sărmane mănâncă slănină şi mămăligă la micul dejun, mâinile le sunt numai răni de la culesul bumbacului, iar când vin la adunare pun în tava pentru donaţii un dolar muncit din greu? Să mă plimb într-un Cadillac? Nu, domnule! Nici vorbă! Eu vreau să fiu la fel ca oamenii pentru care mă rog!"

„Acum înţeleg. Tot ce spui are sens. Ascultă, merg în oraş să mănânc, nu vii şi tu?"

„Da, acum o să vin."

Când au intrat în cofetărie, reverendul Baxter a fluierat:

„Îi văd aici pe unii din prietenii noştri. Iată-i pe Wilbanks… Poate vor să vină să vorbească cu tine."

„Sper să nu vină. Ştii ce se întâmplă când ungerea este peste mine: Dumnezeu descoperă tot felul de lucruri şi nu vreau să fiu obosit înainte de a începe serviciul."

După ce au mâncat, cei doi bărbaţi s-au ridicat să plece, dar chiar atunci s-au ridicat şi domnul şi doamna Wilbanks şi s-au îndreptat spre casă să-şi plătească consumaţia. S-au întâlnit deci la casă. Când l-a văzut, domnul Wilbanks a spus:

„Aş vrea să dau mâna tu tine, frate Branham."

Bill s-a întins să-i prindă mâna întinsă şi a început să spună ceva, dar chiar atunci a intervenit Ern Baxter şi a spus:

„Uite ce e, frate Wilbanks… N-ar trebui să vorbeşti cu el acum deoarece se pregăteşte pentru serviciul de deseară."

„Înţeleg."

În timp ce mergeau pe stradă, Bill a auzit o Voce interioară care-i zicea:

„Întoarce-te şi du-te în maşină cu Wilbanks!”

Bill şi-a scuturat capul gândindu-se că a fost gândul lui, apoi a zis:

„Este o seară frumoasă, nu-i aşa?”

„Da, aşa este”, a răspuns Baxter.

Deodată Bill a simţit că i-au înţepenit picioarele; voia să păşească dar nu mai putea face nici un pas. Baxter s-a întors spre el şi l-a privit contrariat:

„Ce s-a întâmplat?”

„Frate Baxter, trebuie să ne întoarcem şi să ne urcăm în maşină cu Wilbanks.”

„Nu se poate, frate Branham.”

„Este Duhul Domnului.”

„Bine.”

Wilbanks s-au bucurat mult când au văzut că fratele Branham a venit în maşina lor. Când au ajuns, Ern Baxter a intrat în clădire, dar Bill s-a oprit la jumătatea scărilor, deoarece a auzit din nou Vocea care spunea:

„Întoarce-te şi stai de vorbă cu Wilbanks.”

Bill s-a dus la maşină şi a zis:

„Frate Wilbanks, sper că nu ai vreo problemă în familie.”

„Nu, nu am nici o problemă.”

„Este ciudat că Ceva îmi spune să stau de vorbă cu tine şi nu ştiu de ce.”

După ce au sporovăit câteva minute, Bill s-a întors să intre în hotel, dar s-a oprit când a văzut că se apropie maşina domnului Reece. A parcat lângă un palmier mare, unde mai erau parcate câteva maşini, iar şoferul a coborât repede şi a deschis uşa maşinii ca să coboare domnul Reece.

Arăta la fel ca atunci când îl întâlnise în Carlsbad, New Mexico, în martie. Acum Bill ştia despre ce era vorba. Acolo era palmierul pe care-l văzuse în vedenie şi prietenul lui îmbrăcat într-un costum maro şi cravată. Totul era în ordine.

Când domnul Reece l-a văzut pe Bill, s-a uitat imediat la palmier. Apoi, fără nici un cuvânt, a ridicat mâinile spre cer şi a strigat: „Slavă lui Dumnezeu! Sunt vindecat!” A strigat şi

a sărit plin de bucurie, aşa că nu mai părea deloc omul acela suferind care avea nevoie de ajutor.

În drum spre camera lui de hotel, reverendul Baxter l-a prins pe hol şi i-a zis:

„Frate Branham, cele două fete vor să plece. Sunt supărate, aşa că ar fi bine să vezi care e problema."

„Sigur. În ce cameră sunt?"

Când a găsit camera, Bill a bătut la uşă. Fata i-a deschis uşa iar când l-a văzut i-a zis:

„O, frate Branham, a zis ea trăgându-şi nasul. Îmi pare rău că ţi-am pricinuit tot acest necaz."

„Necaz? Dar ce necaz mi-aţi făcut voi mie?"

„Păi, am pus FBI-ul pe tine. Cred că am mărturisit prea mult prin oraş, iar acum spun că te vor demasca pe platformă."

„Păi dacă fac ceva rău trebuie să fiu demascat."

„Şi nu te temi să mergi acolo deseară?"

„Să mă tem? Sigur că nu mă tem. De ce să mă tem dacă am făcut tocmai lucrul pentru care m-a trimis Dumnezeu aici? În afară de asta, am mai avut agenţi FBI în adunările mele, iar unii au fost mântuiţi – cum s-a întâmplat cu căpitanul Al Ferras din Tacoma, Washington. Poate se va întâmpla la fel şi cu aceştia. Aş vrea să veniţi şi voi deseară la adunare ca să Îl vedeţi pe Domnul în acţiune, căci El va lupta pentru mine."

Când s-a întors în camera lui, Bill a îngenuncheat lângă pat şi s-a rugat:

„Ce pot însemna toate acestea, Tată ceresc?"

După câteva minute a primit o vedenie şi atunci a înţeles…

În spatele scenei, Ern Baxter a pus mâna pe unul din acele pamflete:

„Este o ruşine ce scrie aici!" a spus administratorul clădirii, iar Baxter a fost de acord.

„Când mă gândesc că te numesc farsor şi fiica mea a fost vindecată în adunarea de aseară!"

Administratorul a continuat: „În seara aceasta cineva a lipit aceste pamflete pe parbrizele tuturor maşinilor din parcare. Am angajat zece copii mexicani să le ia jos."

„Din nefericire, astăzi au fost lipite alte câteva sute prin tot oraşul", a adăugat Baxter.

„Da… Probabil fiecare om a apucat să citească unul."

„Ce oribil! a spus Baxter. Legea ar trebui să se ocupe de indivizii care fac aşa ceva."

„Este în ordine, a intervenit Bill. Sunt legi mai înalte decât acestea pământeşti. Domnul va purta de grijă. Amintiţi-vă ce a spus Isus: *„Oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în veacul viitor."* (Matei 12.32).

Administratorul a zis: „Dacă m-aş putea ocupa numai puţin de individul acesta…"

„Nu-ţi face griji căci se va ocupa Dumnezeu la timpul potrivit", a răspuns Bill.

Audienţa începuse să cânte: „Crede numai", aşa că Bill s-a dus pe scenă. Ştia bine ce era în gândurile oamenilor aşa că a trecut direct la subiect:

„Am aici un pamflet în care se spune că sunt ca vrăjitorul Simon din Faptele Apostolilor şi că mă interesează numai banii oamenilor. Presupun că cei mai mulţi dintre voi au citit acest bileţel, deoarece a fost răspândit prin tot oraşul. Tot aici scrie că FBI mă va demasca în seara aceasta pe platformă. Ei bine, sunt gata să fiu demascat. L-am rugat pe managerul meu să părăsească clădirea, ca să nu intervină în nici un fel. Agenţii FBI care vor să facă asta, sunt rugaţi să vină în faţă şi să spună ce au de spus."

Un vuiet nervos a cuprins audienţa. Bill aştepta… dar, nimic.

„Poate nu au venit încă, dar îi mai aşteptăm. Este cineva care vrea să vină să cânte un imn?"

După ce bărbatul care a venit pe scenă a terminat cântarea, Bill a spus din nou:

„Aştept agenţii FBI. Unde sunteţi? După cum scrie în acest pamflet, trebuie să mă demascaţi în seara aceasta. Aş vrea să fiu demascat dacă am făcut ceva contrar Bibliei sau ceva ilegal. Haideţi deci să-i dăm drumul!"

Bill a aşteptat din nou scrutând privirea cu ochii de vultur. Domnul îi arătase în camera de hotel cine erau vinovaţii dar nu-i dăduse încă pe faţă în adunare. La un

moment dat, cu coada ochiului a prins mişcarea unei umbre negre, cu formă neregulată, care se plimba pe deasupra capetelor oamenilor. Nici unul nu semăna cu cei din vedenie. Deodată umbra s-a ridicat, a plutit până la nivelul al doilea şi s-a oprit deasupra a doi bărbaţi aflaţi în rândul din faţă al balconului. Bill putea să le vadă feţele cât se poate de clar: ei erau.

„Prieteni, aici nu sunt agenţi FBI, căci ce are FBI-ul cu predicarea Evangheliei? Nu FBI vrea să mă demaşte, dar aici va fi o demascare.

Cei doi care au tipărit pamfletul se află în rândul din faţă al balconului de acolo – unul are costum albastru, iar celălalt are costum gri. Ei nu sunt agenţi FBI ci predicatori decăzuţi. Domnul mi i-a arătat pe amândoi în vedenie, chiar în după-amiaza aceasta."

Toate capetele din audienţă s-au întors şi au privit în direcţia aceea. Cei doi s-au roşit la faţă şi s-au făcut tot mai mici în scaunele lor.

„Nu vă lăsaţi jos! a spus Bill. Acum este şansa voastră să veniţi şi să mă demascaţi."

Cei doi ar fi intrat în pământ de ruşine, dar nu se puteau băga mai jos. Bill i-a presat din nou:

„Aţi spus că sunt ca Simon vrăjitorul şi mă interesează numai banii oamenilor. Ei bine, ia veniţi aici pe platformă pentru un test! Dacă sunt Simon vrăjitorul, iar voi sunteţi oameni sfinţi ai lui Dumnezeu, El mă poate lovi cu moartea. Dar dacă eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu, înseamnă că voi sunteţi greşiţi şi Dumnezeu vă poate lovi cu moartea. Veniţi aici să vedem cine suntem fiecare cu adevărat!"

Bărbaţii aceia s-au ridicat şi s-au grăbit spre ieşire.

„Văd că pleacă… Poate vin jos. Haideţi să cântăm o cântare în timp ce-i aşteptăm."

Audienţa a terminat de cântat mai multe strofe dintr-o cântare şi era evident că cei doi nu aveau intenţia să dea curs provocării lui Bill.

„Se pare că cei doi au părăsit clădirea. Prieteni, voi ştiţi că pe mine nu mă interesează banii voştri. Dacă nu erau cheltuielile legate de adunări, nu i-aş fi lăsat pe managerii

mei să ridice nici un fel de donaţie. Mai mult, dacă mai rămân ceva bani după ce sunt plătite toate cheltuielile, aceia se duc pentru misiuni. În ce mă priveşte pe mine, eu primesc doar un salariu mic. Întrebaţi-l pe managerul meu, întrebaţi pe oricine mă cunoaşte bine şi veţi vedea că eu nu umblu după banii voştri, ci doresc doar încrederea voastră."

Capitolul 50

O spălătoreasă îi întârzie zborul

După ce a petrecut o lună în Texas, William Branham abia aştepta să se întoarcă acasă la soţia şi copiii săi. Din nefericire, după-masă când au zburat din Dallas s-au văzut nevoiţi să aterizeze în Memphis din cauza unei furtuni puternice. Linia aeriană a cazat toţi pasagerii la hotelul Peabody, până la oprirea furtunii. Bill a sunat acasă şi a anunţat-o pe Meda ce s-a întâmplat, apoi şi-a petrecut restul zilei scriind scrisori.

Afară turna cu găleata, cerul nopţii fiind brăzdat de fulgere mari. Spre miezul nopţii însă se părea că furtuna se domoleşte.

La 6.00 dimineaţa, linia aeriană l-a sunat pe Bill să-l informeze că avionul va decola la ora 8.00. Uitându-se la ceas a văzut că mai are timp destul, aşa că s-a hotărât să meargă să caute o cutie poştală să trimită scrisorile.

Dimineaţa era caldă şi limpede. Florile din grădini umpleau aerul cu mireasma lor care fusese amplificată de ploaia din timpul nopţii. Păsările cântau peste tot făcându-l pe Bill să li se alăture. El fredona o melodie creştină în timp ce admira frumuseţea lumii Tatălui său.

După două blocuri, a găsit o cutie poştală în faţa unei bănci. A pus scrisorile în cutie şi când se pregătea să se

întoarcă a auzit sunetul unui vâjâit de vânt. Când şi-a dat seama de prezenţa Îngerului Domnului, a simţit cum i se face pielea de găină. A păşit repede în umbra unui stâlp, a plecat capul şi a spus: „Tată, ce vrei să facă slujitorul Tău?”

La fel de clar cum auzea trilul păsărelelor, Îngerul Domnului i-a zis:

„Continuă să mergi!”

Cu aceste instrucţiuni sigure, Bill s-a îndreptat spre hotel. Când s-a apropiat de intrarea hotelului, a dat să intre dar vocea gravă a Îngerului a spus din nou: „Mergi mai departe!”

Bill s-a uitat la ceas. Mai era o oră până la decolarea avionului. Totuşi a mers mai departe deşi nu ştia ce vrea Domnul de la el.

Se simţea foarte bine. Totuşi era puţin nervos din pricina timpului. Din când în când se uita la ceas, dar întotdeauna Îngerul îi spunea: „Du-te mai departe!” Când manoşul ceasului a trecut de ora 8.00, Bill s-a resemnat şi s-a gândit că va face alte aranjamente pentru a ajunge acasă. „Doamne, nu ştiu unde mă aflu, dar dacă Tu ai spus să merg, am să merg. Ce poate însemna aceasta?”

Ajunsese deja într-un cartier mai sărac din Memphis. Străzile nu erau pavate şi nu existau trotuare. A coborât o ridicătură unde un pârâiaş curgea pe marginea drumului.

În faţă a observat o femeie grasă, de culoare, care stătea în curte cu braţele rezemate de gard. Avea o cămaşă bărbătească legată pe cap, ca o basma. Când a ajuns aproape de ea, femeia i-a zis:

„Bună dimineaţa, parson.”

Ridicându-şi pălăria, Bill a răspuns:

„’Neaţa, mătuşico!” Apoi s-a oprit brusc, ca şi cum ar fi fost lovit de ceva.

Femeia a zis din nou:

„Parson…”

„Mă cunoşti?” a întrebat-o el.

„Nu, domnule.”

„Atunci de unde ştii că sunt predicator?”

„Am ştiut că vii”, a răspuns ea zâmbind.

„Cum ai ştiut când nici eu nu ştiam?”

Atunci femeia i-a povestit următoarele:

„Parson, ai citit Biblia acolo unde scrie despre sunamita care nu putea avea un copil? Ea i-a promis lui Dumnezeu că dacă îi va da un copil, îl va creşte pentru Domnul (2 Împăraţi 4.8-37). Ei bine, eu sunt ca ea; şi eu i-am promis Domnului acelaşi lucru. El mi-a dat copilul şi am încercat să-l cresc pentru Domnul, cum am ştiut mai bine. Dar în urmă cu câţiva ani a intrat într-un anturaj rău. A luat-o pe o cale greşită şi s-a procopsit cu o boală venerică, cu sifilis. Boala este deja foarte avansată şi băiatul meu este pe moarte. Ieri a venit medicul să-l vadă şi a spus că nu mai are nici o şansă pentru că sângele îi este deja plin de puroi. Aşa se face că în fiecare clipă aştept să se întâmple ce-i mai rău.

Parson, eu nu pot să stau şi să privesc cum îmi moare băiatul! Vreau să fie salvat, de aceea, ieri m-am rugat toată ziua şi toată seara şi am zis: „Doamne, dacă eu sunt ca femeia sunamită, unde este robul Tău, Elisei?”

La un moment dat din noapte am adormit pe scaun şi atunci am visat că am ieşit din casă şi am stat lângă poarta aceasta. Şi am văzut că a venit un parson îmbrăcat într-un costum maro şi cu pălărie. Când m-am trezit se lumina de ziuă. Am ieşit imediat afară şi de atunci stau aici şi te aştept pe tine. Parson, crezi în călăuzirea Duhului Sfânt?”

Inima lui Bill era foarte mişcată. Desigur, în locul acesta l-a îndemnat Domnul să vină:

„Mătuşico, numele meu este Branham. Ai auzit de mine?”

„Nu domnule parson Branham, nu am auzit.”

„Slujba mea este să mă rog pentru bolnavi. Vrei să mergem înăuntru să mă rog pentru fiul tău?”

„Da, domnule parson Branham, te rog să intri.”

Bill a deschis poarta slăbuţă. Un cui ruginit agăţat de un lanţ o închidea în urma lui. Femeia l-a condus într-o cameră mică. Podelele din lemn erau curate ca lacrima. Într-un colţ era un tub de metal pentru spălat, iar de el era rezemată o scândură de frecat rufe. Fără îndoială că din asta trăia. Deasupra uşii atârna o plăcuţă pe care scria:

„Dumnezeu să binecuvânteze casa noastră.”

Bill fusese invitat în palate împărăteşti şi în vile somptuoase, dar nicăieri nu se simţise atât de binevenit ca în coliba aceasta umilă.

În celălalt colţ era un pat din metal pe care zăcea fiul ei. Era un flăcău înalt şi bine făcut, de vreo 180 de livre. Ţinea pătura strâns şi se zvârcolea pe salteaua umplută cu paie, gemând: „Mmm…mmm…Este atât de întuneric aici!… Mamă…este aşa de întuneric! Oare unde mă duc?…"

„Nu mai e normal de vreo şapte zile", a şoptit mama băiatului. „Se crede pe un vapor pierdut pe ocean în întuneric. Vezi, parson, asta mă doare cel mai rău: să ştiu că băiatul meu e pierdut!" Spunând aceasta, femeia l-a mângâiat uşor pe umăr:

„Scumpule, o cunoşti pe mama?"

„Mmm…mmm… este aşa de frig… aşa de frig…" a răspuns el.

Ea l-a sărutat pe frunte: „Copilaşul mamei…"

Privind-o, Bill se gândea: „Da, aceasta este dragostea de mamă. Nu contează ce a făcut, pentru ea el este copilaşul mamei." Apoi i-a zis:

„Mătuşico, hai să ne rugăm. Începe tu."

Când au îngenuncheat lângă pat, biata spălătoreasă şi-a stors atât de tare inima înaintea Domnului încât lacrimile şiroiau din ochii lui Bill. Şi-a terminat rugăciunea zicând: „Doamne, dacă îmi vei lua copilul şi voi şti că l-a luat Isus, mă voi bucura."

Bill şi-a pus mâinile pe picioarele băiatului, care erau reci ca nordul Atlanticului, şi a spus: „Dumnezeule scump, nu ştiu ce se întâmplă dar Tu m-ai întors pe stradă şi m-ai trimis în locul acesta. Ştiu că am pierdut avionul, dar nu are importanţă. În ascultare de călăuzirea Duhului Sfânt, îmi pun mâinile peste acest băiat în Numele Fiului Tău, Isus Hristos."

În clipa aceea băiatul a strigat: „O, mamă, se face lumină aici!" Apoi a deschis ochii, a privit-o ţintă pe mama lui şi a întrebat-o:

„Ce faci aici, mamă?"

S-a ridicat în capul oaselor de pe salteaua de paie şi a zis: „Cine e bărbatul acesta?"

Bill a mai stat vreo cinci minute, destul ca să-l vadă pe băiat stând pe marginea patului, apoi s-a scuzat şi s-a grăbit spre uşă. După câteva blocuri a oprit un taxi şi curând a ajuns la aeroport. Spre surprinderea şi marea lui uşurare, avionul lui era încă la sol. Plecarea fusese amânată cu două ore, iar acum se pregătea pentru decolare. Bill se tot minuna ce putuse face rugăciunea acelei spălătorese care a amânat zborul unei avion timp de 18 ore.

„Da, mătuşico, şi-a zis el, cred în călăuzirea Duhului Sfânt."

Capitolul 51

Vedenii explicate

În august 1950, William Branham a ţinut o trezire în Cleveland, Ohio; era o campanie de zece zile. Domnul Boeing, un milionar de acolo, care făcuse avere din fabricarea barelor de protecţie pentru maşini, i-a spus lui Bill:

„Frate Branham, cred că adunările tale din Cleveland ar putea să se desfăşoare mult mai bine decât acum. Cortul în care se desfăşoară poate cuprinde maxim 4.000 de oameni. Localnicii care vin de la lucru, nu mai pot intra din pricina musafirilor veniţi din afara oraşului. Dacă te-ai muta în sala de spectacole a oraşului ar fi mult mai bine pentru că ar avea loc toţi cei care vin. Am verificat cât ar costa pentru o seară. Este vorba de 1900 de dolari. Dacă vrei să mergi acolo, sunt dispus să plătesc pentru toată campania."

Politicos dar ferm, Bill i-a răspuns:

„Frate Boeing, chiar dacă ai plăti sala pentru un an întreg, n-aş putea merge acolo dacă nu mă trimite Dumnezeu. Din câte ştiu, noi avem un contract scris pentru acel cort şi mai sunt încă trei zile, ceea ce înseamnă că trebuie să ne respectăm angajamentul…"

Domnul Boeing a venit cu o altă sugestie:

„După ce termini adunările acestea în cort, ai câteva zile libere până la următoarea campanie. Ce-ar fi să ţii doar o

adunare de o seară în sala de spectacol, înainte de a pleca mai departe?"

„Am să mă rog şi-ţi voi spune ce va zice Domnul."

În dimineaţa următoare urma să fie oaspete de onoare la un mic dejun. Un Cadillac albastru a venit la hotel să-i ia pe Bill şi Gordon Lindsay şi să-i ducă la restaurant.

După ce au terminat masa, predicatorii l-au rugat pe Bill să le explice procesul vedeniilor.

„Vedeniile sunt greu de explicat", a răspuns Bill, „dar am să încerc să vă ajut să înţelegeţi. Voi toţi aţi văzut că Domnul îmi dă vedenii pe platformă; aţi văzut cum Domnul îmi descoperă multe taine şi cum aceste vedenii sunt 100% adevărate. Poate aţi observat că devin foarte slab după aceea, lucru care mă face să limitez numărul de oameni din fiecare seară. Acest lucru este biblic. Vă amintiţi că atunci când femeia cu scurgerea de sânge s-a atins de haina lui Isus, El a spus că a simţit cum a ieşit o putere din El. Era credinţa acelei femei care trăgea puterea din El.

Acelaşi Isus este astăzi cu noi şi face fiecare vindecare din adunare. Este adevărat că Dumnezeu mi-a dat un dar să văd vedenii, dar sus pe platformă, credinţa voastră este aceea care aduce vedeniile.

Eu mă predau lui Dumnezeu şi de multe ori nici nu ştiu ce spun pentru că Cel ce vorbeşte prin mine este Duhul Sfânt. Dar nu pe mine mă ating oamenii; prin credinţă, ei Îl ating pe Marele Preot, Isus Hristos, exact cum a făcut femeia cu scurgerea de sânge care a fost vindecată.

Dumnezeu îmi dă vedenii şi când sunt singur. El mă poate trimite undeva să fac un anumit lucru sau poate să-mi arate ceva ce se va întâmpla în viitor – şi de fiecare dată se întâmplă exact cum arată vedeniile. Destul de ciudat, aceste vedenii nu mă slăbesc deloc. Uneori pot dura şi o oră şi când ies din ele mă simt în putere şi revigorat.

Deci un fel de vedenii mă înviorează, iar celălalt aproape că mă doboară. De ce? ei bine, am găsit că şi în viaţa Domnului nostru a fost le fel. El a văzut o vedenie în care I s-a arătat că Lazăr va învia din morţi. Aceea nu L-a slăbit deloc (Ioan 11). Totuşi, El a spus că a slăbit atunci

când femeia aceea s-a atins de poala hainei Lui ca să fie vindecată de scurgerea de sânge.

De ce aceasta? În primul caz era Dumnezeu care Îşi folosea propriul dar, iar în al doilea caz, femeia era aceea care lua din darul lui Dumnezeu.

Cred că înţelegeţi comparaţia pe care încerc s-o fac. Eu nu spun că darul pe care îl am este la fel de mare ca darul care era în Isus Hristos deoarece *„în El locuia trupeşte toată plinătatea dumnezeirii."* (Coloseni 2.9), dar este Acelaşi Isus făcând aceleaşi lucrări. Vedeţi voi, El este ca toată apa din ocean; totuşi aceleaşi componente care sunt în ocean le găsim şi în lingura de apă luată din ocean.

Daţi-mi voie să ilustrez aceasta în alt fel. Să presupunem că toţi suntem copii şi vrem să mergem la circ dar nu avem destui bani să cumpărăm bilete. De aceea mergem în spatele circului şi ne uităm prin gard. Din păcate gardul este prea înalt, deci ce putem face? Să presupunem că eu sunt mai înalt decât voi. Aş putea să sar, să mă prind de vârful gardului şi să mă uit printre uluci. Voi m-aţi întreba ce văd, iar eu v-aş spune că văd o girafă care mănâncă frunze dintr-un copac. Dar curând mă dor mâinile şi trebuie să mă las jos ca să mă odihnesc. Voi mă întrebaţi ce am mai văzut, dar pentru că nu am avut timp să văd şi altceva, sar din nou sus pe gard şi privesc iar. Însă pot să mă ţin doar până obosesc.

Tot aşa este şi pe platformă în fiecare seară când oamenii folosesc darul meu de a vedea vedenii.

Acum daţi-mi voie să vă explic cum este când Dumnezeu foloseşte personal darul Lui. Ca să continuăm ilustrarea cu circul, haideţi să presupunem că vine managerul circului şi ne întreabă ce facem. Este un om înţelegător şi îmi zice:

„Haide să te ajutăm să vezi mai bine lucrurile." Şi mă ridică în braţele lui puternice până când capul îmi ajunge deasupra gardului. Acum pot să văd mai bine. Pot vedea leii, tigrii, elefanţii şi clovnii. Nu pot să văd tot circul, dar pot vedea mult mai mult decât atunci când m-am uitat printre uluci, şi nu mai sunt obosit pentru că el mă ţine ridicat acolo sus. Aşa este şi atunci când Dumnezeu operează cu darul.

Poate vă întrebaţi unde scrie aşa ceva în Scriptură. Vă amintiţi de femeia care a fost vindecată atunci când s-a atins în taină de haina lui Isus? (Matei 9.20-22; Marcu 5.25-34; Luca 8.43-48).

Vă amintiţi cum a slăbit Isus? A spus că din El a ieşit o putere. De ce? Femeia lua din darul lui Dumnezeu, din El. Dar la mormântul lui Lazăr situaţia a fost alta. (Ioan 11.1-44). Mai întâi, Isus a văzut o vedenie cu Lazăr înviind din morţi, iar mai târziu când ea s-a împlinit, nu a fost nici o slăbiciune peste El deoarece Dumnezeu Îşi folosea darul.

Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi daruri. Poate tu eşti predicator sau învăţător. Eu nu mă consider mai mult, deoarece darul meu este să văd vedenii. Noi am fost chemaţi la slujbe diferite dar aparţinem aceluiaşi Trup. Şi pentru ce sunt aceste daruri? Să evidenţieze un om sau o organizaţie? Nu, domnilor! Ele Îl evidenţiază pe Isus Hristos şi numai pe El."

Un predicator ucrainean a spus:

„Acum când ne-ai explicat înţeleg mult mai bine vedeniile, însă sunt curios de anumite aspecte. Ce vezi când se desfăşoară o vedenie? Vezi ca un vis, în ceaţă sau cum?"

„Nu, ceea ce văd este clar ca lumina; este ca şi cum aş lua parte la acel eveniment."

„Cum este posibil?"

„LA Dumnezeu nu există imposibil. Pentru El, trecutul şi viitorul sunt tot atât de reale. Nu uitaţi că timpul este ceva creat de Dumnezeu. La El nu este timp. Aşa poate cunoaşte sfârşitul înaintea începutului. Altfel cum ar putea fi Biblia plină de prorocii care s-au adeverit? Cum ar putea exista proroci care să poată privi în trecut şi viitor?"

„Acum înţeleg. Eu am văzut ce descoperă vedeniile cât timp eşti pe platformă, dar ai spus că ai vedenii şi când eşti singur. Ce fel de lucruri îţi descoperă Domnul atunci?"

„Am să vă dau un exemplu ca să înţelegeţi. Aseară, domnul Boeing m-a rugat să rămân încă o zi în Cleveland, să ţin o adunare în sala de spectacole a oraşului. I-am spus că trebuie să mă rog înainte de a-i putea da un răspuns, iar în dimineaţa aceasta Domnul mi-a dat o vedenie ca să mă ajute să ştiu ce trebuie să fac.

Cândva, în dimineaţa aceasta, voi vedea trecând pe stradă o doamnă cu două fetiţe gemene. Vor fi îmbrăcate cu rochiţe în carouri şi vor avea părul strâns în coadă de cal. Acela va fi primul semn pentru mine. Apoi, chiar dacă am venit la acest dejun cu o maşină albastră, mă voi întoarce la hotel cu una roşie. Când voi fi în acea maşină, vor trece pe lângă noi două femei tinere îmbrăcate în rochii lungi de seară. Când se vor împlini aceste trei semne, Dumnezeu îmi permite să mai ţin un serviciu în auditoriul din Cleveland."

Discuţiile au continuat încă o oră. În final, Gordon Lindsay a venit la masa lor şi a spus:

„Frate Branham, nu crezi că ar trebui să ne întoarcem la hotel?"

„Ba da", a răspuns Bill. În timp ce se întindea să îşi ia haina, a aruncat o privire pe fereastră:

„Domnilor, uitaţi-vă acolo! Le vedeţi?"

Predicatorii au privit pe fereastră… Dinspre blocul alăturat trecea strada o femeie cu două fetiţe gemene şi ambele erau îmbrăcate exact cum le descrisese Bill mai devreme. Domnul Boeing a înghiţit şi a spus:

„Unul s-a dus. Mai sunt două."

Gordon Lindsay a spus:

„Frate Boeing, omul care ne-a adus aici a trebuit să plece mai devreme. Ne-ai putea duce tu înapoi la hotel?"

„Sigur, frate Lindsay. Cu plăcere." Apoi deodată a strigat: „Stai puţin! Eu am maşină roşie."

„S-au dus două", a spus Bill. „Acum fii atent pentru că al treilea nu poate fi departe."

Şase oameni s-au înghesuit în maşina domnului Boeing, iar el a pornit motorul. Parcarea restaurantului dădea într-o stradă cu un singur sens. Domnul Boeing trebuia s-o ia la stânga pentru a merge în direcţia corectă, dar el a luat-o la dreapta.

Un poliţist călare, l-a aşteptat la colţ şi l-a poftit pe dreapta.

Când domnul Boeing a lăsat geamul jos, poliţistul s-a repezit la el ca şi cum ar fi fost un delincvent:

„Vrei să zici că eşti din Cleveland şi faci o asemenea greşeală? N-ai nici o scuză!"

„Îmi pare rău, a spus domnul Boeing. Cred că mă gândeam la altceva."

Poliţistul a continuat să-l admonesteze aspru, ceea ce a făcut ca maşina să rămână parcată câteva minute. De după colţ au apărut două doamne îmbrăcate în rochii lungi de seară. Când au trecut pe lângă maşină, Bill l-a bătut pe domnul Boeing pe umăr şi i-a zis:

„Uite frate, este aici şi al treilea."

Uitând că este certat de un poliţist, domul Boeing şi-a ridicat ambele mâini şi a strigat: „Slavă lui Dumnezeu! Aleluia! Aleluia!" Predicatorul ucrainean a strigat şi el: „Lăudat să fie Domnul! Lăudat să fie Domnul!" apoi a început să vorbească în limbi.

„Sunteţi nebuni!" a mârâit poliţistul. „Plecaţi de aici!"

Fiindcă avea permisiunea lui Dumnezeu, Bill a mai ţinut o adunare în Cleveland, la care au participat peste 12.000 de oameni care au ascultat mesajul de eliberare prin puterea lui Isus Hristos."

De acolo, William Branham a plecat cu trenul spre Phoenix, Arizona. Trenul a avut o scurtă oprire în Memphis, Tennessee, şi Bill a coborât să-şi cumpere un sandvici. Gara era plină de oameni care plecau sau veneau. În timp ce-şi făcea loc printre ei, Bill a observat un lucrător de culoare cu tunică roşie, care împingea un cărucior cu bagaje în direcţia lui. Când tânărul l-a observat pe Bill, faţa i s-a luminat de surprindere. Lăsând căruciorul, a alergat spre Bill strigând entuziasmat:

„Parson Branham! Parson Branham! Bună ziua, parson Branham!"

Bill l-a privit mirat şi s-a gândit: „Poate a fost la vreuna din adunările mele!"

„Nu mă mai recunoşti, parson Branham?"

„Cred că nu…"

„Îţi aminteşti că acum şase luni avionul tău a aterizat în Memphis? Dar de băiatul care era pe moarte şi pentru care te-ai rugat?"

„Nu cumva…"

„Da, domnule. Eu sunt băiatul acela. Nu numai că sunt vindecat, dar acum sunt şi creştin."

Bill era întotdeauna satisfăcut să vadă rezultatele rugăciunilor lui prin faptul că întâlnea oameni care au primit ajutor prin slujba lui. Pe tot cuprinsul ţării probabil existau deja zeci de mii de astfel de oameni.

Târziu, în toamna anului 1950, Bill a primit două scrisori care l-au marcat profund.

Prima a venit de la fostul pastor Roy Davis, predicatorul baptist care l-a ordinat în anul 1932. Această scrisoare nu îi era adresată lui Bill personal, ci lui Gordon Lindsay, împreună cu rugămintea de a fi publicată în „Vocea tămăduirii". În această scrisoare, dr. Davis dorea să-şi ceară scuze public pentru criticile aduse la adresa lui William Branham.

Bill a citit scrisoarea şi a căzut pe gânduri. Şi-a amintit dimineaţa aceea de mai a anului 1946 când s-a grăbit să meargă la casa parohială a dr. Davis ca să-i spună despre Îngerul care îl însărcinase să ducă darul vindecării divine în întreaga lume. Şi-a amintit apoi cum l-a ridiculizat zicând: „Bill, ce ai mâncat aseară la cină?"

„Dr. Davis să ştii că nu apreciez gluma ta. Dacă nu mă vreţi, va fi altcineva care să mă vrea. Dumnezeu m-a trimis şi voi merge."

Dar bătrânul a continuat să râdă de el:

„Ok, Bill, du-te în jurul lumii. Sunt curios să văd cât de departe vei ajunge."

Şi acum avea în faţă o scrisoare cu scuze pentru tot acel sarcasm. Dr. Davis scria: „Dacă aş fi fost mai sincer şi aş fi cunoscut Biblia, aş fi înţeles mai mult despre vedenii şi despre puterea lui Dumnezeu."

A doua scrisoare era din Africa de Sud, de la Florence Nightingale Shirlow. Bill l-a chemat pe managerul lui şi l-a rugat să înceapă să facă aranjamentele. Lui Ern Baxter nu i-a trebuit mult să primească aprobarea Consiliului Naţional al Bisericilor din Africa de Sud. Ei erau foarte încântaţi să primească vizita vestitului evanghelist american pe pământul lor. A fost stabilită o dată provizorie, pe la mijlocul anului 1951.

Bill se simţea încântat. Dacă Dumnezeu îl chemase în mod special pentru Durban, Africa de Sud, cu siguranţă

urmau să aibă loc semne mari şi minuni. Într-o zi când era în Shreveport, Louisiana, Duhul Sfânt l-a avertizat: „Aşa vorbeşte Domnul: să fii atent căci Satana şi-a întins o cursă în Africa". Duhul nu a spus mai mult, iar Bill a rămas pe gânduri cu privire la ce fel de capcană ar putea fi.

Capitolul 52

Un vultur pe urma Râului Învolburat

Spre toamna anului 1950, William Branham nu-şi mai putea ascunde încântarea deoarece se apropia luna lui preferată: octombrie. Iubea luna octombrie deoarece pentru el însemna începerea sezonului de vânătoare, care aducea cu sine o schimbare, o provocare şi o relaxare în natură.

Vânătoarea însemna pentru Bill mai mult decât o rupere de programul lui încărcat; ea îl aducea înapoi la rădăcinile lui. Încă din copilărie, sălbăticia l-a susţinut din punct de vedere emoţional, a fost mângâierea, bucuria şi sănătatea lui. A fost singurul loc din copilăria lui încercată, unde a putut simţi pacea cu adevărat. Acum pădurea însemna o şansă de evadare din cerinţele permanente ale slujbei lui publice şi intrarea în legătură cu Făcătorul, în frumuseţea desăvârşită a creaţiei Lui.

Vânătoarea îi dădea timp să se relaxeze, să cerceteze profund adevăratul scop al vieţii sale; îi dădea timp să îşi examineze lipsurile şi cauzele lor şi să vadă dacă era încă pe calea cea bună. Aerul tare de munte îl înviora în trup, în gândire şi în duh.

Până acum, Bill îşi luase în fiecare toamnă vacanţă de vânătoare. Chiar şi în luna octombrie a anului 1941, când se căsătorise cu Meda, nu îşi schimbase obiceiul ci a îmbinat luna de miere cu vacanţa de vânătoare. După acea ieşire în

natură, Meda s-a hotărât să nu mai meargă niciodată cu soţul ei la vânătoare. În toţi anii lor de căsătorie, Bill şi Meda nu şi-au petrecut niciodată împreună aniversarea zilei de căsătorie deoarece pe 23 octombrie Bill era întotdeauna plecat la vânătoare. Când era mai tânăr, vâna aproape de casă, dar în ultimii ani şi-a petrecut vacanţele de vânătoare în Colorado Rockies. (Munţii Stâncoşi din Colorado). Tot acolo a plecat şi în toamna anului 1950.

William Branham vâna elani. Sezonul de vânătoare se deschisese cu o săptămână mai devreme, aşa că turmele nu mai erau în zonele joase. Dar acesta era şi planul lui. Bill ştia că imediat ce se va auzi prima împuşcătură din sezon, turmele de elani se mutau sus pe piscuri unde erau greu de ajuns. Cei mai mulţi dintre vânători nu aveau nici timp, nici energie să-i urmărească aşa departe prin păduri, dar Bill avea şi una şi alta. El avea un prieten alături de care călărea în sus pe valea Râului Învolburat, punându-şi cortul acolo unde se bifurca râul. Erau la 200 de mile depărtare de cel mai apropiat oraş şi la 35 de mile de primul post al civilizaţiei.

În dimineaţa următoare, cei doi s-au despărţit: Bill a luat-o pe un braţ al râului, iar prietenul lui pe celălalt, propunându-şi să înconjoare un anumit munte şi să se reîntâlnească peste câteva zile.

Bill a luat-o de-a lungul râului, pe un drum cu plopi şi tufişuri. Când a fost imposibil să mai înainteze pe lângă râu, a luat-o pe lângă o râpă care părea brăzdată de nişte trepte acoperite cu pini şi cedrii falnici. Când a ajuns pe culme, a decis să coboare şi să cerceteze locul. Încă nu ninsese aşa că elanii erau împrăştiaţi pe toate culmile. Dacă ar fi mers cu calul, le-ar fi atras atenţia, aşa că a preferat să meargă pe jos ca indienii. Şi-a priponit cei doi cai şi le-a lăsat destulă funie încât să poată bea apă şi să pască în lipsa lui. Apoi, cu puşca în mână şi-a făcut toată ziua cale printre stânci şi copaci.

În după amiaza aceea, un fulger a brăzdat cerul, iar tunetul lui s-a auzit atât de tare de parcă ar fi explodat muntele în două. Curând a început să plouă, iar Bill s-a adăpostit sub un conifer stufos cu ramuri mari care îl

acoperea ca o umbrelă. Şi-a rezemat arma de copac, apoi a scrutat cu privirea valea gândindu-se ce mare şi bun era Domnul şi Făcătorul lui.

După 20 de minute ploaia a încetat şi a început să sufle un vânt rece dinspre vârf, care făcea să îngheţe stropii de ploaie de pe crengile copacilor, îmbrăcându-le cu mii de ţurţuri de gheaţă. Era o privelişte care îţi tăia răsuflarea. Curând, soarele a început să străpungă norii, iar razele lui au atins vârfurile dinspre apus, scăldând natura într-o lumină portocalie care intensifica umbrele şi definea liniile fiecărei crăpături muntoase. Bill se simţea cuprins de emoţie în timp ce privea curcubeul care se arcuia peste vale şi a zis: „O, mare IeHoVaH Dumnezeule, iată curcubeul Tău pe cer: minunatul semn al legământului Vechiului Testament cu poporul Tău, prin care ai făgăduit că nu vei mai distruge pământul prin apă."

Apoi s-a gândit la Apocalipsa 10, unde era descris curcubeul care acoperea capul lui Hristos, simbolizând legământul Nou Testamental. Acesta era cel mai măreţ legământ dintre toate: un legământ de sânge în care Dumnezeu a făgăduit că îi va salva pe toţi cei ce vor privi la jertfa Fiului Său, Isus Hristos. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce se gândea la toate acestea.

Turma de elani se împrăştiase probabil în timpul furtunii, căci în depărtare se auzea mugetul masculilor. Undeva spre vârf, nu departe de Bill, se auzea urletul unui lup cenuşiu, iar perechea i-a răspuns din vale. Bill simţea cum se trezea în lăuntrul lui ceea ce moştenise de la mama sa: acel sânge de indian cherokee, căruia îi datora iubirea pentru natură. Munţii păreau vii prin răsuflarea lui Dumnezeu; simţea aceasta în fiecare con de brad şi în fiecare rază de soare.

Bill nu s-a mai putut stăpâni şi a început să alerge cât îl ţineau picioarele, înălţând laude lui Dumnezeu

În final s-a oprit şi s-a rezemat de copac să-şi tragă răsuflarea. Pe pantă în jos, la vreo 50 de yarzi, pe un ciot stătea o veveriţă de pin şi sporovăia fără încetare.

„De ce eşti atât de emoţionată, micuţo?" a întrebat-o Bill. „Nu vreau să-ţi fac nici un rău."

Curând a observat că veveriţa nu privea în direcţia lui, aşa că i-a urmărit privirea: era un loc unde erau căzuţi mai mulţi copaci uscaţi. Acolo a văzut ce îi capta atenţia: din pricina furtunii, un vultur cu capul alb fusese nevoit să rămână jos.

Bill a zis: „Dumnezeule, Te văd în brazi şi în pini. Te văd în furtună: în vânt, în tunet, în fulger şi în ploaie; Te văd în apus şi în curcubeu, dar încă nu Te văd în acest vultur, căci e un mâncător de hoituri. De ce mi-ai îndreptat privirea spre această pasăre?"

Cu cât îl privea mai atent, Bill vedea cât de calm şi rece părea vulturul, aşa că îşi zicea: „Ştiu că Dumnezeu vrea creştini curajoşi când e vorba de Cuvântul Său. Poate vrea să-mi arate că lui nu-i este frică. Ia să vedem cât este de adevărat!" Apoi s-a întors spre vultur şi a strigat: „De ce nu te temi de mine? Nu crezi că te-aş putea împuşca?"

Fiindcă Bill vorbise, vulturul îl privea atent. Văzând aceasta, Bill s-a făcut că ia puşca, dar vulturul nici nu s-a clintit. „Tot nu te temi? Oare de ce?" Apoi a observat cum vulturul începe să-şi mişte aripile încet şi graţios.

„Acum văd de ce nu te temi. Dumnezeu ţi-a dat două aripi cu care să te îndepărtezi de pericol şi tu ai încredere în darul acesta dat de El. Oricât de repede aş lua puşca, tu ai putea să-ţi iei zborul mai repede decât aş putea trage eu. Cât timp ai acele aripi te simţi bine, şi eu cât timp Îl simt pe Duhul Sfânt în viaţa mea, mă simt la fel de bine."

Vulturul şi omul s-au privit multă vreme cu respect reciproc. La un moment dat, vulturul s-a plictisit de gălăgia veveriţei, a sărit în sus, a dat de două ori din aripi şi le-a aşezat în aşa fel încât să prindă vântul. N-a mai fost nevoie să dea încă o dată din aripi deoarece curentul de aer l-a ridicat tot mai sus.

Bill s-a uitat după el până nu s-a mai văzut decât un punct mic pe cer.

Soarele, care intrase între două piscuri, îi amintea lui Bill de marele şi atotcuprinzătorul ochi al lui Dumnezeu care privea aprobator spre creaţia lui.

Bill şi-a ridicat mâinile şi s-a închinat: „Ce minunată este lumea Ta, Tată ceresc! Ajută-mă să fiu ca acel vultur,

ajută-mă să mă desprind şi să las în urmă gălăgia acestui pământ. Învaţă-mă cum să-mi întind aripile în puterea lui Dumnezeu, ca să mă ridic în Duhul la orice înălţime m-ai chema".

În seara aceea în timp ce stătea la focul de tabără, Bill a luat Biblia sa uzată, a deschis-o la Exod 19 şi a citit:

„…Israel a tăbărât acolo, în faţa muntelui.

Moise s-a suit la Dumnezeu. Şi Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Aşa să vorbeşti casei lui Iacov, şi să spui copiilor lui Israel:

„Aţi văzut ce am făcut Egiptului, şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine.

Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu…" (v. 2-5).

Ce izbitor! Până atunci i se părea că Dumnezeu îşi compara profetul, pe Moise, cu vulturul, dar după ceea ce văzuse în acea zi nu mai era surprins. Ştia că vulturul are ochii cei mai ageri dintre toate creaturile, ceea ce înseamnă că poate zbura cel mai sus şi poate vedea mai departe decât orice altă pasăre.

Oare nu aceasta este chemarea profetului? Să vadă mai departe decât oricine altcineva: în trecut, în prezent şi în gândurile lui Dumnezeu?

S-a gândit apoi la vedeniile care i-au permis să vadă în trecut şi în viitor. El a ştiut întotdeauna că un astfel de dar nu era pentru folosul lui, ci îi era încredinţat pentru folosul întregii biserici a lui Isus Hristos. Dar care era scopul lui principal? Atunci şi-a amintit de Glasul care-i vorbise la râu şi îi spusese: **„Aşa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, tot aşa eşti trimis tu înaintea celei de-a doua veniri a Lui!"**

Ce însemna aceasta? Slujba lui este baza a ceva monumental şi venirea lui Isus Hristos este într-adevăr aşa aproape?

Dus de aceste gânduri, Bill a străbătut înălţimile, mai sus decât vulturul, a trecut de lună şi de planete, a trecut de Calea Lactee, cufundându-se printre galaxiile fără număr ale

Universului, acolo unde aceste simţuri muritoare nu mai au nici o valoare.

I-a părut rău când a revenit pe pământ… Focul de tabără se micşorase atât de mult încât simţea deja răcoarea nopţii. A răscolit jarul până a licărit o flacără mică, apoi a mai pus un lemn. Curând focul de tabără ardea din nou cu putere.

În timp ce privea flăcările, se gândea la Focul supranatural care a însoţit adunările lui. Ce diferit era faţă de focul acesta pământesc! El a încercat de multe ori să le descrie oamenilor fenomenul acesta, dar întotdeauna cuvintele lui erau atât de sărăcăcioase faţă de realitate.

Ca dimensiune, această Lumină varia de la un picior, la câteva picioare în diametru. Uneori era sferic, alteori ca o stea sau cilindrică şi stătea în picioare ca un Stâlp de Foc; alteori era plată şi stătea pe orizontală, învârtindu-se ca şi Calea Lactee în miniatură. Deseori împrăştia o aură care uneori era galben-verzuie. Ocazional strălucea în toate culorile curcubeului.

În timpul campaniilor de vindecare, când se mişca pe lângă Bill prin audienţă, părea ca bliţul unui aparat de fotografiat care nu se stingea. Apoi se rotea şi pulsa ca şi cum ar fi fost plină de putere, în timp ce scotea sunetul unui vârtej de vânt. Dar era mai mult decât mărimea, culoarea şi dimensiunea. Erau ocazii când Bill nu o putea vedea, dar ştia că era aproape. Putea simţi prezenţa aceea imposibil de descris în cuvinte.

Apoi acolo era Îngerul Domnului care era atât de strâns legat de acea Lumină. Era imposibil de descris, asemenea luminii care-L însoţea. Este adevărat că erau câteva aspecte pe care le putea descrie, cum ar fi dimensiunile Îngerului, culoarea părului, etc. Totuşi, când a încercat să facă o caracterizare a acelui chip supranatural, cuvintele lui au fost sărace. Cum ar fi putut descrie pacea şi bunătatea care coexistau sub o putere atât de copleşitoare? Era un paradox şi un mister; era unul din multele lucruri pe care Bill nu le putea înţelege cu privire la fiinţa supranaturală. Nu ştia numele Îngerului. Ştia doar că Îngerul nu era Domnul Isus Hristos; acea lumină. Şi cea mai mare

întrebare dintre toate era de ce venea Îngerul la el? Cum îl călăuzea El?

Bill s-a strecurat în sacul de dormit şi şi-a tras fermoarul până sus la umeri. Cum stătea pe spate, privea cerul plin de stele luminoase. În jurul lui erau numai pini înalţi. Spre răsărit, îşi făcea apariţia constelaţia Oreon. Deasupra ei clipeau o grămăjoară mică de stele cunoscute ca „Pleiade".

Bill s-a gândit că şi Iov a privit aceleaşi constelaţii cu multe mii de ani în urmă. În timp ce privea cerul, a observat luminile pâlpâitoare ale unui avion care zbura spre est. Aceasta i-a adus dorul de casă, de soţie şi de copii. El şi Meda erau căsătoriţi de nouă ani, iar peste cinci luni aşteptau încă un copil.

Ce ciudate erau emoţiile în locul acela. Întotdeauna când călătorea îi era dor să fie acasă împreună cu familia; dar după câteva săptămâni petrecute acasă îşi dorea să călătorească din nou.

Fără îndoială că Domnul îl făcuse aşa ca să poate face munca unui evanghelist. Apoi şi-a amintit vedenia pe care i-o dăduse Domnul în dimineaţa când a pus temelia Tabernacolului Branham.

În vedenie a văzut clădirea terminată şi plină de oameni, ceea ce l-a bucurat, dar Îngerul i-a spus: „Acesta nu este tabernacolul tău!" apoi l-a luat şi l-a pus sub cerul senin şi a adăugat: „Acesta va fi Tabernacolul tău!" Şi pas cu pas, acest lucru s-a dovedit a fi adevărat.

De la modestul lui început ca pastor într-o biserică dintr-un orăşel neînsemnat, slujba lui a crescut până când a acoperit întregul continent nord-american iar acum se întindea spre Europa, Asia şi Africa.

Pe cer a apărut un alt avion care se îndrepta spre vest. Atunci gândurile lui Bill s-au îndreptat spre începuturile lui. Şi-a amintit de acel băieţel desculţ care era silit să care apă sus pe deal la tatăl lui. Din ziua aceea i-au rămas întipărite în memorie lacrimile, plopul, vârtejul de vânt şi Vocea gravă care spunea: **„Să nu bei, să nu fumezi şi să nu-ţi întinezi trupul în nici un fel, căci voi avea o lucrare cu tine când vei fi mare!"**

În timpul copilăriei şi adolescenţei lui nefericite, Bill s-a gândit adesea la acele cuvinte. Odată, când a încercat să bea whisky şi altă dată când a încercat să fumeze, sunetul vârtejului de vânt i-a adus în urechi acele cuvinte, oprindu-l să nu repete greşeala tatălui său.

A avut o copilărie plină de greutăţi, respingeri şi confuzii şi nu şi-a găsit liniştea decât atunci când şi-a predat viaţa lui Isus Hristos.

Confuzia a dispărut numai atunci când s-a întâlnit cu Îngerul Domnului faţă în faţă.

Seara aceea de 7 mai 1946 era foarte bine întipărită în mintea lui: peştera, întunericul, durerea şi disperarea lui, Lumina, paşii, teama care s-a contopit cu pacea în clipa când Îngerul i-a zis: **„Nu te teme!”** iar mesajul nu l-a uitat niciodată: „**Sunt trimis din prezen1a Atotputernicului Dumnezeu să-ţi spun că naşterea ta ciudată şi viaţa ta neînţeleasă au arătat că trebuie să duci oamenilor din lume un dar de vindecare divină.”**

S-a întâmplat întocmai cum a spus Îngerul. În 1946, Bill era un necunoscut, iar în 1950, doar patru ani mai târziu, era atât de bine cunoscut şi respectat încât chiar şi regii şi alte oficialităţi îl invitau să se roage pentru ei.

Predicatorii din toate denominaţiile îi scriau: „Vino şi ţine o campanie de vindecare în oraşul nostru!” Avea mai multe invitaţii decât zilele unui an, dar nu este greu de înţeles de ce avea atât de multe cereri.

Aşa cum i-a promis Îngerul, semnul de pe mână i-a dat o cale de deosebire prin vedenii, trezind în felul acesta milioane de oameni la realitatea că Isus Hristos este Atotputernicul Dumnezeu.

Zgomotul avionului se auzea tot mai tare. Cât de nepotrivit era în sălbăticia aceasta din munţi! Când avionul a trecut pe deasupra lui, Bill s-a gândit la viaţa şi slujba lui: cu siguranţă slujba lui a atins apogeul. Până acum văzuse puterea lui Isus Hristos care a făcut şchiopii să umble, orbii să vadă şi tot felul de minuni până la învierea morţilor. Ce lucruri mai mari puteau fi?

Desigur, se aştepta la astfel de minuni şi în Africa de Sud, deoarece Domnul l-a călăuzit clar spre acel continent,

prin vindecarea spectaculoasă a lui Florence Nightingale Shirlow. Şi ce dacă Satan i-a întins o cursă? Ce mai putea face Satana acum, mai ales că a fost avertizat dinainte?

Bill privea luminile avionului de deasupra lui şi se întreba încotro merge: spre Los Angeles, California, Tucson sau Arizona? Apoi s-a gândit cât de mult îi plăceau acele state din vest.

Şi-a amintit cum cu ani în urmă, o femeie astroloagă i-a spus ziua naşterii, i-a descris aura din jurul capului şi i-a spus că destinul lui e în vest. Era ciudat, pentru că multe din vedeniile lui erau legate de vest.

La 14 ani, în timp ce era operat ca să se îndepărteze alicele din piciorul care-i fusese împuşcat, a avut o vedenie în care s-a văzut stând în prerie, în vest, cu mâinile ridicate spre o cruce de lumină care trimitea raze spre inima şi sufletul lui.

După moartea lui Hope şi a lui Sharon Rose, a avut un vis real în care s-a văzut mergând spre vest, într-o căruţă cu coviltir, care avea o roată stricată. Sharon Rose, care era domnişoară,, l-a întâmpinat lângă roata stricată a căruţei şi i-a arătat o casă în care îl aştepta Hope. În vis, soarele era la apus şi trimitea raze portocalii pe cer.

Mai târziu, după ce s-a căsătorit cu Meda, a văzut o vedenie în care mergea spre nord-est, iar Îngerul Domnului l-a întors astfel încât s-a dus spre vest. A trecut de la munte spre un deşert întins unde a găsit un cort imens, ca acoperişul unei catedrale, care acoperea o grămadă mare din Pâinea vieţii. Îngerul i-a spus să dea din Pâinea aceasta miilor de oameni care veneau din deşert din toate direcţiile.

Şi-a amintit chiar şi visul mamei sale cu cei şase porumbei care veneau din cer în formă de „S" şi i-au aterizat pe piept. În vis, Bill zidea o casă în vest.

După toate aceste indicii, pentru Bill era clar că destinul lui urma să fie în vest. Dar ce fel de destin? Putea fi mai mult decât vedenii, vindecări şi minuni?

Avionul a dispărut din câmpul lui vizual şi nu-l mai putea vedea.

Aşa nu putea să vadă ce urma în viaţa sa în vest. Nu ştia cât de viclean îi întinsese Satana acea cursă în Africa de Sud şi cât era de aproape să-l distrugă. Nu putea să vadă nici timpul când nu mai era o cerere constantă pentru serviciile lui. Nu putea să vadă că Dumnezeu avea să-i schimbe slujba, ridicându-l într-o chemare mai înaltă decât cea de evanghelist.

În acea noapte rece de octombrie, a anului 1950, William Branham nu îşi putea imagina calea evenimentelor supranaturale care aveau să-l călăuzească spre vest, spre Munţii Apenini din Arizona. Acolo avea să-şi întâlnească destinul final şi va tremura de groază căci va tuna cu un glas care va zgudui pământul.

Explicaţiile autorului

La moartea sa în anul 1965, William Branham a lăsat în urmă o mulţime de informaţii cu privire la viaţa lui. Cea mai mare parte a acestor informaţii sunt împărtăşite în cele 1100 de predici ale sale, care au fost înregistrate între anii 1947 – 1965. În aceste predici el descrie adesea experienţele avute, dând multe detalii, dialoguri sau chiar ce gândea în momentele acelea.

Am încercat să folosesc aceste detalii abundente ca să fac această biografie mai uşor de citit, folosind cuvinte ca „El a spus" sau „S-a gândit", de câte ori a fost posibil. Multe din conversaţii sunt luate din comentariile lui William Branham despre acele evenimente.

Cartea a treia conţine o excepţie notabilă de la această regulă. Această excepţie se găseşte în ultima parte a capitolului 52. Prima parte relatează momentul când întâlneşte un vultur în Munţii Stâncoşi şi se regăseşte în mărturia lui William Branham. Gândurile din timpul cât stă lângă foc sunt invenţia mea. Am creat această scenă ca o imagine artistică prin care să trec în revistă viaţa lui până în acel punct. Am avut un motiv întemeiat pentru aceasta, iar când voi termina de scris şi cartea a şasea, care este şi ultima din această serie, doresc să public o ediţie compactă:

„SUPRANATURAL – Viaţa lui William Branham", însumând toate cele şase cărţi în două volume.

După ce voi termina de scris cartea a şasea, mai am un singur lucru de făcut înainte ca proiectul să fie complet.

Dacă va fi cu voia lui Dumnezeu, intenţionez să înregistrez tot textul cărţii pe casete, în beneficiul celor care preferă să asculte şi nu să citească. Aşa că, dacă o citiţi sau o ascultaţi, mă rog ca această carte să fie o binecuvântare pentru toţi şi să vă călăuzească mai aproape de Autorul Vieţii veşnice, Isus Hristos.

- Owen Jorgensen, 1996 -